

Chambre des Représentants

SESSION 1962-1963.

8 MARS 1963.

PROJET DE LOI

portant approbation de la Convention consulaire entre le Royaume de Belgique et le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, de l'Annexe, des Protocoles de signature et de l'échange de lettres, signés à Bruxelles, le 8 mars 1961.

EXPOSÉ DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

Nous avons l'honneur de soumettre à vos délibérations le projet ci-joint, portant approbation de la Convention consulaire conclue à Bruxelles le 8 mars 1961 entre le Royaume de Belgique et le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord.

Avant d'étudier la matière qui fait l'objet de cette Convention, nous croyons utile d'exposer d'une manière succincte l'évolution et la raison d'être des consulats. La création de ces postes est beaucoup plus ancienne que celle des missions diplomatiques permanentes et semble avoir trouvé son origine dans les besoins du commerce international.

A ce propos, il convient de remarquer que le commerce constitue une partie essentielle et primordiale des relations extérieures des Etats. Certaines restrictions sont cependant admises telles que des mesures de protection jugées indispensables pour l'économie nationale, mais ces mesures ne peuvent toutefois aboutir à la suppression des relations commerciales internationales.

De tout temps, ce commerce a amené des marchands à s'établir dans un territoire autre que le leur. L'origine des consulats se trouve dans l'institution de magistrats spéciaux, chargés de juger les différends entre ces marchands et

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1962-1963.

8 MAART 1963.

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van de Consulaire Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, van de Bijlage, van de Ondertekenningsprotocollen en van de wisseling van brieven, ondertekend op 8 maart 1961, te Brussel.

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Wij hebben de eer, het hierbijgevoegd wetsontwerp ter bespreking voor te leggen, wetsontwerp houdende goedkeuring van de Consulaire Overeenkomst gesloten te Brussel op 8 maart 1961 tussen het Koninkrijk België en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland.

Alvorens de materie te onderzoeken welke het voorwerp uitmaakt van deze Overeenkomst, menen we dat het nuttig kan zijn een beknopte uiteenzetting te geven over de ontwikkeling en de bestaansredenen der consulaten. Dergelijke posten hadden reeds een lang verleden achter de rug op het ogenblik dat er voor het eerst sprake was van de oprichting ener bestendige diplomatieke zending; naar alle waarschijnlijkheid heeft zij haar ontstaan te danken aan de eisen welke werden gesteld door de internationale handel.

Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat de handel een wezenlijk en overwegend bestanddeel is van de buitenlandse betrekkingen der Staten. Nochtans werden zekere beperkingen aanvaard zoals daar zijn de beschermingsmaatregelen welke als onmisbaar werden beschouwd voor de nationale huishouding, maar dergelijke maatregelen mogen niet leiden tot het afschaffen der internationale handelsbetrekkingen.

De internationale handel heeft ten allen tijde handelaars ertoe gedreven zich te vestigen in den vreemde. De oorsprong der consulaten dient gezocht in de aanstelling van speciale rechters, belast met de beoordeling der geschillen,

entre ceux-ci et les marchands du pays où ils se sont fixés. Ces magistrats statuaient au début, selon les lois nationales particulières des marchands étrangers; plus tard, selon les règles nées des relations commerciales internationales ou empruntées au droit des nations étrangères. Ces juges sont apparus déjà bien avant notre ère partout où naissait le commerce international, mais c'est par suite des relations de l'Europe avec Byzance et de la création en cette ville de quartiers de marchands étrangers que l'institution proprement dite des consulats s'est établie en Europe. Le terme « consul » commence à être utilisé dès le XIIe siècle; sous l'impulsion du commerce international, l'institution des consuls se généralise rapidement aux XIIIe et XIVe siècles.

La disparition des royaumes chrétiens au Levant et la conquête de Constantinople par les Turcs en 1453 n'ont pas affecté l'existence des colonies de marchands établies dans le Levant, des concessions spéciales appelées « capitulations » ayant été obtenues pour leur assurer la possibilité d'exercer le commerce et de faire juger leurs différends par leurs consuls nationaux, conformément à leurs lois nationales.

Dès le XVIe siècle, le consul-juge devient un véritable ministre public. C'est l'Etat qui s'arroge le droit d'envoyer les consuls qui cessent d'être des représentants des commerçants et deviennent des représentants officiels de l'Etat, exerçant même certaines fonctions diplomatiques, les missions diplomatiques étant à cette époque, relativement rares et en général de courte durée.

Au XVIIe siècle, l'Etat commençant à affirmer sa souveraineté nationale et son indépendance, l'exercice de la juridiction civile et pénale de la part des consuls devient incompatible avec le pouvoir souverain de l'Etat. La mission essentielle du consul consiste, à partir de cette époque, à veiller aux intérêts de l'Etat et de ses citoyens particulièrement dans le domaine du commerce, de l'industrie et de la navigation; il perd également ses compétences diplomatiques par suite de la généralisation des missions diplomatiques permanentes. Cette évolution se limitant surtout aux pays européens, laissait intact le statut des consuls dans les pays qui admettaient le régime des capitulations. Ce régime a toutefois été aboli progressivement à partir de la fin du XIXe siècle et a pratiquement disparu depuis la dernière guerre mondiale. Les prérogatives qui découlaient de ce régime au profit des consuls de certains pays européens étant contraires au principe fondamental de l'égalité souveraine des Etats, n'avaient plus de place dans le droit international moderne.

**

Il semble utile de faire ressortir ici ce qui différencie un consul d'un agent diplomatique.

L'agent diplomatique représente, dans les limites fixées par le droit international, l'Etat qui l'a accrédité auprès de l'Etat accréditaire, dans la totalité de ses rapports politiques. Son rôle principal est de servir d'agent de liaison entre les gouvernements des Etats accréditant et accréditaire, de mener les négociations et en général de promouvoir et de développer les relations qu'entretiennent le chef et le gouvernement de l'Etat accréditaire. Par contre, le consul, tout en ayant un caractère représentatif, n'est nommé qu'à des fins limitées et en ordre principal pour la protection

energijds tussen deze handelaars onderling en anderzijds tussen hen en de handelaars van het land waarin zij zich hadden gevestigd. Deze magistraten deden aanvankelijk uitspraak overeenkomstig de bijzondere nationale wetten van de vreemde handelaars en later overeenkomstig de regelen ontstaan uit de internationale handelsbetrekkingen of ontleend aan het recht der vreemde staten. Deze rechters kwamen reeds voor lang vóór onze tijdrekening en overal waar internationale handel ontstond, maar het is ingevolge de betrekkingen tussen Europa en Byzantium en het ontstaan in deze laatste stad van wijken voor vreemde handelaars dat de eigenlijke oprichting van consulaten ingang vond in Europa. De uitdrukking « consul » komt in zwang in de XIIe eeuw; onder de stootkracht van de internationale handel verspreidt zich de instelling zeer snel in de XIIIe et XIVe eeuw.

De teloorgang der kristelijke koninkrijken in de Levant en de verovering van Constantinopel door de Turken in 1453 hadden geen invloed op het bestaan van de handelsnederzettingen in de Levant, en wel omdat bijzondere toegevingen werden verkregen waarbij hen de mogelijkheid werd verzekerd handel te drijven en hun geschillen aan hun nationale consuls voor te leggen ter beslechting overeenkomstig hun nationale wetten. Deze bijzondere toegevingen worden « kapitulatien » genoemd.

De consulaire rechter wordt vanaf de XVIe eeuw een werkelijke openbaar ambtenaar. De Staat trekt het recht tot zich consuls te zenden welke ophouden vertegenwoordigers te zijn van de handelaars en officiële vertegenwoordigers worden van de Staat; zij oefenen zelfs zekere diplomatieke functies uit, daar diplomatieke zendingen in die tijd verhoudingsgewijze zelden voorkwamen en in het algemeen van korte duur waren.

In de XVIIe eeuw echter begon de Staat zijn nationale soevereiniteit en zijn onafhankelijkheid voor te staan; de uitoefening van de burgerlijke en strafrechterlijke rechtsbedeling in hoofde van de consuls werd onverenigbaar geacht met de soevereine macht van de Staat. Vanaf deze periode bestaat de wezenlijke zending van de consul er in de belangen van de Staat en zijn burgers te beschermen in het bijzonder op het gebied van de handel, de nijverheid en de zeevaart; hij verliest eveneens zijn diplomatieke bevoegdheid ingevolge de algemene invoering van de bestendige diplomatieke zending. Deze ontwikkeling beperkte zich echter tot de Europese landen en liet het statuut der consuls in de landen die het regime der kapitulatien toelieten, onaangeroerd. De kapitulatien werden echter de ene na de andere afgeschaft vanaf het einde der XIXe eeuw en zijn praktisch verdwenen sedert de tweede wereldoorlog. De prerogatieven welke door deze kapitulatien waren voorzien in hoofde van de consuls van zekere Europese landen waren in tegenspraak met het grondbeginsel van de soevereine gelijkheid der Staten en hadden dan ook geen bestaansrecht meer in het raam van het modern internationaal recht.

**

Het schijnt hier de aangewezen plaats om het onderscheid te verduidelijken tussen een consul en een diplomatiek agent.

De diplomatieke agent vertegenwoordigt binnen de grenzen vastgesteld door het internationaal recht, de Staat die hem heeft geaccrediteerd bij de Ontvangststaat, en dit voor het geheel der politieke betrekkingen. Zijn bijzonderste taak bestaat er in als verbindingsagent op te treden tussen de regeringen van de Zendstaat en van de Ontvangststaat, onderhandelingen te voeren en in het algemeen de betrekkingen te bevorderen en te ontwikkelen tussen het hoofd en de regering van de Zendstaat en het hoofd en de regering van de Ontvangststaat. De consul daarentegen, al heeft hij

des intérêts des ressortissants de l'Etat accréditant établis dans l'Etat accréditaire ainsi que pour la promotion et le développement des relations économiques et commerciales entre les états accréditant et accréditaire. Signalons en outre que le consul n'est nommé en principe que pour une circonscription territoriale déterminée.

Les privilèges et immunités octroyés aux agents diplomatiques et consulaires trouvent leur fondement dans deux théories qui rencontrent, depuis la seconde guerre mondiale, l'unanimité de la doctrine et de la jurisprudence. La plus importante, bien qu'elle ne soit pas en mesure d'expliquer tous les privilèges et immunités, est la théorie des nécessités de la fonction. La deuxième théorie, qui peut être considérée comme complément à la première, est la théorie de la représentation. Elle est à même d'expliquer certains privilèges non couverts par la première théorie. De plus, une règle moderne du droit international veut que le principe des privilèges et immunités soit adapté aux circonstances concrètes tout en sauvegardant d'une part, l'indépendance des agents diplomatiques et consulaires dans l'accomplissement de leur tâche et, d'autre part, la souveraineté des Etats. Les consuls, en général, bénéficient d'un certain nombre de privilèges et d'immunités qui leur sont indispensables pour pouvoir exercer leurs fonctions sans entraves.

A côté des consuls de carrière (*consules missi*) qui sont des fonctionnaires de l'Etat, rémunérés par lui et consacrant toute leur activité à l'accomplissement de leur mission officielle, les relations consulaires se trouvent assurées par des consuls honoraires (*consules electi*) qui sont choisis le plus souvent parmi les commerçants ou les hommes d'affaires de l'Etat sur le territoire duquel ils doivent exercer leurs fonctions. De ce fait, ils jouissent d'immunités et de privilèges plus restreints que les consuls de carrière.

*
**

Le droit d'envoyer et de recevoir des consuls appartient, en principe, à tous les Etats indépendants et souverains et sous réserve d'un consentement mutuel.

Ainsi, des conventions internationales déterminent le nombre, la résidence et la circonscription des consuls qu'un Etat peut envoyer dans le territoire de l'autre.

Les consulats forment, en effet, dans chaque pays, un service étranger qui tend à soustraire une partie des habitants à l'administration normale. Dès lors, leur création et leur organisation doivent être subordonnées au consentement de l'Etat accréditaire.

La matière des relations, immunités et attributions consulaires se trouve réglée, d'une part, par le droit interne des Etats et, d'autre part, par le droit international.

Alors que jusqu'à la première guerre mondiale, la matière consulaire était régie en premier lieu par le droit interne des Etats, l'intensification des relations internationales et l'extension croissante de la circulation des personnes et des biens ont fait sentir de plus en plus la nécessité de rechercher et d'établir des règles internationales plus précises et plus claires que les vagues préceptes, maintes fois controversés, du droit international coutumier. Ainsi, à l'heure actuelle, la matière est en fait régie, pour l'ensemble des Etats, par un grand nombre de conventions internationales et, en ordre subsidiaire, par le droit international coutumier dont les règles sont largement inspirées par le droit écrit constitué par les conventions consulaires.

cen vertegenwoordigend karakter, wordt aangesteld voor beperkte doeleinden en in hoofdorde voor de bescherming van de belangen der onderhorigen van de Zendstaat welke verblijven in de Ontvangststaat, alsmede voor de bevordering en de ontwikkeling van de economische en handelsbetrekkingen tussen de Zendstaat en de Ontvangststaat. Hier moet verder worden opgemerkt dat de consul in beginsel slechts wordt benoemd voor een welbepaalde gebiedsomschrijving.

De voorrechten en immuniteten verleend aan de diplomatieke en consulaire agenten vinden hun grondslag in twee theorieën welke sedert de tweede wereldoorlog eenparig worden aanvaard door rechtsleer en rechtspraak. De voornaamste is de theorie der ambtsnoodwendigheden, al is deze theorie niet bij machte alle voorrechten en immuniteten te verklaren. De tweede theorie, welke de eerste theorie blijkbaar aanvult, is de theorie der vertegenwoordiging. Zij is in staat zekere voorrechten en privilegiën te verklaren daar waar de eerste theorie faalt. Bovendien wil een moderne regel van het internationaal recht dat het beginsel der voorrechten en immuniteten aangepast zou zijn aan de werkelijke toestanden, onder vrijwaring der onafhankelijkheid der diplomatieke en consulaire agenten in de uitoefening van hun taak enerzijds, en de soevereiniteit der Staten anderzijds. In het algemeen genieten de consuls een zeker aantal voorrechten en immuniteten welke onontbeerlijk zijn om hen toe te laten hun functies zonder belemmeringen uit te oefenen.

De consulaire betrekkingen worden verzekerd enerzijds door beroepsconsuls (*consules missi*), staatsambtenaren, bezoldigd door de Zendstaat, die gans hun bedrijvigheid wijden aan het vervullen van hun officiële zending, en anderzijds de ereconsuls (*consules electi*), welke meestal worden gekozen onder de handelaars of zakenlui van de Staat op wiens grondgebied zij hun functies dienen uit te oefenen. Het is op grond van dit feit dat de ereconsuls minder voorrechten en immuniteten genieten dan de beroepsconsuls.

*
**

Het recht consuls te zenden en te ontvangen behoort in beginsel aan alle onafhankelijke en soevereine Staten, onder voorbehoud van onderlinge toestemming.

Aldus wordt het aantal, de verblijfplaats en de gebiedsomschrijving van consuls welke een Staat naar het grondgebied van een andere Staat mag zenden, door internationale overeenkomst vastgesteld.

Het consulaat vormt inderdaad, binnen elk land, een buitenlandse dienst welke een deel der inwoners onttrekt aan het normaal bestuur. Het is dan ook vanzelfsprekend dat zijn oprichting en zijn inrichting ondergeschikt moet blijven aan de toestemming van de Ontvangststaat.

Gans de stof der consulaire betrekkingen, immuniteten en bevoegdheden wordt geregeld, enerzijds door het interne recht der Staten, en anderzijds door het internationaal recht.

Dan wanneer de ganse consulaire stof tot aan de eerste wereldoorlog in de eerste plaats werd beheerst door het interne recht der Staten, werd, door de steeds drukker wordende internationale betrekkingen en de toenemende uitbreiding van het personen- en goederenverkeer, meer en meer de noodzaak gevoeld internationale regels te zoeken en vast te leggen, welke duidelijker en klaarder zouden zijn dan de vage voorschriften van het internationaal gewoonterecht welke dan nog dikwijls werden betwist. Dit heeft er toe geleid, dat de materie op dit ogenblik praktisch wordt beheerst, voor het merendeel der Staten, door een groot aantal internationale overeenkomsten en, in bijkomende orde slechts door het internationaal

La Belgique, quant à elle, n'est jusqu'à présent signataire que de quelques rares conventions de l'espèce datant, d'ailleurs, d'il y a plus d'un quart de siècle.

De plus, du point de vue méthodologique, la Belgique a pris pour règle, à l'encontre de ce qui se faisait précédemment, de scinder les matières traitées dans les conventions et de n'envisager qu'une matière par accord. En effet, avant la seconde guerre mondiale, il n'était pas rare de voir des traités d'amitié et de commerce, des traités d'amitié, de commerce et de navigation et des traités de commerce et d'établissement régler des matières fort disparates. La tendance moderne porte à conclure des conventions distinctes pour chaque matière et à ne pas régler dans des actes internationaux qui ont pour objet des questions culturelles ou scientifiques, par exemple, des questions étrangères à celles-ci.

Cette procédure de légistique évite ainsi des difficultés d'interprétation et des confusions souvent fort regrettables, en même temps qu'elle rend plus aisée la recherche et la consultation des textes.

Le but principal d'une convention consulaire est de codifier les usages ainsi que certaines règles du droit international, relatifs aux conditions d'admission des consuls, à leurs droits, immunités et privilèges, et de définir en outre leurs pouvoirs, afin de faciliter la protection des personnes physiques et morales de chacune des Hautes Parties contractantes dans les territoires de l'autre.

Ces derniers temps, une tendance générale s'est fait jour encourageant la multiplication de ce genre d'accord bilatéral, l'initiative en émanant principalement de la Grande-Bretagne. Certaines instances internationales, tels que la Commission du Droit International de l'O.N.U. et le Conseil de l'Europe, ont également étudié cette matière en vue de l'élaboration de conventions multilatérales qui seront forcément moins détaillées et éluderont les problèmes sur lesquels une entente multilatérale est impossible ou très difficile à obtenir. Il en résulte que les conventions bilatérales resteront plus nécessaires que jamais entre des Etats qui, pour des raisons politiques, économiques, culturelles ou autres, entretiennent des relations étroites entre eux.

**

Le Royaume-Uni ayant exprimé le désir de conclure avec notre pays une convention consulaire, la Belgique a répondu favorablement à cette offre d'autant plus qu'elle avait intérêt à ce que le statut de ses nombreux consuls non seulement dans le Royaume-Uni, mais également dans tous les territoires dont le Gouvernement britannique assume la responsabilité des relations internationales, soit fixé explicitement et non plus basé uniquement sur des usages ou des règles du droit international. Cette Convention constitue par-là même une contribution à l'œuvre de codification dans le domaine du droit international.

Il s'agit de la première convention du genre conclue par la Belgique depuis la dernière guerre mondiale et même depuis plus de trente ans. Elle se distingue des précédentes principalement par le souci de couvrir le plus grand champ possible de questions qui jusqu'ici appartenaient à la coutume internationale. C'est pourquoi, elle comporte un nombre d'articles bien supérieur à celui des conventions similaires d'avant 1930. Les matières traitées plus à fond

gewoonterecht, waarvan de regelen in grote mate zijn ingegeven door het geschreven recht ontleend aan de consulaire overeenkomsten. Wat België betreft, ons land heeft tot op heden slechts enkele overeenkomsten van die aard ondertekend; bovendien werd de laatste dergelijke overeenkomst gesloten meer dan een kwart eeuw geleden.

Terzake methodologie heeft België bovendien als regel aangenomen, in tegenstelling met de vroegere werkwijze, de gebieden welke in de overeenkomsten worden behandeld te scheiden en per akkoord slechts een enkel gebied te behandelen. Het was inderdaad voor de tweede wereldoorlog geen zeldzaamheid dat sterk uiteenlopende zaken werden geregeld door een vriendschaps- en handelsverdrag, of een vriendschaps-, handels- en zeevaartsverdrag, of een handels- en vestigingsverdrag. De moderne strekking houdt eraan verscheidene overeenkomsten af te sluiten naargelang het onderwerp; zo vermijdt men bijvoorbeeld in een internationale akte, over kulturele en wetenschappelijke vraagstukken, tevens andere problemen te regelen.

Deze werkwijze in het opstellen van wetteksten ontwijkt moeilijkheden in verband met de uitlegging en meestal zeer spijtige verwarringen, en vergemakkelijkt tevens het opzoeken en raadplegen der teksten.

Het hoofddoel ener consulaire overeenkomst bestaat in het samenbrengen van de gewoonten en zekere regelen van het internationaal recht inzake de toelatingsvoorwaarden der consuls, hun rechten, voorrechten en immuniteten, en bovendien hun bevoegdheden te bepalen, ten einde de bescherming te vergemakkelijken der natuurlijke en rechtspersonen van elk der Hoge Overeenkomstsluitende Partijen op het grondgebied van de andere.

In de laatste jaren kon men een algemene tendens vaststellen om de vermenigvuldiging van deze bilaterale akkoorden aan te moedigen, tendens welke vooral ontstond ingevolge een initiatief terzake door Groot-Brittannië genomen. Bepaalde internationale instanties zoals de Commissie voor Internationaal Recht van de O.V.V. en de Raad van Europa hebben dit probleem eveneens bestudeerd ten einde multilaterale overeenkomsten op te stellen die uit de aard der zaak minder in bijzonderheden zullen treden en de vraagstukken zullen vermijden waarvoor een multilaterale verstandhouding onmogelijk of zeer moeilijk te verwezenlijken is. Dit heeft voor gevolg dat de bilaterale overeenkomsten meer dan ooit noodzakelijk blijken tussen de Staten die om politieke, economische, handels-, culturele of andere redenen enge betrekkingen onderhouden.

**

Het Verenigd Koninkrijk had de wens uitgedrukt met ons land een consulaire overeenkomst te sluiten, en België heeft gemeend dit aanbod te moeten aanvaarden. Wij hadden er inderdaad alle belang bij het statuut van de talrijke Belgische consuls, niet alleen in het Verenigd Koninkrijk maar ook in de gebieden waarvan de Britse Regering de verantwoording draagt op het internationaal vlak, uitdrukkelijk te regelen en ons niet meer te verlaten op gewoonten of regelen van het internationaal recht. Deze Overeenkomst levert aldus een bijdrage tot het vastleggen ener codificatie op het gebied van het internationaal recht.

Het is de eerste maal sedert de laatste wereldoorlog, ja sedert meer dan dertig jaar, dat België een soortgelijke overeenkomst sluit. Zij onderscheidt zich van de voorgaande overeenkomsten vooral door de bekommernis een zo groot mogelijk aantal vraagstukken te behandelen welke tot nu toe werden geregeld door internationale gewoonten. Om deze reden telt zij een groter aantal artikelen dan gelijkaardige overeenkomsten van vóór 1930. De vraag-

sont principalement les immunités et privilèges des consuls, notamment dans le domaine fiscal, ainsi que certaines de leurs attributions, maritimes en particulier.

Le *Titre I*, qui comporte les deux premiers articles, détermine le champ d'application de la Convention et définit divers termes utilisés dans le corps de celle-ci.

Le *Titre II* (articles 3 à 8) traitant de l'établissement des consuls et des circonscriptions consulaires, contient des dispositions correspondant aux usages généralement admis et qui ne demandent pas d'éclaircissements particuliers.

Le *Titre III* (articles 9 à 18) reprend les droits, immunités, exemptions et privilèges généraux qui sont universellement reconnus aux consuls. Il n'appelle pas de commentaires, sauf en ce qui concerne le § (4) (b) de l'article 13, qui prévoit la possibilité de détenir pendant la durée des débats un consul de carrière ayant à comparaître pour faits portés à sa charge. Cette disposition a été incluse à la demande des autorités britanniques, car en Grande-Bretagne, un consul de carrière ne peut être exempté d'une telle détention.

Il est peut-être utile de signaler également que le § (2) de l'article 15 stipule que toutes les dispositions seront prises pour recueillir le témoignage d'un consul à son bureau ou à sa résidence sauf si les circonstances ou la législation du territoire ne le permettraient pas. Cette réserve vise soit les territoires non métropolitains soit les territoires de grandes distances où des difficultés de communication font qu'il est parfois nécessaire d'obliger le consul à se déplacer.

Le *Titre IV* (articles 19 à 23) reprend les privilèges fiscaux et franchises douanières accordés tant à l'Etat d'envoi qu'au consul et aux employés du consulat. En cette matière, la Belgique est à quelques exceptions près très libérale, pour autant qu'il y ait réciprocité. Les dispositions de ce Titre constituent un compromis entre ce qui est consenti de part et d'autre en vertu des législations actuelles; elles ne demandent pas d'explications, sauf celles reprises ci-après.

Le *littéra (b) de l'article 19* prévoit pour l'Etat d'envoi l'exemption des impôts sur les transactions ou instruments ayant pour objet l'acquisition en propriété ou en jouissance, l'occupation, la construction ou l'aménagement à des fins consulaires de terrains ou immeubles. Sa portée est toutefois restreinte par le § (2) du Premier Protocole de la Convention consulaire, qui donne la faculté, en ce qui concerne les immeubles servant à la résidence des consuls et des employés consulaires, de limiter cette exemption aux immeubles servant à la résidence des consuls chefs de poste. Le Gouvernement belge a, en effet, estimé ne pas pouvoir déroger aux termes de la loi du 28 février 1957 qui n'a accordé la gratuité du droit d'enregistrement sous condition de réciprocité, que pour les actes portant acquisition par les Etats étrangers d'immeubles destinés à l'installation de leur représentation diplomatique ou consulaire en Belgique, ou à l'habitation du chef de poste, à l'exclusion des immeubles destinés à l'habitation de tout autre agent diplomatique ou consulaire.

Le § (4) de l'article 21 laisse le droit à l'Etat d'exempter ou de ne pas exempter les consuls et les employés consulaires étrangers des taxes sur les transactions ou les instruments les réalisant, ainsi que des droits d'accises et de consommation. Il y a toutefois exonération des droits

stukken welke grondiger werden behandeld zijn in hoofdzak de voorrechten en immuniteten der consuls, onder meer op fiscaal gebied, en zekere bevoegdheden, in het bijzonder wat betreft de zeevaart.

Titel I bestaat uit de twee eerste artikelen. Het toepassingsveld der Overeenkomst wordt omschreven en verschillende uitdrukkingen gebruikt in de tekst van de Overeenkomst worden bepaald.

Titel II (artikelen 3 tot 8) behandelt de vestiging der consuls en de consulaire omschrijvingen. Deze titel omvat bepalingen welke beantwoorden aan de algemeen gangbare gewoonten en vraagt geen bijzondere uitleg.

Titel III (artikelen 9 tot 18) herneemt de rechten, immuniteten, vrijstellingen en voorrechten in het algemeen welke in de ganse wereld worden toegekend aan de consuls. Ook hier is commentaar overbodig, met uitzondering van § (4) (b) van artikel 13. Deze bepaling voorziet de mogelijkheid een beroepsconsul in hechtenis te nemen voor de duur van de debatten ingeval hij dient te verschijnen voor feiten welke hem werden ten laste gelegd. Deze bepaling werd opgenomen ten verzoeken van de Britse overheden, omdat een beroepsconsul niet kan worden vrijgesteld van dergelijke hechtenis in Groot-Brittannië.

Wellicht kan ook worden gewezen op § (2) van artikel 15 waarbij wordt bepaald dat alle maatregelen zullen worden genomen om de getuigenis van een consul af te nemen in zijn buro of zijn ambtswoning, tenzij de omstandigheden of de wetgeving van het gebied zulks niet toelaat. Dit voorbehoud slaat en op de overzeese gebiedsdelen, en op uitgestrekte gebieden waar moeilijke verbindingen het soms noodzakelijk maken de consul te verplichten zich te verplaatsen.

Titel IV (artikelen 19 tot 23) bepaalt de fiscale voorrechten en de vrijstellingen inzake douanerechten toegestaan zowel aan de Uitzendstaat als aan de consul zelf en de bedienden van het consulaat. België is op dit gebied, enkele uitzonderingen niet te na gesproken, zeer breed voor zover wederkerigheid bestaat. De bepalingen van deze Titel zijn de vrucht van een compromis tussen hetgeen wordt toegestaan door beide partijen krachtens hun huidige wetgevingen; verdere uitleg schijnt niet nodig, tenzij voor de volgende punten.

Littéra (b) van artikel 19 voorziet voor de Uitzendstaat belastingsvrijdom met betrekking tot de transacties of de akten die tot voorwerp hebben het verkrijgen in eigendom of genot, het betrekken, oprichten of aanleggen van terreinen of gebouwen voor consulaire doeleinden. De draagwijdte van deze bepaling wordt echter beperkt door § (2) van het Eerste Protocol van de Consulaire Overeenkomst. Deze paragraaf voorziet in de mogelijkheid deze vrijstelling ten voordele van de onroerende goederen aangewend als woning van consuls en consulaire bedienden, te begrenzen tot de onroerende goederen dienende tot woonplaats voor de consuls welke hoofd zijn van een consulaire post. De Belgische Regering heeft inderdaad gemeend niet te kunnen afwijken van de beschikkingen van de wet van 28 februari 1957, welke slechts kosteloosheid toestaat inzake registratierecht, op voorwaarde van wederkerigheid, op de akten houdende verwerving voor de vreemde Staten van onroerende goederen bestemd voor de vestiging van hun diplomatieke en consulaire vertegenwoordiging in België, of voor de woning van het hoofd van de post, met uitsluiting der onroerende goederen aangewend als huisvesting van elke andere diplomatieke of consulaire agent.

§ (4) van artikel 21, geeft aan de Staat het recht de vreemde consuls en de consulaire bedienden al of niet vrij te stellen van de taksen op de transacties of de akten die deze transacties helpen verwezenlijken, alsmede de accijsrechten en verbruiksbelastingen. Er is nochtans vrijstelling

d'accises et de consommation imposés sur la propriété ou l'usage de véhicules, navires ou aéronefs et d'appareils de radio-communication ou de télévision ainsi que sur les articles importés pour leur usage personnel ou celui des membres de leur famille faisant partie de leur ménage, par les consuls et les employés consulaires. La faculté d'accorder ou de ne pas accorder l'exemption dont il est fait état ci-dessus, a dû être introduite ici, étant donné que les exonérations prévues en Belgique et en Grande-Bretagne ne sont pas identiques et qu'il est quasi impossible d'arriver à un alignement.

Le § (2) de l'article 22 ne prévoit l'importation de matériaux de construction pour les consulats étrangers qu'en territoires non métropolitains, vu que les dispositions douanières belges n'accordent la franchise de droits que pour ce cas.

Le Titre V (articles 24 et 25) qui traite des attributions générales des consuls contient des dispositions correspondant à la pratique courante; étant explicites telles quelles, elles ne demandent pas à être analysées.

Le Titre VI (articles 26 à 35) détaille les principales attributions des consuls. Certaines de ces dispositions sont commentées ci-après, les autres étant suffisamment claires par elles-mêmes.

Le § (2) de l'article 30 réserve la possibilité pour les autorités de l'Etat de résidence de ne pas reconnaître au consul la compétence pour la passation d'un acte ou la législation d'une signature ou d'un sceau lorsque ces formalités sont confiées exclusivement par la loi du territoire à d'autres catégories de personnes. S'il s'agit d'actes requis par la législation de l'Etat de résidence, il sera loisible aux autorités de cet Etat de ne pas reconnaître pareils actes dressés ou la législation donnée par un consul, comme ayant force probante. Ces réserves ont été introduites sur l'insistance expresse des autorités britanniques, leur législation ne permettant pas de reconnaître sans restriction la compétence notariale et la compétence en matière de législation, d'un consul étranger.

L'article 31 qui prévoit l'organisation par un consul de la tutelle de mineurs ressortissants de l'Etat d'envoi, est rédigé de telle manière qu'il est possible de tenir compte de ce qui se pratique tant en Belgique qu'en Grande-Bretagne, ce dernier pays n'étant pas partie à la Convention internationale de La Haye du 12 juin 1902 relative à la tutelle des mineurs.

L'article 32 donne le droit au consul de représenter ses ressortissants ne résidant pas dans l'Etat de résidence et n'y étant pas légalement représentés, quant à leurs intérêts dans une succession ou au sujet de biens laissés sur le territoire par un défunt, quels que soient la nationalité et le lieu du décès du *de cuius*. Le consul agit comme s'il avait reçu procuration du ressortissant en question, jusqu'à ce que celui-ci se fasse représenter légalement sur le territoire.

Le consul qui a le droit de représentation peut prendre des mesures pour protéger et sauvegarder les droits du ressortissant en cause et prendre possession de la succession ou des biens au même titre que s'il était le fondé de pouvoir dûment institué de ce ressortissant à moins qu'une autre personne ayant des droits supérieurs ou égaux n'ait pris les mesures nécessaires pour en prendre possession; si la législation du territoire exige un mandat judiciaire (grant), il sera accordé au consul à sa demande.

Le consul pourra également administrer et liquider les biens; les diverses précisions reprises dans cet article, rela-

van accijnsrechten en verbruiksbelastingen welke worden geheven op de eigendom of het gebruik van voertuigen, schepen en vliegtuigen, televisietoestellen en apparaten voor radioverbindingen, alsook op artikelen ingevoerd door de consuls en de consulaire bedienden voor persoonlijk gebruik of voor het gebruik van hun familieleden welke deel uitmaken van hun huishouding. De mogelijkheid de vrijstelling waarover sprake, al of niet toe te staan, moest worden vermeld omdat de vrijstellingen voorzien in België en in Groot-Brittannië niet dezelfde zijn en dat het bijna onmogelijk is gelijklopende regelingen uit te werken.

§ (2) (b) van artikel 22 voorziet alleen de invoer van bouwmaterialen voor vreemde consulaten in niet-moederlandse gebieden, aangezien de Belgische douanebepalingen deze vrijstelling slechts voor dit geval voorzien.

Titel V (artikelen 24 en 25) handelt over de algemene bevoegdheden der consuls en bevat bepalingen welke beantwoorden aan de gangbare praktijk; deze artikelen zijn zo verhelderend dat zij geen verdere ontleding behoeven.

Titel VI (artikelen 26 tot 35) beschrijft in bijzonderheden de voornaamste bevoegdheden der consuls. Zekere bepalingen worden hierna besproken, de overige zijn duidelijk genoeg en vragen geen commentaar.

§ (2) van artikel 30 voorziet de mogelijkheid in hoofde van de overheden van de Verblijfsstaat aan de consul de bevoegdheid te ontkennen akten te verlijden of handtekeningen en zegels voor echt te verklaren, zo deze formaliteiten door de wet van het gebied uitsluitend aan een andere categorie van personen worden toevertrouwd. Indien het gaat om akten welke worden vereist door de wetgeving van de Verblijfsstaat dan zal het aan de overheden van deze Staat vrij staan de bewijskracht niet te erkennen van dergelijke door een consul verleende akten of verleende echtverklaringen. Dit voorbehoud werd voorzien op uitdrukkelijk aandringen van de Britse overheden, omdat de wetgeving in Groot-Brittannië de onbeperkte erkenning niet toelaat van de bevoegdheid van een vreemd consul inzake notariaat en echtverklaring.

Artikel 31 houdende de inrichting door een consul van de voogdij voor minderjarige onderdanen van de Uitzendstaat, is derwijze opgesteld dat het mogelijk werd rekening te houden met de regeling welke van kracht is zowel in België als in Groot-Brittannië. Dit laatste land is namelijk geen partij bij de Internationale Overeenkomst van Den Haag van 12 juni 1902 betreffende de voogdij der minderjarigen.

Artikel 32 geeft aan de consul het recht zijn landgenoten, welke niet verblijven of niet wettelijk vertegenwoordigd zijn in de Verblijfsstaat, te vertegenwoordigen in hoofde van hun belangen in een nalatenschap of inzake goederen nagelaten op het grondgebied door een aflijvige, welke ook de nationaliteit en de plaats van overlijden mocht zijn van de *de cuius*. De consul treedt dan op alsof hij volmacht zou hebben gekregen van de belanghebbende landgenoot, tot op het ogenblik dat deze laatste zich wettelijk laat vertegenwoordigen in het gebied.

De consul, welke het recht van vertegenwoordiging bezit, mag de maatregelen nemen omtrent de bescherming en vrijwaring van de rechten van de betrokken landgenoot en de nalatenschap in het bezit nemen met hetzelfde recht als wanneer hij de behoorlijk aangestelde procuratiehouder ware van de landgenoot, tenzij een andere persoon met hoger of gelijk recht de nodige maatregelen heeft getroffen om er bezit van te nemen; indien de wetgeving van het gebied een gerechtelijke lastgeving (grant) eist, wordt deze aan de consul op zijn verzoek verleend.

De consul mag eveneens de goederen beheren en vereffenen; de vele bijzonderheden, welke in dit artikel worden

tives aux modalités d'obtention de la représentation et aux pouvoirs qui en découlent, correspondent à la procédure britannique en cette matière, un mandat judiciaire étant nécessaire pour pouvoir disposer des biens, propriété du défunt, une exception existant cependant dans le cas d'une succession de valeur minime.

D'autre part, contrairement à ce qui se pratique en Belgique, un consul peut, dans un territoire britannique, être justiciable des tribunaux dans les procédures résultant des droits qu'il aura exercés dans une succession en vertu de l'article 32 de la Convention consulaire. C'est pourquoi, il a été nécessaire d'insérer une disposition dans ce sens qui fait l'objet du § (3) du Premier Protocole à la Convention.

L'article 35 autorise les consuls à visiter, aussitôt que possible, leurs ressortissants arrêtés ou détenus et à communiquer avec eux. Il convient de signaler qu'en cours de négociations, il a été précisé que, du côté belge, les dispositions de cet article, relatives aux visites et communications des consuls avec un de leurs ressortissants, arrêté ou détenu, seront applicables sous réserve des dispositions légales qui régissent la matière. Le juge d'instruction, s'il délivre un mandat d'arrêt, a en effet la faculté de prononcer après un premier interrogatoire, une interdiction de communiquer avec la personne arrêtée ou détenue. Cette interdiction qui s'impose au consul, ne s'étend pas au-delà de trois jours à partir de la première audition et n'est pas renouvelable.

La réserve évoquée ci-dessus n'ayant pas son équivalent en territoire britannique, les autorités britanniques ont préféré qu'il n'en soit pas fait mention de manière explicite dans la Convention ou un Protocole ni dans un échange de notes annexé à la Convention, pour éviter que ces dispositions soient invoquées comme précédent par tout autre Etat avec lequel la Grande-Bretagne serait amenée à conclure une Convention consulaire. Il a été pris acte de la réserve émise par la Belgique et entendu qu'elle serait couverte par les mots « aussitôt que possible » au § (2) de l'article 35.

Le Titre VII (articles 36 à 42) est uniquement consacré aux attributions des consuls en matière maritime; l'accent a été mis sur celles-ci en raison de leur importance pour la Grande-Bretagne. Ces dispositions sont claires par elles-mêmes.

Le Titre VIII (articles 43 à 46) contient les dispositions finales; il n'appelle pas de commentaires, sauf pour l'article 44, qui stipule que chacune des Hautes Parties contractantes aura à notifier à l'autre les parties de ses territoires à considérer comme formant des unités territoriales aux fins d'articles déterminés de la Convention. Ce texte a son utilité principalement pour les autorités britanniques, car certaines matières traitées par la Convention, notamment dans le domaine des successions et des impôts, sont soumises à un régime qui peut différer dans le cas des successions suivant qu'il s'agit de l'Angleterre et du Pays de Galles, de l'Ecosse, de l'Irlande du Nord ou des Îles de la Manche et de l'Île de Man, et dans celui des impôts suivant qu'il s'agit du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord ou des Îles de la Manche et de l'Île de Man.

En vue d'éviter d'alourdir outre mesure le texte des conventions, la coutume s'est établie de les faire suivre d'annexes et de protocoles, y apportant certaines dérogations ou confirmant des principes universellement reconnus. C'est pourquoi

vermeld betreffende de wijze waarop de vertegenwoordiging kan worden bekomen en de bevoegdheden eraan verbonden, zijn de weergave van de Britse rechtspleging terzake. In het Britse recht is een gerechtelijke lastgeving inderdaad noodzakelijk om te kunnen beschikken over de goederen, eigendom van de overledene, met als enige uitzondering het geval van een nalatenschap van geringe waarde.

Anderzijds kan een consul in een Brits gebied, en dit in tegenstelling met wat gebeurt in België, ter verantwoording worden geroepen voor het gerecht in rechtszaken welke het gevolg zijn van de uitoefening der rechten in een nalatenschap overeenkomstig artikel 32 van de Consulaire Overeenkomst. Daarom is het nodig gebleken een desbetreffende bepaling te voorzien welke werd opgenomen in § (3) van het Eerste Protocol van de Overeenkomst.

Artikel 35 machtigt de consuls hun aangehouden of opgesloten landgenoten zo spoedig mogelijk te bezoeken en met hen in verbinding te treden. Er dient te worden opgemerkt dat in de loop der onderhandelingen van Belgische zijde werd bepaald dat de beschikkingen van dit artikel, in verband met de bezoeken en de betrekkingen der consuls met een van hun aangehouden of opgesloten landgenoten, zullen worden toegepast onder voorbehoud van de wettelijke voorschriften die deze materie regelen. De rechter van instructie heeft inderdaad, zo hij een aanhoudingsbevel aflevert, de vrijheid na een eerste ondervraging aan de aangehouden of opgesloten persoon alle betrekkingen met de buitenwereld te verbieden. Dit verbod, welke ook aan de consul tegenstelbaar is, overtreft nooit een periode van meer dan drie dagen te rekenen vanaf de eerste ondervraging en is niet hernieuwbaar.

Aangezien dit voorbehoud totaal onbekend is in de Britse gebieden, hebben de Britse overheden de voorkeur eraan gegeven deze regel niet uitdrukkelijk te vermelden noch in de Overeenkomst, noch in een Protocol, noch in een notawisseling gevoegd bij de Overeenkomst, ten einde te vermijden dat deze bepalingen zouden ingeroepen worden als een voorgaand door een andere Staat waarmede Groot-Brittannië een Consulaire Overeenkomst zou dienen te sluiten. Er werd akte genomen van het voorbehoud door België gemaakt en overeengekomen dat het zou worden gedekt door de woorden « zo haast mogelijk » welke voorkomen in § (2) van artikel 35.

Titel VII (artikelen 36 tot 42) houdt zich uitsluitend bezig met de bevoegdheden der consuls inzake zeevaart; op deze bevoegdheden werd een zekere nadruk gelegd ingevolge hun betekenis voor Groot-Brittannië. Deze bepalingen zijn zonder meer duidelijk.

In Titel VIII (artikelen 43 tot 46) vindt men de slotbepalingen; deze titel vraagt geen verdere bespreking, artikel 44 uitgezonderd. Dit artikel bepaalt dat elk der Hoge Overeenkomstsluitende Partijen ter kennis van de andere Partij dient te brengen welke delen van haar gebied, voor de toepassing van zekere artikelen van de Overeenkomst, als territoriale eenheden moeten worden beschouwd. Deze tekst heeft vooral zijn nut voor de Britse overheden aangezien zekere onderwerpen behandeld in de Overeenkomst, onder meer op het gebied der nalatenschappen en de belastingen, onderworpen zijn aan een stelsel dat kan veranderen in het geval der nalatenschappen, naar gelang het gaat om Engeland, het Land van Wales, Schotland, Noord-Ierland, de Kanaal-Eilanden of het Eiland Man, in het geval der belastingen naar gelang het gaat om het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, de Kanaal-Eilanden of het Eiland Man.

Ten einde de tekst der overeenkomsten niet op onverantwoorde wijze overdreven ingewikkeld te maken, heeft het gebruik ingang gevonden bijlagen en protocollen op te stellen waarbij zekere afwijkingen worden voorzien of alge-

la présente Convention comporte une annexe proprement dite, cinq protocoles et un échange de notes.

L'Annexe énumère les catégories de sujets et protégés britanniques visées au littéra (b) du 4e de l'article 2 sous la définition du terme « ressortissants » en ce qui concerne la Grande-Bretagne; elle a été insérée à la demande de la délégation britannique ayant pris part aux négociations.

Les deux premiers Protocoles à la Convention contiennent des dispositions dont il a été estimé préférable de ne pas faire mention dans le corps de la Convention parce qu'elles apportent certaines dérogations particulières à cette Convention, lesquelles pourraient ne pas devoir figurer dans d'autres conventions consulaires à conclure ultérieurement soit par la Belgique, soit par la Grande-Bretagne. Les trois autres Protocoles traitent de questions dont la nature spéciale fait qu'elles pourraient ne pas être évoquées dans des conventions consulaires futures avec d'autres pays.

Le § (1) du Premier Protocole déroge aux dispositions du § (1) de l'article 9 de la Convention, en ce sens que l'Etat belge ne pourra acquérir des terrains en pleine propriété à des fins consulaires dans l'Ile de Jersey ou tout territoire britannique où cette acquisition est réservée aux habitants autochtones, tant que la législation de ces territoires n'aura pas été amendée de telle façon à ce que cette restriction soit levée.

Les réserves apportées par les §§ (2) et (3) de ce Protocole respectivement au littéra (b) de l'article 19 et à l'article (32) de la Convention ont fait l'objet ci-dessus de remarques lors de l'examen des articles en question.

Le Deuxième Protocole stipule que les dispositions des littéra (a) et (b) du § (4) de l'article 13 (arrestation ou détention préventives d'un consul de carrière seulement pour une infraction grave, en cas de flagrant délit ou avec le consentement de l'Etat d'envoi, et détention de celui-ci uniquement pour être présent aux débats ouverts à sa charge) et du § (2) de l'article 39 (intervention des tribunaux du territoire seulement dans certains cas d'infractions commises à bord d'un navire étranger, notamment en cas d'infraction grave) n'entreront en vigueur qu'à une date à fixer de commun accord entre les Hautes Parties contractantes.

Cette précision a été considérée comme indispensable par la délégation britannique pour permettre aux autorités britanniques de prendre les mesures nécessaires pour que les dispositions visées aient force de loi, la législation britannique actuelle ne prévoyant pas pour un consul de carrière un traitement de faveur en matière d'arrestation ou de détention ni de limitation à l'intervention des tribunaux en cas d'infractions commises à bord d'un navire étranger se trouvant dans un port ou les eaux territoriales ou intérieures britanniques.

Le Troisième Protocole énonce un principe dont il a été jugé utile de faire mention ici, à savoir qu'il appartient à tout Etat de ne pas reconnaître au consul d'un autre Etat le droit d'agir au nom d'un ressortissant de ce dernier Etat ou d'intervenir à son sujet si ce ressortissant est devenu un réfugié politique.

Le Quatrième Protocole confirme des règles reconnues du droit des gens applicables aux consulats et à leur personnel en cas de guerre ou de rupture des relations diplomatiques

meen erkende beginselen worden bevestigd. Aldus werd bij de onderhavige Overeenkomst een eigenlijke bijlage gevoegd, alsmede vijf protocollen en een notawisseling.

De Bijlage somt de categorieën op van Britse onderhorigen en beschermde personen bedoeld in littéra (b), 4e, van artikel 2 onder de bepaling van het begrip « onderdanen » voor wat Groot-Brittannië betreft; deze bijlage werd aanvaard op verzoek van de Britse afvaardiging welke de onderhandelingen heeft gevoerd.

De twee eerste Protocollen van de Overeenkomst voorzien bepalingen welke, naar het oordeel van de onderhandelaars beter niet werden vermeld in de Overeenkomst zelf, omdat ze enkele bijzondere afwijkingen op de Overeenkomst invoeren, en wellicht niet zouden dienen opgenomen te worden in andere consulaire overeenkomsten welke in de toekomst zouden kunnen gesloten worden hetzij door België hetzij door Groot-Brittannië. De drie overige Protocollen behandelen vraagstukken met een dergelijk uitzonderlijk karakter dat het waarschijnlijk is dat zij niet zullen worden ter tafel gelegd bij de besprekingen van toekomstige consulaire overeenkomsten met andere landen.

§ (1) van het Eerste Protocol wijkt af van de bepalingen van § (1) van artikel 9 van de Overeenkomst, met dien verstande dat de Belgische Staat geen terreinen in volle eigendom zal kunnen verwerven voor consulaire doeleinden op het eiland Jersey of enig ander Brits gebied waar deze verwerving is voorbehouden aan de autochtone bewoners zolang de wetgeving van de bewuste gebieden niet zal zijn gewijzigd, dermate dat deze beperking wordt opgeheven.

Het voorbehoud door de §§ (2) en (3) van onderhavig Protocol gemaakt ten overstaan van littéra (b) van artikel 19 en van artikel (32) van de Overeenkomst werd hierboven reeds besproken bij het onderzoek der desbetreffende artikelen.

Het Tweede Protocol schrijft voor dat de bepalingen van littéra (a) en (b) van § (4) van artikel 13 en van § (2) van artikel 39 slechts van kracht zullen worden op een datum welke in gemeen overleg door de Hoge Overeenkomstsluitende Partijen zal worden vastgesteld. Littéra (a) en (b) van § (4) van artikel 13 hebben betrekking op de voorlopige aanhouding of hechtenis van een beroepsconsul uitsluitend voor een zwaar misdrijf, ingeval van heterdaad of op verzoek of met de instemming van de Uitzendstaat, en in hechtenisname van de consul uitsluitend met het oog op zijn aanwezigheid bij de debatten die ten zijnen laste werden geopend; § (2) van artikel 39 heeft betrekking op de tussenkomst van de rechtbanken van het gebied uitsluitend in zekere gevallen van misdrijven welke aan boord van een vreemd schip bedreven, onder meer ingeval van zwaar misdrijf.

Van Britse zijde werd deze nadere omschrijving onontbeerlijk geacht om aan de Britse overheden toe te laten de nodige maatregelen te treffen opdat de bedoelde bepalingen rechtskracht zouden verkrijgen. Inderdaad de huidige Britse wetgeving voorziet voor een beroepsconsul geen bevoorrechte behandeling inzake opsluiting of hechtenis, noch enige beperking aan de tussenkomst der rechtbanken ingeval van misdrijven begaan aan boord van een vreemd schip dat zich in een Britse haven of in Britse kust- of binnenwateren bevindt.

In het Derde Protocol heeft men het nuttig geoordeeld een grondbeginsel duidelijk naar voren te brengen, en wel dat elke Staat de vrijheid heeft van aan de consul van een andere Staat het recht te ontzeggen op te treden in naam van een onderdaan van deze laatste Staat, of voor hem tussen te komen, indien deze onderdaan een politiek vluchteling is geworden.

Het Vierde Protocol is slechts een bevestiging van de regelen erkend in het volkenrecht, toepasselijk op consulaten en hun personeel ingeval van oorlog en verbreking der

entre deux Etats; chacun d'entre eux a le droit d'exiger la fermeture des postes consulaires de l'autre sur son territoire et de fermer ceux qui sont situés dans d'autres pays soumis à son occupation militaire. Dans ces cas, les consuls et les employés consulaires, ressortissants de l'Etat dont les consulats sont fermés et ne l'étant pas de l'autre, ainsi que les membres de leur famille faisant partie de leur ménage, se voient accorder un délai raisonnable et les facilités adéquates pour quitter le territoire en vue de regagner leur propre pays; ils sont traités avec égard et protégés jusqu'au moment de leur départ.

Le Cinquième Protocole reprend ce qui était prévu en faveur des employés britanniques par l'échange de notes des 19 mars 1951 et 2 avril 1951 entre le Royaume de Belgique et le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, dont l'abrogation aura lieu en vertu de l'article 45, littéra (c) de la Convention consulaire; il leur sera accordé, en matière de franchises douanières, un traitement non moins favorable que celui prévu par la Convention pour les employés consulaires. Il sera ainsi évité que les employés consulaires ne viennent à jouir en matière douanière d'un régime plus favorable que les employés diplomatiques, ce qui serait plutôt contraire aux usages.

Un échange de notes relatif à l'article 22 a été annexé à la Convention à la demande de la Belgique car elle est liée dans le domaine des franchises de droits d'entrée au Luxembourg et aux Pays-Bas par une Union Economique. Il stipule qu'aux termes du Traité d'Union Economique Benelux, la Belgique, le Grand-Duché de Luxembourg et les Pays-Bas se sont engagés notamment à appliquer, sous des conditions identiques, un régime commun en matière de franchises de droits d'entrée au bénéfice des consulats, consuls de carrière et employés consulaires étrangers. En conséquence, si quelque divergence s'élevait ultérieurement entre les obligations résultant de ce Traité et les dispositions de l'article 22 de la Convention consulaire, le Gouvernement belge devrait proposer au Gouvernement britannique de modifier les dispositions en cause de la Convention pour éviter qu'elles soient en opposition avec le régime commun institué en application du Traité.

**

Telles sont, Mesdames, Messieurs, les principales considérations auxquelles donne lieu l'examen de la Convention que nous avons l'honneur de soumettre à votre approbation.

*Le Vice-Premier Ministre et
Ministre des Affaires étrangères,*

Le Ministre de la Justice,

Le Ministre des Finances,

Le Ministre des Communications,

P.-H. SPAAK.

P. VERMEYLEN.

A. DEQUAE.

A. BERTRAND.

diplomatieke betrekkingen tussen twee Staten. In dergelijk geval heeft elke Staat het recht de sluiting te eisen van de consulaire posten van een andere Staat welke zich op zijn grondgebied bevinden en deze te sluiten welke gevestigd zijn in andere landen onder zijn militaire bezetting. Aan de consuls en de consulaire bedienden, onderdanen van de Staat waarvan de consulaten zijn gesloten, maar geen onderdanen tevens van de andere Staat, en de leden van hun familie die deel uitmaken van hun huishouding, wordt een redelijk uitstel en de nodige inschikkelijkheden verleend om het gebied te verlaten met bestemming naar hun eigen land; ze worden behandeld met eerbied en beschermd tot op het ogenblik van hun vertrek.

Het Vijfde Protocol herneemt de bepalingen voorzien ten voordele van de diplomatieke bedienden door de notawisseling van 19 maart 1951 en 2 april 1951 tussen het Koninkrijk België en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, notawisseling welke wordt afgeschaft door artikel 45, littéra (c) van de Consulaire Overeenkomst. Aan deze bedienden zal inzake de vrijstelling van douanerechten, een behandeling worden toegestaan die niet minder gunstig is dan die welke door de Overeenkomst aan de consulaire bedienden wordt toegestaan. Aldus zal worden vermeden dat consulaire bedienden in douanezaken zouden genieten van een stelsel dat voordeliger zou zijn dan datgene voorzien voor de diplomatieke bedienden, hetgeen eerder strijdig zou zijn met de gewoonten.

Een notawisseling betreffende artikel 22 werd bij de Overeenkomst gevoegd op verzoek van België, aangezien wij op het gebied van de vrijstelling inzake invoerrechten gebonden zijn aan Luxemburg en Nederland door een Economische Unie. Deze notawisseling bepaalt dat, naar luid van het verdrag der Economische Benelux-Unie, België, het Groot-Hertogdom Luxemburg en Nederland zich onder meer hebben verbonden een gemeenschappelijk stelsel toe te passen, onder gelijkaardige voorwaarden, inzake vrijstelling der invoerrechten ten voordele van vreemde consulaten, beroepsconsuls en consulaire bedienden. Indien bijgevolg in de toekomst meningsverschillen zouden rijzen tussen de verplichtingen welke voortvloeien uit het bewuste Verdrag en de bepalingen van artikel 22 van de Consulaire Overeenkomst, dan zou de Belgische Regering gedwongen kunnen worden aan de Britse Regering een wijziging voor te stellen der desbetreffende bepalingen van de Overeenkomst om te vermijden dat deze bepalingen in tegenstelling zouden zijn met het gemeenschappelijk stelsel ingevoerd bij toepassing van het Verdrag.

**

Dit zijn, Mevrouwen, Mijne Heren, de voornaamste overwegingen waartoe het onderzoek van deze Overeenkomst heeft aanleiding gegeven, Overeenkomst welke wij de eer hebben U ter goedkeuring voor te leggen.

*De Vice-Eerste-Minister en
Minister van Buitenlandse Zaken,*

De Minister van Justitie,

De Minister van Financiën,

De Minister van Verkeerswezen,

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

Le Conseil d'Etat, section de législation, première chambre, saisi par le Ministre des Affaires étrangères, le 8 janvier 1963, d'une demande d'avis sur un projet de loi « portant approbation de la Convention consulaire entre le Royaume de Belgique et le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, de l'Annexe, des Protocoles de signature et de l'échange de lettres, signés à Bruxelles, le 8 mars 1961 », a donné le 21 janvier 1963 l'avis suivant :

Le projet n'appelle pas d'observation.

La chambre était composée de
MM. :

J. SUETENS, *premier président*;
G. HOLOYE, *conseiller d'Etat*;
J. MASQUELIN, *conseiller d'Etat*;
P. DE VISSCHER, *assesseur de la section de législation*;
J. ROLAND, *assesseur de la section de législation*;
G. DE LEUZE, *greffier adjoint, greffier*.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. J. SUETENS. Le rapport a été présenté par M. W. LAHAYE, auditeur général adjoint.

Le Greffier,
(s.) G. DE LEUZE.

Le Président,
(s.) J. SUETENS.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De Raad van State, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 8e januari 1963 door de Minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet « houdende goedkeuring van de Consulaire Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, van de Bijlage, van de Ondertekeningsprotocol'en en van de wisseling van brieven, ondertekend op 8 maart 1961, te Brussel », heeft de 21^e januari 1963 het volgende advies gegeven :

Bij het ontwerp zijn geen opmerkingen te maken.

De kamer was samengesteld uit
de HH. :

J. SUETENS, *eerste voorzitter*;
G. HOLOYE, *raadsheer van State*;
J. MASQUELIN, *raadsheer van State*;
P. DE VISSCHER, *bijzitter van de afdeling wetgeving*;
J. ROLAND, *bijzitter van de afdeling wetgeving*;
G. DE LEUZE, *adjunct-greffier, greffier*.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. J. SUETENS. Het verslag werd uitgebracht door de H. W. LAHAYE, adjunct-auditeur-generaal.

De Griffier,
(get.) G. DE LEUZE.

De Voorzitter,
(get.) J. SUETENS.

PROJET DE LOI

BAUDOUIN, ROI DES BELGES,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Vice-Premier Ministre et Ministre des Affaires étrangères, de Notre Ministre de la Justice, de Notre Ministre des Finances et de Notre Ministre des Communications,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Vice-Premier Ministre et Ministre des Affaires étrangères, Notre Ministre de la Justice, Notre Ministre des Finances et Notre Ministre des Communications sont chargés de présenter, en Notre nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

Article unique.

La Convention consulaire entre le Royaume de Belgique et le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, l'Annexe, les Protocoles de signature et l'échange de lettres, signés à Bruxelles, le 8 mars 1961, sortiront leur plein et entier effet.

Donné à Bruxelles, le 26 février 1963.

BAUDOUIN.

PAR LE ROI :

Le Vice-Premier Ministre et
Ministre des Affaires étrangères,

Le Ministre de la Justice,

Le Ministre des Finances,

Le Ministre des Communications,

P.-H. SPAAK.

P. VERMEYLEN.

A. DEQUAE.

A. BERTRAND.

WETSONTWERP

BOUDEWIJN, KONING DER BELGEN.

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, ONZE GROET.

Op de voordracht van Onze Vice-Eerste-Minister en Minister van Buitenlandse Zaken, van Onze Minister van Justitie, van Onze Minister van Financiën en van Onze Minister van Verkeerswezen,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Vice-Eerste-Minister en Minister van Buitenlandse Zaken, Onze Minister van Justitie, Onze Minister van Financiën en Onze Minister van Verkeerswezen zijn gelast, in Onze naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Enig artikel.

De Consulaire Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, de Bijlage, de Ondertekeningsprotocollen en de wisseling van brieven, ondertekend op 8 maart 1961, te Brussel, zullen volkomen uitwerking hebben.

Gegeven te Brussel, 26 februari 1963.

VAN KONINGSWEGE :

De Vice-Eerste-Minister en
Minister van Buitenlandse Zaken,

De Minister van Justitie,

De Minister van Financiën,

De Minister van Verkeerswezen,

**MINISTÈRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES
ET DU COMMERCE EXTÉRIEUR**

**Convention Consulaire entre le Royaume de Belgique
et le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord**

Sa Majesté le Roi des Belges et Sa Majesté la Reine du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord et de ses autres Royaumes et Territoires, Chef du Commonwealth,

Désirant déterminer leurs rapports dans le domaine consulaire et ainsi faciliter la protection des personnes physiques et morales de chacune des Hautes Parties contractantes dans les territoires de l'autre,

Ont décidé de conclure une Convention Consulaire et ont, à cet effet, désigné pour leurs Plénipotentiaires :

Sa Majesté le Roi des Belges :

Monsieur Pierre Wigny, Ministre des Affaires étrangères;

Sa Majesté la Reine du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord et de Ses autres Royaumes et Territoires, Chef du Commonwealth (désignée ci-après comme « Sa Majesté Britannique »),

Pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord :

Sir John Walter Nicholls, Ambassadeur Extraordinaire et Plénipotentiaire de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord à Bruxelles;

Lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus de ce qui suit :

TITRE I. — Application et définitions.

Article 1.

La présente Convention s'applique,

(1) en ce qui concerne Sa Majesté le Roi des Belges à la Belgique et aux territoires dont Son Gouvernement assume la responsabilité des relations internationales; et

(2) en ce qui concerne Sa Majesté Britannique, au Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, ainsi qu'à tous les territoires dont Son Gouvernement dans le Royaume-Uni assume la responsabilité des relations internationales.

Article 2.

Dans la présente Convention, il faut entendre :

(1) par « Etat d'envoi », selon le contexte, la Haute Partie contractante qui nomme le consul, ou tous les territoires de cette Partie auxquels la Convention s'applique;

(2) par « Etat de résidence », selon le contexte, la Haute Partie contractante sur les territoires de laquelle le consul exerce les fonctions requises par sa charge, ou tous les territoires de cette Partie auxquels la Convention s'applique;

(3) par « territoire », toute partie des territoires de l'Etat de résidence dans laquelle est située tout ou partie de la circonscription d'un consul et qui a été notifiée comme constituant une unité territoriale aux fins de tous les articles de la Convention ou de certains d'entre eux conformément aux dispositions de l'article 44 de la Convention;

(4) par « ressortissants »,

(a) en ce qui concerne Sa Majesté le Roi des Belges, les citoyens belges et les ressortissants des territoires auxquels s'applique la Convention aux termes du 1er de l'article 1, ainsi que, lorsque le contexte l'admet, les personnes morales dûment créées conformément à la législation belge ou à celle des dits territoires, selon le cas; et

(b) en ce qui concerne Sa Majesté Britannique, les sujets et protégés britanniques appartenant à l'une des catégories mentionnées dans l'annexe à la Convention, ainsi que, lorsque le contexte l'admet, les personnes morales dûment créées conformément à la législation de l'un des territoires auxquels s'applique la Convention aux termes du 2e de l'article 1;

**MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN
EN BUITENLANDSE HANDEL**

**Consulaire Overeenkomst tussen het Koninkrijk België
en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland.**

Vertaling

Zijne Majesteit de Koning der Belgen en Hare Majesteit de Koningin van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland en van Haar andere Rijken en Gebieden, Hoofd van het Commonwealth,

Verlangende hun betrekkingen op consulaire gebied te regelen en aldus de bescherming der natuurlijke- en rechtspersonen van ieder der Hoge Overeenkomstsluitende Partijen op het grondgebied van de andere te vergemakkelijken,

Hebben besloten een Consulaire Overeenkomst te sluiten en hebben te dien einde als hun Gevolmachtigden aangewezen :

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

de heer Pierre Wigny, Minister van Buitenlandse Zaken;

Hare Majesteit de Koningin van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland en van Haar andere Rijken en Gebieden, Hoofd van het Commonwealth (hierna aangeduid als « Hare Britse Majesteit »),

Voor het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland :

Sir John Walter Nicholls, Buitengewoon en Gevolmachtigd Ambassadeur van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, te Brussel;

Die, na overlegging van hun in goede en behoorlijke vorm bevonden volmachten, omtrent de volgende bepalingen overeenstemming hebben bereikt :

TITEL I. — Werkingsfeer en definities.

Artikel 1.

Deze Overeenkomst is van toepassing,

(1) wat Zijne Majesteit de Koning der Belgen betreft, op België en op de gebieden waarvan Zijn Regering de internationale betrekkingen behartigt; en

(2) wat Hare Britse Majesteit betreft, op het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland alsmede op alle gebieden waarvan Hare Regering in het Verenigd Koninkrijk de internationale betrekkingen behartigt.

Artikel 2.

In deze Overeenkomst betekent :

(1) « Uitzendstaat », naar gelang van het zinsverband, de Hoge Overeenkomstsluitende Partij die de consul benoemt, of alle gebieden van deze Partij waarop de Overeenkomst van toepassing is;

(2) « Verblijfstaat », naar gelang van het zinsverband, de Hoge Overeenkomstsluitende Partij op wier grondgebieden de consul zijn ambtsfuncties uitoefent of alle gebieden van deze Partij waarop de Overeenkomst van toepassing is;

(3) « Gebied », elk gedeelte van het grondgebied van de Verblijfstaat waarin gans de omschrijving van een consul of een deel ervan gelegen is en dat, luidens de in artikel 44 voorgeschreven kennisgeving, voor de toepassing van alle of van sommige artikelen van de Overeenkomst als een territoriale eenheid moet worden beschouwd;

(4) « onderdanen »,

(a) wat Zijne Majesteit de Koning der Belgen betreft, alle Belgische staatsburgers en alle ingezetenen van de gebieden waarop de Overeenkomst krachtens artikel één, lid 1, van toepassing is en, indien het zinsverband het toelaat, alle rechtspersonen die, naar gelang het geval, in overeenstemming met de Belgische wetgeving of met de wetgevingen van gezegde gebieden zijn opgericht.

(b) wat Hare Britse Majesteit betreft, alle Britse onderdanen en alle door Groot-Brittannië beschermde personen die tot een der in de Bijlage bij deze Overeenkomst vermelde categorieën behoren alsmede, indien het zinsverband het toelaat, alle rechtspersonen opgericht volgens de wetgeving van een der gebieden waarop de Overeenkomst luidens Artikel één, lid 2, van toepassing is;

- (5) par « navire », aux fins du Titre VII de la Convention,
- (a) en ce qui concerne Sa Majesté le Roi des Belges, tout bâtiment immatriculé en vue de la navigation en mer conformément à la législation belge; et
- (b) en ce qui concerne Sa Majesté Britannique, tout bâtiment immatriculé dans un port de l'un des territoires visés au 2e de l'article 1 de la Convention;
- (6) par « consul », toute personne dûment nommée par l'Etat d'envoi pour exercer des fonctions consulaires dans l'Etat de résidence et qui aura été admise à l'exercice des dites fonctions conformément à l'article 4 de la Convention; le terme « consul » vise les consuls généraux, consuls, vice-consuls et agents consulaires, soit de carrière, soit honoraires;
- (7) par « employé consulaire », toute personne admise par l'Etat de résidence, conformément aux dispositions de l'article 5 de la Convention, à remplir une tâche consulaire subalterne dans un consulat de l'Etat d'envoi; le terme « employé consulaire » ne s'applique cependant pas à un chauffeur ou à une personne chargée uniquement de l'entretien des locaux ou d'autres tâches domestiques;
- (8) par « poste consulaire » ou « consulat », tout établissement consulaire, qu'il s'agisse d'un consulat général, d'un consulat, d'un vice-consulat ou d'une agence consulaire;
- (9) par « locaux consulaires », tout immeuble ou partie d'immeuble utilisé exclusivement pour l'exercice des fonctions consulaires;
- (10) par « infraction grave » aux effets du littéra (a) (i) du paragraphe (4) de l'article 13 et du littéra (c) du paragraphe (2) de l'article 39 de la Convention, une infraction punissable d'une peine privative de liberté d'au moins cinq ans ou d'une peine plus grave.

TITRE II. — Etablissement des consuls et circonscriptions consulaires.

Article 3.

- (1) L'Etat d'envoi pourra établir et maintenir des consulats dans l'Etat de résidence à tout endroit où un Etat tiers possède un consulat et à tout autre endroit où l'Etat de résidence accepte l'établissement d'un consulat, étant entendu que le consentement spécial de l'Etat de résidence sera toujours requis pour l'ouverture d'un consulat dans un territoire non métropolitain.
- (2) Sous réserve des dispositions du paragraphe (3) du présent article, l'Etat d'envoi pourra fixer librement les limites de la circonscription de chacun de ses postes consulaires. Il en informera l'Etat de résidence.
- (3) L'Etat de résidence pourra s'opposer à l'inclusion dans une circonscription consulaire
- (a) de toute région qui ne se trouve pas dans une circonscription consulaire d'un Etat tiers ou qui n'est pas ouverte à une représentation commerciale officielle d'un Etat tiers;
- (b) de tout territoire d'un Etat tiers.
- Pareilles oppositions seront faites par la voie diplomatique.
- (4) L'Etat d'envoi aura la faculté d'employer dans ses postes consulaires, le nombre nécessaire de consuls et d'employés consulaires.

Article 4.

- (1) La mission diplomatique de l'Etat d'envoi informera l'autorité compétente de l'Etat de résidence (qui sera le Ministère des Affaires étrangères ou le Foreign Office, selon le cas) de l'affectation à un consulat de toute personne en qualité de consul et, le cas échéant, lui communiquera ses Lettres de Provision ou tout autre document requis. Les Lettres de Provision mentionneront la circonscription qui lui est assignée. S'il s'agit d'un consul honoraire qui est ressortissant de l'Etat de résidence ce dernier pourra exiger que son consentement soit préalablement obtenu par la voie diplomatique.
- (2) L'autorité compétente de l'Etat de résidence délivrera, aussitôt que possible et sans frais, un exequatur ou autre autorisation de libre exercice des fonctions. L'exequatur indiquera la circonscription consulaire.
- (3) (a) Dès l'obtention de l'exequatur ou autre autorisation nécessaire, un consul sera admis à l'exercice de ses fonctions et au bénéfice des dispositions de la présente Convention.
- (b) En attendant la délivrance de l'exequatur ou autre autorisation, il pourra, si l'Etat de résidence y consent, y être admis à titre provisoire.

- (5) « schip », voor de toepassing van Titel VII der Overeenkomst,
- (a) wat Zijne Majesteit de Koning der Belgen betreft, elk vaartuig dat met het oog op de zeevaart te boek is gesteld overeenkomstig de Belgische wetgeving; en
- (b) wat Hare Britse Majesteit betreft, elk vaartuig dat in een haven van een der in artikel 1, lid 2, van de Overeenkomst bedoelde gebieden te boek is gesteld;
- (6) « consul », elke persoon die door de Uitzendstaat regelmatig is aangesteld om in de Verblijfstaat consulaire functies waar te nemen en die de toelating tot het uitoefenen van deze functies heeft bekomen ingevolge artikel 4 van de Overeenkomst; de benaming consul heeft betrekking op de consuls-generaal, de consuls, de vice-consuls en de consulaire agenten, onverschillig of zij beroeps- of ereconsuls zijn;
- (7) « consulaire bediende », elke persoon die in overeenstemming met de voorschriften van artikel 5 van de Overeenkomst, de toelating van de Verblijfstaat heeft bekomen om een ondergeschikte taak te vervullen in een consulaat van de Uitzendstaat; de uitdrukking « consulaire bediende » is evenwel niet van toepassing op chauffeurs of op personen die uitsluitend met het onderhoud der lokalen of met ander huiselijk werk belast zijn;
- (8) « consulaire post » of « consulaat », elke consulaire inrichting, hetzij een consulaat-generaal, een consulaat, een vice-consulaat of een consulaire agentschap;
- (9) « consulaire lokalen », elk gebouw of deel van een gebouw dat uitsluitend voor de uitoefening van consulaire functies wordt gebruikt;
- (10) « zwaar misdrijf », voor de toepassing van artikel 13, lid (4), littéra (a) (i) en van artikel 39, lid (2), littéra (c), van de Overeenkomst, een misdrijf waarop ten minste vijf jaar vrijheidsstraf of een zwaardere straf is gesteld.

TITEL II. — Benoemingen van consuls, consulaire omschrijvingen.

Artikel 3.

- (1) De Uitzendstaat kan consulaten oprichten en behouden in iedere plaats van de Verblijfplaats waar een derde Staat een consulaat bezit en in iedere andere plaats waar de oprichting van een consulaat door de verblijfstaat wordt aanvaard, met dien verstande dat voor het openen van een consulaat in een niet-moederlands gebied de bijzondere toestemming van de Verblijfstaat steeds vereist is.
- (2) Onder voorbehoud van het bepaalde in lid (3) van dit artikel, stelt de Uitzendstaat zelf de grenzen vast van de omschrijving van elk zijner consulaire posten. Hij moet de Verblijfstaat hiervan op de hoogte houden.
- (3) De Verblijfstaat kan zich verzetten tegen de opnemings in een consulaire omschrijving
- (a) van ieder gewest dat zich niet bevindt in de consulaire omschrijving van een derde Staat of dat niet toegankelijk is voor de officiële handelsvertegenwoordiging van een derde Staat;
- (b) van ieder gebied van een derde Staat.
- Dit verzet moet worden bekendgemaakt langs diplomatieke weg.
- (4) De Uitzendstaat kan bij zijn consulaire posten zoveel consuls en consulaire bedienden in dienst nemen als hij nodig acht.

Artikel 4.

- (1) De diplomatieke zending van de Uitzendstaat moet de bevoegde overheid van de Verblijfstaat (i.e., naar gelang het geval, het Ministerie van Buitenlandse Zaken of het Foreign Office) in kennis stellen van iedere aanstelling van een persoon bij een consulaat in de hoedanigheid van consul en haar, zo nodig, zijn aanstellingsbrieven of ieder ander benoemingsbescheid overleggen. De aanstellingsbrieven dienen de omschrijving te bepalen die hem wordt toegewezen. Indien het gaat om een ereconsul die onderdaan is van de Verblijfstaat, kan deze Staat eisen dat men vooraf zijn instemming met deze benoeming langs diplomatieke weg vraagt.
- (2) De bevoegde overheid van de Verblijfstaat moet onverwijld en kosteloos een exequatur of andere machtiging tot vrije uitoefening van het ambt uitreiken. Ook in het exequatur wordt de consulaire omschrijving bepaald.
- (3) (a) Zodra het exequatur of enige andere vereiste machtiging in zijn bezit is, kan de consul zijn ambt uitoefenen en het voordeel van de bepalingen van deze overeenkomst genieten.
- (b) Indien de Verblijfstaat erin toestemt, kan de consul, in afwachting dat het exequatur of enige andere soortgelijke machtiging hem wordt verleend, zijn ambt voorlopig uitoefenen.

(c) l'Etat de résidence informera sans retard ses autorités compétentes du nom de toute personne admise à exercer ses fonctions conformément aux lettres (a) ou (b) du présent paragraphe.

(4) L'exequatur ou autre autorisation ne pourra être refusé ou retiré que pour des motifs graves; il en sera même de toute demande de rappel. En cas de retrait de l'exequatur ou autorisation ou de demande de rappel, ces motifs seront indiqués par la voie diplomatique, si l'Etat d'envoi en exprime le désir.

Article 5.

(1) Les autorités compétentes de l'Etat de résidence seront informées de l'affectation de tout employé consulaire à un consulat et seront tenues au courant de leur adresse privée (s'il s'agit du territoire métropolitain, l'autorité compétente sera le Ministère des Affaires Etrangères ou le Foreign Office, selon le cas et, s'il s'agit d'un territoire non métropolitain, l'autorité qui sera désignée par l'Etat de résidence).

(2) La dite autorité pourra au moment de la notification ou ultérieurement refuser ou cesser de reconnaître toute personne en qualité d'employé consulaire. Cette qualité sera toutefois considérée comme lui étant reconnue aussi longtemps qu'une déclaration contraire ne sera pas intervenue.

Article 6.

(1) En cas d'empêchement, d'absence ou de décès d'un consul, l'Etat d'envoi pourra désigner une personne pour le remplacer temporairement et cette personne sera reconnue en cette qualité, moyennant notification à l'autorité compétente de l'Etat de résidence. Cette personne bénéficiera, pendant sa mission, du même traitement que celui accordé au consul qu'elle remplace ou, dans le cas où il lui serait plus favorable, du traitement qu'elle recevrait elle-même si sa désignation était définitive.

(2) Toutefois l'Etat de résidence ne sera pas tenu, aux termes du paragraphe (1) du présent article,

(a) d'autoriser l'exercice de fonctions consulaires dans son territoire par une personne à qui la qualité d'agent diplomatique, de consul ou d'employé consulaire n'a pas été reconnue précédemment; ou

(b) d'accorder à la personne désignée pour remplacer temporairement le consul, les droits, privilèges, exemptions ou immunités dont, aux termes de la présente Convention, l'exercice ou la jouissance sont subordonnés à des conditions qui y sont précisées et auxquelles elle ne satisferait pas personnellement.

Article 7.

L'Etat d'envoi pourra, moyennant accord de l'Etat de résidence, affecter à des fonctions consulaires, à exercer concurremment avec des fonctions diplomatiques, un ou plusieurs membres de sa mission diplomatique accréditée auprès du dit Etat.

Cette affectation sera réalisée conformément aux dispositions de l'article 4 ou de l'article 5 de la présente Convention, selon le cas. Toute personne ainsi affectée continuera à jouir de tous les privilèges et immunités dérivant de son statut diplomatique, excepté qu'elle ne pourra invoquer des immunités plus importantes que celles prévues par la Convention en faveur d'un consul ou d'un employé consulaire, selon le cas, lorsqu'elle exercera l'une quelconque des fonctions visées aux articles 24 à 42.

Article 8.

(1) Un consul, en tant qu'agent officiel du Gouvernement de l'Etat d'envoi, aura droit au respect et à la considération toute particulière des autorités officielles de l'Etat de résidence avec lesquelles il entrera en relation dans l'exercice de ses fonctions.

(2) L'Etat de résidence prendra toutes les mesures nécessaires pour assurer la protection des consulats et la vie et la sécurité du personnel consulaire de l'Etat d'envoi.

(3) Il est entendu que les dispositions du paragraphe (2) du présent article

(a) s'appliqueront non seulement aux consulats et au personnel consulaire, mais également aux résidences consulaires et aux personnes faisant partie du ménage des membres du personnel consulaire;

(b) n'obligeront pas l'Etat de résidence à prendre des mesures spéciales concernant les membres du personnel consulaire qui sont ses ressortissants sans être également ressortissants de l'Etat d'envoi.

(c) De Verblijfstaat deelt aan zijn bevoegde overheden onverwijld de naam mede van ieder persoon die zijn ambt mag uitoefenen overeenkomstig lettera (a) of (b) van dit lid.

(4) Het exequatur of enige andere soortgelijke machtiging kan slechts om ernstige redenen worden geweigerd of ingetrokken; iedere vraag tot terugroeping moet eveneens op ernstige redenen steunen. Wanneer het exequatur of enige andere machtiging wordt ingetrokken, of wanneer om terugroeping wordt verzocht kan de Uitzendstaat verlangen dat de redenen langs diplomatieke weg worden bekendgemaakt.

Artikel 5.

(1) De bevoegde overheid van de Verblijfstaat (i.e. voor het moederland, naar gelang het geval, het Ministerie van Buitenlandse Zaken of het Foreign Office, en wanneer het gaat om een niet-moederlands gebied, een door de Verblijfstaat aan te duiden overheid) dient in kennis te worden gesteld van de benoeming van een consulaire bediende van een consulaat en van diens privé adres.

(2) De bedoelde overheid kan op het oogenblik van de kennisgeving of naderhand weigeren een persoon als consulaire bediende te erkennen of ophouden hem te erkennen. De betrokken persoon zal evenwel geacht worden erkend te zijn, zolang de overheid niet heeft medegedeeld dat zij niet bereid is hem te erkennen.

Artikel 6.

(1) In geval van beletsel, afwezigheid of overlijden van een consul, is de Uitzendstaat er toe gerechtigd een tijdelijke plaatsvervanger aan te duiden; deze persoon zal in zijn hoedanigheid van plaatsvervanger worden erkend zodra de bevoegde overheid van de Verblijfstaat van zijn aanstelling in kennis is gesteld. Hij zal voor de duur van zijn opdracht dezelfde behandeling genieten als de consul die hij vervangt, of, indien zij gunstiger is, de behandeling die hij zelf in geval van een vaste benoeming zou genieten.

(2) De Verblijfstaat is evenwel niet verplicht, krachtens lid (1) van dit artikel

(a) een persoon die vroeger niet als diplomatiek of consulaire ambtenaar werd erkend de toelating te geven het ambt van consul in zijn gebied waar te nemen;

(b) de persoon die aangesteld is om tijdelijk de consul te vervangen de rechten, voorrechten, vrijstellingen of immuniteten te verlenen, waarvan luidens de bewoordingen van deze overeenkomst de uitoefening of het genot onderworpen zijn aan bepaalde voorwaarden die daarin worden omschreven en waaraan hij persoonlijk niet zou voldoen.

Artikel 7.

De Uitzendstaat kan, met de toelating van de Verblijfstaat, een of verschillende leden van zijn bij deze Staat geaccrediteerde diplomatieke zending tegelijkertijd met diplomatieke en consulaire functies belasten. Bij deze aanstelling zal volgens het geval rekening worden gehouden met de bepalingen van artikel 4 of artikel 5 van deze Overeenkomst. Elke persoon die aldus werd aangesteld zal alle voorrechten en immuniteten blijven genieten die uit zijn diplomatiek statuut voortvloeien, behalve dat hij bij de uitoefening van de in artikelen 24 tot 42 vermelde functies geen aanspraak zal kunnen maken op belangrijker immuniteten als die welke in deze Overeenkomst naar gelang het geval aan consuls of consulaire bedienden worden verleend.

Artikel 8.

(1) Een consul heeft, in zijn hoedanigheid van officieel aangestelde van de Regering van de Uitzendstaat, recht op de bijzondere eerbied en achting van de officiële instanties van de Verblijfstaat met wie hij bij de uitoefening van zijn ambt in betrekking komt.

(2) De Verblijfstaat moet alle nodige maatregelen treffen ter bescherming van de consulaten, van het leven en de veiligheid van het consulaire personeel van de Uitzendstaat.

(3) Het is wel verstaan dat de bepalingen van lid (2) van dit artikel

(a) niet alleen van toepassing zijn op de consulaten en op het consulaire personeel maar eveneens op de woning van de consuls en op de personen die deel uitmaken van het huishouden van de leden van het consulaire personeel;

(b) de Verblijfstaat niet kunnen verplichten bijzondere maatregelen te treffen met betrekking tot de leden van het consulaire personeel die zijn onderdanen zijn zonder eveneens onderdanen te zijn van de Uitzendstaat.

TITRE III. — Droits, immunités, exemptions et privilèges généraux.

Article 9.

(1) L'Etat d'envoi pourra, soit en son nom propre, soit sous le nom de toute personne physique ou morale reconnue par l'Etat de résidence comme agissant pour le compte de l'Etat d'envoi, et en observant les conditions prescrites par la législation territoriale

(a) acquérir, posséder et occuper, sous toutes formes de propriété prévues par cette législation, des terrains, des immeubles, des parties d'immeubles et des dépendances, pour l'établissement ou le maintien d'un consulat ou de la résidence d'un consul de carrière ou d'un employé consulaire, ou pour toutes autres fins liées au fonctionnement de la représentation consulaire de l'Etat d'envoi et auxquelles l'Etat de résidence ne s'opposera pas;

(b) aliéner les terrains, immeubles, parties d'immeubles et dépendances ainsi acquis.

(2) Si, aux termes de la législation territoriale, l'acquisition est subordonnée à l'assentiment des autorités territoriales, celui-ci sera accordé sous réserve de l'accomplissement des formalités nécessaires.

(3) L'Etat d'envoi pourra construire, à l'une des fins visées au paragraphe (1) du présent article, des immeubles et dépendances sur un terrain qu'il aura acquis conformément à ce paragraphe.

(4) Les dispositions du présent article n'exemptent pas l'Etat d'envoi de se conformer aux règlements concernant les constructions et l'urbanisme ou à toutes autres restrictions applicables à la zone dans laquelle sont ou seront situés les terrains, les immeubles, les parties d'immeubles et les dépendances visés aux paragraphes (1) et (3).

Article 10.

(1) L'écusson aux armes de l'Etat d'envoi, avec une inscription appropriée dans la ou les langues officielles de cet Etat, désignant le poste consulaire, pourra être placé sur la clôture et sur le mur extérieur de l'immeuble où est installé le consulat. Il sera également permis d'apposer l'écusson et l'inscription sur la porte d'entrée du poste consulaire ou à côté de cette porte.

(2) Le drapeau de l'Etat d'envoi ou son pavillon consulaire pourra être arboré par le poste consulaire, de même qu'à la résidence des consuls.

(3) En outre, l'écusson aux armes de l'Etat d'envoi ainsi que le drapeau de celui-ci ou son pavillon consulaire pourront de même être apposés ou arborés sur les véhicules, navires et aéronefs que les consuls utiliseront dans l'exercice de leurs fonctions.

(4) Il est entendu que le droit de faire usage de ces marques extérieures ne pourra être considéré comme comportant le droit d'accorder asile.

Article 11.

(1) L'Etat de résidence considérera comme exempts de toute forme de réquisition à des fins de défense nationale ou d'utilité publique

(a) un consulat de l'Etat d'envoi, y compris les meubles et les installations qui s'y trouvent;

(b) les véhicules, navires et aéronefs d'un tel consulat;

(c) la résidence d'un consul ou d'un employé consulaire de l'Etat d'envoi, y compris les meubles et les installations qui s'y trouvent, pourvu que le consul ou l'employé consulaire réponde aux conditions déterminées par le paragraphe (5) du présent article;

(d) les véhicules, navires et aéronefs d'un tel consul ou employé consulaire ou d'un membre de leur famille faisant partie de leur ménage; et

(e) les objets personnels de toute personne visée au littéra (d) du présent paragraphe.

(2) Toutefois, aucune disposition du présent article ne s'opposera à ce que l'Etat de résidence exproprie ou saisisse à des fins de défense nationale ou d'utilité publique, conformément à la législation territoriale, un consulat de l'Etat d'envoi ou la résidence d'un consul ou d'un employé consulaire de cet Etat; s'il est nécessaire d'adopter une telle mesure en ce qui concerne l'un de ces biens, toutes dispositions seront prises afin d'éviter des entraves à l'exercice des fonctions consulaires.

(3) En cas d'expropriation ou de saisie d'un consulat ou de la résidence d'un consul ou d'un employé consulaire, conformément au paragraphe (2) du présent article, l'Etat de résidence prendra toutes dispositions appropriées aux termes de la législation territoriale afin d'assurer l'obtention d'autres locaux convenables.

TITEL III.

Rechten, immuniteten, vrijstellingen en voorrechten in het algemeen.

Artikel 9.

(1) Mits de voorwaarden gesteld door de wetgeving van het gebied nageleefd worden kan de Uitzendstaat, hetzij onder zijn eigen naam, hetzij onder de naam van om het even welke natuurlijke of rechtspersoon, die door de Verblifstaat erkend wordt als optredend voor rekening van de Uitzendstaat

(a) onder elke bezitsvorm verenigbaar met deze wetgeving, terreinen, gebouwen, delen van gebouwen en bijgebouwen verwerven, bezitten en betrekken met het oog op de vestiging of de instandhouding van een consulaat of van de woning van een beroepsconsul of een consulaire bediende, of met het oog op alle andere doeleinden in verband met de werking van de consulaire inrichting van de Uitzendstaat en waartegen de Verblifstaat zich niet verzet;

(b) de aldus verworven terreinen, gebouwen, delen van gebouwen en bijgebouwen vervreemden.

(2) Indien de verwerving, volgens de wetten van het gebied, afhankelijk is gesteld van de toestemming van de gebiedsoverheden, zal deze gegeven worden onder voorbehoud van het in acht nemen der vereiste formaliteiten.

(3) De Uitzendstaat kan voor één der doeleinden beoogd in lid (1) van dit artikel, gebouwen en bijgebouwen oprichten op een terrein dat hij overeenkomstig dit lid verworven heeft.

(4) De bepalingen van dit artikel ontheffen de Uitzendstaat niet van de verplichting zich te onderwerpen aan de reglementen inzake bouwwerken en stedenbouw of aan alle andere beperkingen, van toepassing op de zone waarin de terreinen, gebouwen, delen van gebouwen en bijgebouwen, genoemd in lid (1) en lid (3), liggen of zullen liggen.

Artikel 10.

(1) Het wapenschild van de Uitzendstaat, met een passend opschrift dat de consulaire post aanduidt in de officiële taal of talen van deze Staat, mag op de afsluiting en de buitenmuur van het gebouw waar het consulaat gevestigd is, geplaatst worden. Het wapenschild en het opschrift mogen eveneens aangebracht worden op of naast de ingangdeur van de consulaire post.

(2) De vlag van de Uitzendstaat of zijn consulaire vlag mag gehesen worden aan de consulaire post alsook aan de woning van de consuls.

(3) Evenzo mogen het wapenschild en de vlag van de Uitzendstaat, of zijn consulaire vlag, aangebracht of gehesen worden op voertuigen, schepen en vliegtuigen die de consuls bij de uitoefening van hun ambt gebruiken.

(4) Het is wel verstaan dat het recht om van deze uitwendige tekens gebruik te maken niet kan beschouwd worden als het recht insluitend asiel te verlenen.

Artikel 11.

(1) De Verblifstaat zal als vrijgesteld beschouwen van iedere vorm van opëising voor doeleinden van landsverdediging of openbaar nut :

(a) elk consulaat van de Uitzendstaat, met inbegrip van de meubels en installaties die erin aanwezig zijn;

(b) de voertuigen, schepen en vliegtuigen van zulk consulaat;

(c) de woning van een consul of van een consulaire bediende van de Uitzendstaat, met inbegrip van de meubels en installaties die erin aanwezig zijn, mits de consul of de consulaire bediende beantwoordt aan de voorwaarden bepaald door lid (5) van dit artikel;

(d) de voertuigen, schepen en vliegtuigen van zulk een consul of consulaire bediende of van een lid van hun familie dat deel uitmaakt van hun huishouden; en

(e) de persoonlijke voorwerpen van ieder persoon bedoeld in littera (d) van dit lid.

(2) Geen enkele bepaling van dit artikel kan echter de Verblifstaat beletten een consulaat van de Uitzendstaat of de woning van een consul of van een consulaire bediende van deze Staat te onteigenen of in beslag te nemen voor doeleinden van landsverdediging of van openbaar nut, overeenkomstig de wetgeving van het gebied; indien dergelijke maatregel noodzakelijk blijkt ten aanzien van deze goederen, zullen alle nodige voorzieningen getroffen worden ten einde de uitoefening van het consulaire ambt niet te belemmeren.

(3) In geval van onteigening of inbeslagneming van een consulaat of van een woning van een consul of een consulaire bediende, overeenkomstig lid (2) van dit artikel, moet de Verblifstaat alle passende maatregelen treffen in overeenstemming met de wetgeving van het gebied, ten einde het verkrijgen van andere behoorlijke lokalen te verzekeren.

(4) En outre, si un consulat de l'Etat d'envoi est exproprié ou saisi, une prompte et adéquate indemnité sera payée à cet Etat. Une telle indemnité sera payable sous une forme aisément convertible dans la monnaie de l'Etat d'envoi et transférable dans cet Etat au cours de vente de clôture du change coté le jour de la privation du bien ou, s'il n'y a pas eu de cotation à cette date, au cours de vente de clôture du change du dernier jour de cotation avant cette date.

(5) Pour bénéficier des dispositions des littéra (c), (d) et (e) du paragraphe (1) du présent article, le consul ou l'employé consulaire doit

- (a) être un ressortissant de l'Etat d'envoi;
- (b) ne se livrer sur le territoire à aucune activité professionnelle ou lucrative autre que sa tâche officielle; et
- (c) être un agent permanent de l'Etat d'envoi, ou, s'il n'est pas un agent permanent, ne pas avoir résidé ordinairement sur le territoire au moment de la notification de son affectation au consulat.

(6) Le terme « consulat » s'applique, aux fins du présent article, aux terrains, immeubles, parties d'immeubles et dépendances possédés ou occupés exclusivement à l'une des fins visées au paragraphe (1) de l'article 9.

Article 12.

(1) Les consuls, pour autant qu'ils ne soient pas ressortissants de l'Etat de résidence, seront exemptés, dans cet Etat,

(a) de tout service obligatoire, dans les forces armées ou autre organisation se rapportant à la défense de cet Etat, y compris la défense civile, ainsi que de toute prestation en argent ou en nature imposée en remplacement de pareils services;

(b) de toute prestation obligatoire dans d'autres services publics et de toute prestation comme juré.

(2) Les employés consulaires, pour autant qu'ils ne soient pas ressortissants de l'Etat de résidence et remplissent en outre les conditions visées au paragraphe (5) de l'article 11 de la présente Convention, jouiront de même des exemptions prévues au paragraphe (1) du présent article.

Article 13.

(1) Sous réserve des dispositions contraires de la présente Convention, les consuls et les employés consulaires seront soumis, tant en matière civile qu'en matière pénale, à la juridiction des tribunaux de l'Etat de résidence, conformément à la loi de cet Etat.

(2) Les consuls et les employés consulaires ne seront pas justiciables des tribunaux de l'Etat de résidence en raison des actes de leurs fonctions, accomplis par eux dans les limites des attributions qui sont reconnues par le droit international, et notamment celles prévues aux articles 24 à 42 de la Convention, à moins que l'Etat d'envoi ne demande ou n'autorise, par la voie diplomatique, l'intentement d'une action judiciaire.

(3) (a) Les dispositions du paragraphe (2) du présent article ne pourront toutefois pas être considérées comme soustrayant un consul ou un employé consulaire à une action civile

(i) pour les contrats qu'il aura passés sans s'engager expressément ou implicitement en qualité d'agent de son Gouvernement;

(ii) intentée par un tiers se prévalant d'un dommage causé par un véhicule automobile (y compris les remorques), navire ou aéronef, étant entendu que les véhicules automobiles (y compris les remorques), navires et aéronefs, appartenant personnellement à un consul ou à un employé consulaire, seront pleinement assurés à l'égard des tiers, au point de vue de la responsabilité civile résultant de leur usage, et que tout contrat d'assurance de l'espèce répondra aux exigences de la législation du territoire.

(b) Les dispositions du paragraphe (3) de l'article 15 de la Convention n'autoriseront pas un consul ou un employé consulaire à refuser de témoigner dans les cas visés par le littéra (a) du présent paragraphe ou de produire un document ou objet provenant des archives consulaires et constituant exclusivement un élément de la cause dont il s'agit.

(4) (a) Un consul de carrière ne pourra être mis en état d'arrestation ou de détention préventive en raison d'actes accomplis en dehors de ses fonctions, pour une infraction à la législation territoriale, que :

- (i) dans le cas d'une infraction grave telle qu'elle est définie au 10° de l'article 2 de la Convention;
- (ii) en cas de flagrant délit; ou
- (iii) à la demande ou avec le consentement de l'Etat d'envoi.

(4) Indien een consulaat van de Uitzendstaat onteigend of in beslag genomen wordt moet bovendien een spoedige en adequate schadevergoeding aan deze Staat betaald worden. Deze vergoeding dient betaald met middelen die gemakkelijk in de munt van de Uitzendstaat kunnen omgezet worden en die verhandelbaar zijn in dit land tegen de slotverkoopkoers van de dag waarop het genot van het goed werd ontnomen of, indien er die dag geen notering is geweest, tegen de slotverkoopkoers van de dag waarop de laatste notering voor deze datum heeft plaats gehad.

(5) Om het voordeel van de bepalingen van littera's (c), (d) en (e) van lid (1) van dit artikel te kunnen genieten, moet de consul of de consulaire bediende

- (a) onderdaan zijn van de Uitzendstaat;
- (b) geen beroeps- of winstgevende bezigheid, buiten zijn officiële taak in het gebied uitoefenen; en
- (c) vast aangestelde zijn van de Uitzendstaat, of, indien hij geen vast aangestelde is, op het ogenblik van de kennisgeving van zijn aanstelling bij het consulaat niet geregeld in het gebied verbleven hebben.

(6) Voor de toepassing van dit artikel betekent de term « consulaat » de terreinen, gebouwen, delen van gebouwen en bijgebouwen die men uitsluitend voor een der doeleinden beoogd in lid (1) van artikel 9 bezit of betreft.

Artikel 12.

(1) Voor zover zij geen onderdanen zijn van de Verblijfsstaat zullen de consuls in die Staat vrijgesteld zijn

(a) van iedere verplichte dienst in de strijdkrachten of in enige andere organisatie die betrekking heeft op de verdediging van die Staat, met inbegrip van de bescherming der burgerbevolking, alsook van iedere prestatie in geld of natura ter vervanging van zulke diensten;

(b) van iedere verplichte prestatie in andere openbare diensten en van iedere prestatie als gezworene.

(2) Voor zover zij geen onderdanen zijn van de Verblijfsstaat en bovendien de voorwaarden vervullen gesteld in lid (5) van artikel 11 van deze Overeenkomst zullen de consulaire bedienden eveneens de vrijstellingen genieten die in lid (1) van dit artikel zijn vermeld.

Artikel 13.

(1) Onder voorbehoud van de bepalingen van deze Overeenkomst die hiermede in strijd zijn, zullen consuls en consulaire bedienden zowel in burgerlijke als in strafzaken, onderworpen zijn aan de rechtsmacht van de rechtbanken van de Verblijfsstaat, overeenkomstig de wetgeving van deze Staat.

(2) Consuls en consulaire bedienden zijn niet onderworpen aan de rechtbanken van de Verblijfsstaat, voor handelingen door hen volbracht in het kader van hun functie en binnen de perken van de bevoegdheden erkend door het internationaal recht, inzonderheid voor die welke in artikel 24 tot en met artikel 42 van de Overeenkomst worden omschreven, tenzij de Uitzendstaat de instelling van een rechtsvordering vraagt of toelaat, langs diplomatieke weg.

(3) (a) de bepalingen van lid (2) van dit artikel mogen echter niet worden uitgelegd als zou een consul of een consulaire bediende zich op grond daarvan kunnen onttrekken aan een burgerlijke rechtsvordering

(i) voortvloeiend uit contracten die hij heeft afgesloten zonder zich uitdrukkelijk of stilzwijgend als aangestelde van zijn Regering te verbinden;

(ii) ingesteld door een derde die zich beroept op schade berokkend door een motorvoertuig (met inbegrip van aanhangwagens), een schip of een vliegtuig, met dien verstande dat motorvoertuigen (aanhangwagens inbegrepen), schepen en vliegtuigen die persoonlijk aan een consul of een consulaire bediende toebehoren volledig dienen verzekerd tegen schade aan derden die uit het gebruik ervan kan voortvloeien, en dat ieder dergelijke verzekeringsovereenkomst aan de vereisten van de wetgeving van het gebied moet beantwoorden.

(b) de bepalingen van lid (3), artikel 15, van de Overeenkomst zullen een consul of een consulaire bediende niet het recht geven te weigeren als getuige op te treden, in de gevallen die onder littera (a) van dit lid worden aangehaald, of een document of voorwerp over te leggen dat van het consulaire archief afkomstig is en uitsluitend een element is van de bewuste zaak.

(4) (a) Voor handelingen die niet tot zijn ambtsbezigheden behoren, mag een beroepsconsul wegens inbreuk op de wetgeving van het gebied slechts in staat van voorlopige aanhouding of voorlopige hechtenis gehouden worden :

- (i) in geval van zwaar misdrijf zoals bepaald in lid 10 van artikel 2 van de Overeenkomst;
- (ii) in geval van heterdaad; of
- (iii) op verzoek of met de instemming van de Uitzendstaat.

(b) Si la législation de l'Etat de résidence autorise la détention d'une personne aux fins d'être présente aux débats ouverts à sa charge, un consul de carrière pourra être détenu à cette fin. Toutefois, sous réserve des exceptions prévues au littéra (a) du présent paragraphe, pareille détention ne pourra commencer avant l'ouverture des débats et ne sera maintenue que pendant la durée de ceux-ci à l'exclusion de tout ajournement.

(c) En cas de poursuite répressive ou d'arrestation d'un consul de carrière, les autorités de l'Etat de résidence en informeront sans délai le représentant diplomatique de l'Etat d'envoi.

Article 14.

(1) Les archives consulaires seront inviolables et les autorités du territoire ne pourront, sous aucun prétexte, examiner ou saisir les documents ou objets qui en font partie.

(2) Ces archives devront être complètement séparées des papiers privés ainsi que des documents et objets relatifs à la profession, au commerce ou à l'industrie que pourraient exercer les consuls ou les employés consulaires.

Article 15.

(1) Les consuls et les employés consulaires pourront, conformément à la loi du territoire, être appelés à témoigner dans une affaire civile ou pénale.

(2) Dans ce cas, les mesures utiles seront prises afin que l'exercice de leurs fonctions ne soit pas entravé et, s'il s'agit d'un consul, pour autant que les circonstances et la législation du territoire le permettent, toutes dispositions seront prises pour que ce témoignage soit recueilli, verbalement ou par écrit, au bureau ou à la résidence du consul.

(3) Toutefois, les consuls et les employés consulaires pourront refuser

(a) de déposer sur tous faits qui ont trait à l'exercice de leurs fonctions, de produire des documents ou objets appartenant à leurs archives et de s'en dessaisir; il sera néanmoins satisfait à une demande dans ce sens, dans l'intérêt de la justice, si le consul dirigeant le poste estime qu'il est possible de le faire sans causer préjudice aux intérêts de l'Etat d'envoi;

(b) de comparaître en qualité d'expert pour fournir des renseignements sur la législation de l'Etat d'envoi.

Article 16.

(1) (a) La police ou d'autres autorités du territoire ne pourront effectuer de visite domiciliaire dans les locaux consulaires que moyennant l'autorisation du consul dirigeant le poste ou à défaut de pareille autorisation, en exécution d'un mandat ou d'une décision judiciaires et moyennant l'autorisation du Ministre des Affaires Etrangères s'il s'agit de l'un des territoires auxquels s'applique la présente convention aux termes du 1° de l'article 1 ou du Secretary of State for Foreign Affairs s'il s'agit de l'un des territoires auxquels elle s'applique aux termes du 2° dudit article. L'autorisation du consul pourra toutefois être présumée s'il s'agit d'un incendie ou d'un autre sinistre ou si les autorités territoriales ont des raisons sérieuses de croire qu'un acte délictueux comportant violence vis-à-vis de personnes ou de biens est sur le point d'être, est ou a été commis dans les locaux consulaires.

(b) L'immunité des locaux consulaires prévue au littéra (a) du présent paragraphe ne sera pas applicable aux postes consulaires dirigés à ce moment par un consul ayant la nationalité de l'Etat de résidence ou par un consul n'ayant pas la nationalité de l'Etat d'envoi.

(2) Un consulat ne pourra être utilisé pour accorder asile à des personnes recherchées par la justice. Si un consul refusait de livrer une telle personne sur réquisition légale des autorités territoriales, celles-ci pourraient, si c'est nécessaire, mais sous réserve des dispositions du paragraphe (1) du présent article en ce qui concerne les locaux consulaires, entrer dans ledit consulat aux fins d'appréhender cette personne.

(3) L'accès aux locaux consulaires aux fins visées au paragraphe (1) et (2) du présent article, ne pourra porter atteinte à l'inviolabilité des archives consulaires prévue au paragraphe (1) de l'article 14 de la Convention.

(b) Indien de wetgeving van de Verblijfsstaat de gevangenhouding van een persoon toelaat met het oog op zijn aanwezigheid bij de debatten die te zijnen laste worden geopend, mag de beroepsconsul te dien einde in hechtenis worden gehouden. Nochtans, onder voorbehoud van de uitzonderingen vermeld onder littera (a) van dit lid, mag een dergelijke hechtenis niet beginnen vóór de opening van de debatten en mag zij slechts gehandhaafd worden voor de duur ervan, met uitsluiting van iedere verdaging.

(c) In geval van gerechtelijke vervolging of van aanhouding van een beroepsconsul zal de overheid van de Verblijfsstaat daarvan onverwijld kennis geven aan de diplomatieke vertegenwoordiger van de Uitzendstaat.

Artikel 14.

(1) Het consulaire archief is onschendbaar en de overheden van het gebied mogen, onder geen voorwendsel, de documenten of voorwerpen die er deel van uitmaken, onderzoeken, noch in beslag nemen.

(2) Dit archief moet geheel afgescheiden zijn van de persoonlijke papieren van de consul of de consulaire bedienden, alsmede van de documenten en voorwerpen betreffende het beroep, de handel of de nijverheid die zij eventueel uitoefenen.

Artikel 15.

(1) De consuls en de consulaire bedienden kunnen, overeenkomstig de wetgeving van het gebied, geroepen worden om in een burgerlijke of in een strafzaak te getuigen.

(2) In dit geval dienen de nodige maatregelen genomen om de uitoefening van hun ambt niet te belemmeren en dienen, als het om een consul gaat, en voor zover de omstandigheden en de wetgeving van het gebied het toelaten, alle schikkingen getroffen opdat deze getuigenis mondeling of schriftelijk kan afgenomen worden in het bureau of in de woning van de consul.

(3) Nochtans zullen de consuls en de consulaire bedienden kunnen weigeren

(a) getuigenis af te leggen nopens elk feit dat op de uitoefening van hun ambt betrekking heeft, documenten of voorwerpen over te leggen of af te staan die tot hun archief behoren; aan een dergelijk verzoek zal nochtans worden voldaan indien de consul die aan het hoofd van de post staat, van oordeel is dat dit kan gedaan worden zonder de belangen van de Uitzendstaat te schaden;

(b) te verschijnen als deskundigen om inlichtingen te verstrekken over de wetgeving van de Uitzendstaat.

Artikel 16.

(1) (a) De politie of andere overheden van het gebied mogen in consulaire lokalen slechts huiszoeking verrichten indien zij hiertoe door het hoofd van de consulaire post gemachtigd zijn of, bij ontstentenis van een dergelijke machtiging, ter uitvoering van een rechterlijk mandaat of een rechterlijke beslissing en mits machtiging is verleend, hetzij door de Minister van Buitenlandse Zaken wanneer het gaat om één der gebieden waarop deze overeenkomst van toepassing is volgens lid 1 van artikel één of door de Secretary of State for Foreign Affairs indien het één der gebieden betreft waarop zij van toepassing is luidens lid 2 van genoemd artikel. De instemming van de consul mag echter verondersteld worden te zijn gegeven in geval van brand of ander onheil of indien de overheden van het gebied ernstige redenen hebben te geloven dat een strafbaar feit, gepaard met geweld ten aanzien van personen of goederen, op het punt staat bedreven te worden, bedreven wordt, of is, in de consulaire lokalen.

(b) De onschendbaarheid van de consulaire lokalen omschreven onder littera (a) van dit lid is niet van toepassing op de consulaire posten die bestuurd worden door een consul die een onderdaan is van de Verblijfsstaat of door een consul die geen onderdaan is van de Uitzendstaat.

(2) Een consulaat mag niet gebruikt worden om asiel te verlenen aan personen die door het gerecht worden opgespoord. Indien een consul weigert zulk een persoon, op wettige vordering van de overheid van het gebied, uit te leveren kunnen deze, zo nodig, maar onder voorbehoud van de bepalingen van lid (1) van dit artikel met betrekking tot de consulaire lokalen, in genoemd consulaat binnendringen ten einde er deze persoon gevangen te nemen.

(3) Het recht de consulaire lokalen te betreden voor doeleinden als beoogd in leden (1) en (2) van dit artikel doet geen afbreuk aan de onschendbaarheid van het consulaire archief vastgesteld bij lid (1), artikel 14, der Overeenkomst.

(4) Un consul ne pourra invoquer l'inviolabilité des archives consulaires prévue à l'article 14 de la Convention ou l'immunité accordée aux locaux consulaires conformément au paragraphe (1) du présent article, à des fins qui seraient étrangères à l'exercice de ses fonctions consulaires. Si les documents et objets relatifs à la profession, au commerce ou à l'industrie exercés par un consul ou un employé consulaire, ou les marchandises en faisant l'objet, sont déposés dans un immeuble abritant un poste consulaire, le consul ou l'employé consulaire devra prendre les dispositions nécessaires pour que l'application des lois en vigueur dans le territoire concernant cette profession, ce commerce ou cette industrie, ne subisse aucune entrave par le jeu des dispositions du paragraphe (1) du présent article et de l'article 14 de la Convention.

Article 17.

(1) Les consuls pourront échanger des communications et de la correspondance officielles, d'une part, par poste, télégraphe, téléphone ou autre service public, d'autre part, par sacs, valises et autres colis scellés avec

(a) le Gouvernement de l'Etat d'envoi, sa mission diplomatique accréditée auprès de l'Etat de résidence et ses postes consulaires situés dans le même territoire que celui où les dits consuls exercent leurs fonctions;

(b) les administrations des territoires dont le Gouvernement de l'Etat d'envoi assure les relations internationales, et ses missions diplomatiques et consulats situés en dehors du dit territoire.

(2) Un langage secret pourra être utilisé pour les communications et la correspondance visées au paragraphe (1) du présent article.

(3) Toutefois, l'Etat de résidence, s'il est impliqué dans des hostilités, pourra supprimer ou restreindre à sa discrétion les droits de communication et correspondance avec les administrations, missions diplomatiques et consulats visés au littéra (b) du paragraphe (1) du présent article.

(4) La correspondance consulaire officielle visée au paragraphe (1) du présent article sera inviolable et les autorités territoriales ne l'examineront ni ne la saisiront sous aucun prétexte. Lorsqu'elles auront des motifs graves à faire valoir, elles pourront toutefois demander que les sacs, valises ou autres colis scellés soient ouverts en leur présence par un représentant autorisé de l'Etat d'envoi afin de s'assurer qu'ils ne contiennent que de la correspondance officielle.

Article 18

(1) Les consuls de carrière ainsi que leur épouse et leurs enfants mineurs faisant partie de leur ménage, seront dispensés de se conformer aux dispositions réglementaires relatives au séjour des étrangers en général et ne pourront faire l'objet d'une mesure d'expulsion.

(2) (a) Les employés consulaires, ainsi que leur épouse et leurs enfants mineurs faisant partie de leur ménage, jouiront du régime prévu au paragraphe (1) du présent article, à condition que ces employés

(i) soient ressortissants de l'Etat d'envoi;

(ii) ne se livrent sur le territoire à aucune activité professionnelle ou lucrative autre que leur tâche officielle; et

(iii) soient agents permanents de l'Etat d'envoi ou, s'ils ne sont pas agents permanents, n'aient pas résidé ordinairement sur le territoire au moment de la notification de leur affectation au consulat.

(b) Il est entendu toutefois que l'Etat de résidence aura la faculté de refuser tout ou partie du bénéfice des dites exemptions à l'épouse et aux enfants mineurs d'un employé consulaire s'ils se livrent sur le territoire à une activité lucrative.

(3) Les personnes admises au bénéfice du présent article recevront, à leur demande, un document spécial délivré par les soins de l'autorité compétente de l'Etat de résidence.

TITRE IV. — Privilèges fiscaux et franchises douanières.

Article 19

L'Etat d'envoi ou toute personne physique ou morale reconnue par l'Etat de résidence comme agissant pour le compte de l'Etat d'envoi, sera exempté de tous impôts ou toutes charges similaires de quelque nature que ce soit qui sont ou seraient établis ou perçus par l'Etat de résidence ou par quelque état, province, municipalité ou autre subdivision administrative de l'Etat de résidence, en ce qui concerne

(4) Een consul mag zich op de onschendbaarheid van het consulaire archief, zoals artikel 14 van de Overeenkomst deze bepaalt, of op de onschendbaarheid verleend aan de consulaire lokalen bij lid (1) van dit artikel, niet beroepen voor doeleinden die geen verband houden met de uitoefening van zijn consulaire ambt. Indien de documenten en voorwerpen met betrekking tot het beroep, de handel of de nijverheid die een consul of een consulaire bediende uitoefent, of de goederen die er het voorwerp van uitmaken, zijn ondergebracht in een gebouw waarin een consulaire post is gevestigd, moet de consul of de consulaire bediende de nodige schikkingen treffen, opdat de toepassing van de wetgeving van het gebied inzake dit beroep, deze handel of nijverheid niet belemmerd kan worden door de bepalingen van lid (1) van dit artikel en door artikel 14 van de Overeenkomst.

Artikel 17.

(1) Consuls mogen, enerzijds, per post, telegraaf, telefoon of een andere openbare dienst, en, anderzijds, door middel van zakken, valiezen en andere verzegelde pakketten, officiële mededelingen uitwisselen en officiële briefwisseling voeren met

(a) de Regering van de Uitzendstaat, de diplomatieke zending van deze Staat geaccrediteerd bij de Verblijfstaat en zijn consulaire posten die in hetzelfde gebied gelegen zijn als waarin de genoemde consuls hun ambt uitoefenen;

(b) de besturen der gebieden waarvan de Regering van de Uitzendstaat de internationale betrekkingen behartigt en de diplomatieke zendingen en consulaten van deze Staat die buiten genoemd gebied gelegen zijn.

(2) Een geheim schrift mag gebruikt worden voor de in lid (1) van dit artikel bedoelde mededelingen en briefwisseling.

(3) Indien hij in vijandelijkheden betrokken is mag de Verblijfstaat nochtans naar eigen goeddunken het recht van mededeling en briefwisseling met de besturen, diplomatieke zendingen en consulaten genoemd onder litt. (b), lid (1), van dit artikel, afschaffen of beperken.

(4) De officiële consulaire briefwisseling bedoeld in lid (1) van dit artikel is onschendbaar en onder geen enkel voorwendsel mogen de overheden van het gebied ze onderzoeken of in beslag nemen. Wanneer zij daarvoor ernstige redenen hebben, mogen zij nochtans vragen dat zakken, valiezen of andere verzegelde pakketten in hun aanwezigheid door een gemachtigd vertegenwoordiger van de Uitzendstaat geopend worden ten einde zich ervan te vergewissen dat ze alleen officiële correspondentie bevatten.

Artikel 18.

(1) Beroepsconsuls, alsook hun echtgenote en hun minderjarige kinderen die deel uitmaken van hun huishouden zijn vrijgesteld van de reglementaire bepalingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen in 't algemeen; uitwijzingsmaatregelen kunnen tegen hen niet worden getroffen.

(2) (a) Consulaire bedienden, alsook hun echtgenote en hun minderjarige kinderen die deel uitmaken van hun huishouden genieten de status bepaald in lid (1) van dit artikel, op voorwaarde dat deze bedienden

(i) onderdanen zijn van de Uitzendstaat;

(ii) in het gebied geen beroeps- of winstgevende bezigheid uitoefenen buiten hun officiële taak; en

(iii) vaste aangestelden zijn van de Uitzendstaat of, zo niet, op het ogenblik van de kennisgeving van hun aanstelling bij het consulaat niet geregeld in het gebied verbleven hebben.

(b) Wel te verstaan, echter, heeft de Verblijfstaat het recht de echtgenote en de minderjarige kinderen van een consulaire bediende het genot van genoemde vrijstellingen geheel of gedeeltelijk te weigeren, indien zij een winstgevende bezigheid in het gebied uitoefenen.

(3) De personen die onder de toepassing vallen van de bepalingen van dit artikel zullen, op hun aanvraag, een speciaal document ontvangen uitgereikt door toedoen van de bevoegde overheid van de Verblijfstaat

TITEL IV. — Fiscale voorrechten en douanevrijstellingen.

Artikel 19.

De Uitzendstaat of iedere andere natuurlijke of rechtspersoon door de Verblijfstaat erkend als optredend voor rekening van de Uitzendstaat, zal worden vrijgesteld van alle belastingen of gelijksoortige lasten van welke aard ook die door de Verblijfstaat of door enige staat, provincie, gemeente of andere bestuurlijke onderverdeling van de Verblijfstaat worden of zouden worden ingevoerd of geheven, met betrekking tot

(a) la propriété, l'occupation, la construction ou l'aménagement de terrains, d'immeubles, de parties d'immeubles ou de dépendances utilisés exclusivement à l'une des fins visées au littéra (a) du paragraphe (1) de l'article 9 de la présente Convention; les taxes ou autres charges perçues en rémunération de services rendus ou en contrepartie d'améliorations publiques locales seront toutefois dues dans la mesure où les biens précités en profiteront; ou

(b) les transactions ou instruments ayant pour objet l'acquisition en propriété ou en jouissance, l'occupation, la construction ou l'aménagement, à l'une des fins visées au littéra (a), de biens qui y sont cités; ou

(c) la propriété, la possession ou l'utilisation de biens servant à des fins consulaires.

Article 20

(1) Aucun impôt ou charge similaire de quelque nature que ce soit ne sera établi ou perçu par l'Etat de résidence ou par quelque état, province, municipalité ou autre subdivision administrative de l'Etat de résidence sur

(a) les droits et taxes perçus au nom de l'Etat d'envoi en compensation de services consulaires et les reçus constatant le paiement de tels droits et taxes;

(b) les émoluments, salaires, appointements ou allocations officiels reçus en rémunération de leurs fonctions consulaires par les consuls et les employés consulaires; l'Etat de résidence pourra cependant ne pas leur accorder cette exemption s'ils sont ses ressortissants sans être également ressortissants de l'Etat d'envoi.

(2) De plus, l'Etat d'envoi ou ses consuls ou employés consulaires seront exemptés sur le territoire de tous impôts ou autres charges similaires de quelque nature que ce soit, qui sont ou pourraient être établis ou perçus par l'Etat de résidence ou par quelque état, province, municipalité ou autre subdivision administrative de l'Etat de résidence, du chef d'actes accomplis par un consul ou un employé consulaire en sa qualité officielle et tombant dans le cadre de ses attributions consulaires. Cette exemption ne s'appliquera pas aux impôts ou autres charges similaires dont serait redevable légalement quelque autre personne, même si l'incidence de l'impôt ou charge retombait sur l'Etat d'envoi ou sur le consul ou l'employé consulaire.

Article 21.

(1) Sauf ce qui est stipulé aux paragraphes (2), (3) et (4) du présent article, un consul ou employé consulaire de l'Etat d'envoi qui satisfait aux conditions prévues par le paragraphe (5) du présent article, sera exonéré sur le territoire, de tous impôts ou autres charges similaires de quelque nature que ce soit qui sont ou pourraient être établis ou perçus par l'Etat de résidence ou par quelque état, province, municipalité ou autre subdivision administrative de l'Etat de résidence, étant entendu que l'exemption des taxes et droits qui sont ou seraient imposés à l'occasion ou en raison d'une importation ou réexportation, fait exclusivement l'objet des dispositions de l'article 22 de la présente Convention.

(2) Les dispositions du paragraphe (1) du présent article ne s'appliqueront qu'aux impôts ou autres charges similaires dont le consul ou l'employé consulaire serait personnellement redevable, à défaut de l'exemption prévue par le présent article, et ne s'appliqueront pas aux impôts ou autres charges similaires dus légalement par quelque autre personne, même si l'incidence de l'impôt ou charge retombait sur le consul ou l'employé consulaire. Toutefois, si un consul ou employé consulaire a droit à un revenu provenant de sources situées en dehors du territoire et si le paiement de ce revenu sur le territoire donne lieu à déduction de l'impôt y afférent, le consul ou l'employé consulaire aura droit au remboursement de l'impôt ainsi déduit.

(3) Les dispositions du paragraphe (1) du présent article ne s'appliqueront pas aux impôts ou autres charges similaires de quelque nature que ce soit sur

(a) la propriété ou l'occupation d'immeubles situés sur le territoire;

(b) les revenus provenant d'autres sources situées sur le territoire;

(c) les transmissions de biens par succession, que le consul ou l'employé consulaire soit défunt ou le bénéficiaire de la succession.

(a) de eigendom, het betrekken, oprichten, resp. aanleggen van terreinen, gebouwen, delen van gebouwen of bijgebouwen die uitsluitend worden benuttigd voor een der onder litt. (a), lid (1), van artikel 9 der Overeenkomst beoogde doeleinden; de taken of andere lasten geïnd als vergoeding van bewezen diensten of als tegenprestatie voor plaatselijke openbare verbeteringen zullen echter verschuldigd zijn in de mate waarin de hierboven genoemde goederen daarbij voordeel hebben; of

(b) de transacties of de akten die tot voorwerp hebben het verkrijgen in eigendom of genot, het betrekken, oprichten resp. aanleggen, voor een der onder litt. (a) beoogde doeleinden, van de goederen die er worden vermeld;

(c) de eigendom, het bezit of het gebruik van roerende goederen voor consulaire doeleinden.

Artikel 20.

(1) Geen enkele belasting of gelijksoortige last van welke aard ook mag door de Verblijfstaat of door enige staat, provincie, gemeente of andere bestuurlijke onderverdeling van de Verblijfstaat gelegd of geheven worden

(a) op de rechten en taken geheven in naam van de Uitzendstaat als vergoeding voor consulaire diensten en op de ontvangstbewijzen waarbij de betaling van zulke rechten en taken wordt vastgesteld;

(b) op de bezoldigingen, lonen, jaarwedden of toelagen door de consuls of de consulaire bedienden ontvangen als vergoeding voor hun consulaire ambt; de Verblijfstaat is nochtans gemachtigd hun deze vrijstelling te weigeren indien zij zijn onderdanen zijn zonder eveneens die van de Uitzendstaat te zijn.

(2) Bovendien zullen de Uitzendstaat of zijn consuls of consulaire bedienden in het gebied vrijgesteld worden van alle belastingen of andere gelijksoortige lasten van welke aard ook, die door de Verblijfstaat, of door een staat, provincie, gemeente of enige andere bestuurlijke onderverdeling van de Verblijfstaat, ingevoerd of geheven worden, of zouden kunnen worden, met betrekking tot handelingen die door een consul of een consulaire bediende ambtshalve en binnen het raam van zijn consulaire bevoegdheden zijn verricht. Deze vrijstelling is niet van toepassing op de belastingen of andere gelijksoortige lasten die enig andere persoon wettelijk verschuldigd is, zelfs indien de terugslag van de belasting of last op de Uitzendstaat, op de consul of op de consulaire bediende neerkomt.

Artikel 21.

(1) Onder voorbehoud van de bepalingen van leden (2), (3) en (4) van dit artikel wordt een consul of een consulaire bediende van de Uitzendstaat, die de bij lid (5) van dit artikel gestelde voorwaarden vervult, in het gebied vrijgesteld van alle belastingen of andere gelijksoortige lasten van welke aard ook die door de Verblijfstaat, of door een Staat, provincie, gemeente of enig andere bestuurlijke onderverdeling van de Verblijfstaat, ingevoerd of geheven worden of zouden kunnen worden, met dien verstande echter, dat de vrijstelling van taken en rechten, die opgelegd worden of zouden worden ter gelegenheid van of wegens een invoer of een wederuitvoer, uitsluitend geregeld wordt in artikel 22 van deze Overeenkomst.

(2) De bepalingen van lid (1) van dit artikel zijn slechts toepasselijk op de belastingen of andere gelijksoortige lasten die de consul of de consulaire bediende persoonlijk mocht verschuldigd zijn bij ontstentenis van de vrijstelling voorzien door onderhavig artikel en zijn niet van toepassing op de belastingen of andere gelijksoortige lasten die enig andere persoon wettelijk verschuldigd is, zelfs indien de terugslag van de belastingen of last op de consul of de consulaire bediende neerkomt. Nochtans, indien een consul of een consulaire bediende recht heeft op een inkomen voortspruitend uit bronnen die buiten het gebied gelegen zijn, en indien de betaling van dit inkomen in het gebied aanleiding geeft tot afhouding van de belasting die hierop betrekking heeft, dan heeft de consul of de consulaire bediende recht op terugbetaling van de aldus afgehouden belasting.

(3) De bepalingen van lid (1) van dit artikel zijn niet van toepassing op de beastingen of andere gelijksoortige lasten, van welke aard ook, gelegd op

(a) de eigendom of het betrekken van gebouwen gelegen in het gebied;

(b) inkomsten voortspruitend uit andere bronnen gelegen in het gebied;

(c) de overdracht van goederen door nalatenschap, hetzij de consul of de consulaire bediende de overledene dan wel de beneficiar der nalatenschap is.

(4) L'Etat de résidence aura aussi le droit de ne pas considérer comme rentrant dans les prévisions du paragraphe (1) du présent article

(a) les taxes ou autres charges similaires de quelque nature que ce soit sur les transactions ou instruments réalisant les transactions, telles que les taxes sur la vente ou le transfert d'argent ou de biens ou les droits de timbres imposés ou perçus en relation avec ces transactions, de même que les droits et taxes perçus à l'occasion de la prestation d'un service par une autorité judiciaire ou administrative;

(b) les droits d'accises, de consommation ou autres taxes ou charges similaires, non comprises les taxes ou charges imposées ou perçues sur la propriété ou l'usage de véhicules, navires ou aéronefs et d'appareils de radiocommunication ou de télévision ou sur les articles importés dans le territoire conformément aux dispositions de l'article 22 de la présente Convention.

(5) Pour bénéficier des dispositions du paragraphe (1) du présent article, le consul ou employé consulaire doit

- (a) ne pas être ressortissant de l'Etat de résidence;
- (b) ne se livrer sur le territoire à aucune activité professionnelle ou lucrative autre que sa tâche officielle; et
- (c) être un agent permanent de l'Etat d'envoi ou, s'il n'est pas un agent permanent, ne pas avoir résidé ordinairement sur le territoire au moment de la notification de son affectation au consulat.

Article 22

(1) L'Etat d'envoi ou un consul de cet Etat, agissant en son nom, sera autorisé à importer dans le territoire et subséquemment à en réexporter tous emblèmes et documents officiels, mobiliers et fournitures de bureau expédiés par cet Etat ou en son nom à un poste consulaire à des fins officielles.

(2) Les dispositions du paragraphe (1) du présent article seront également applicables

(a) aux véhicules, navires et aéronefs, pour autant que le poste consulaire intéressé soit dirigé par un consul de carrière qui remplit personnellement les conditions prévues au paragraphe (6) du présent article;

(b) pour ce qui concerne les territoires non métropolitains, aux matériaux de construction; et z

(c) aux articles cultivés, produits ou fabriqués dans l'Etat d'envoi et destinés à être exposés dans les locaux d'un poste consulaire comme échantillons commerciaux, pourvu qu'ils soient ultérieurement réexportés ou détruits.

(3) (a) Les consuls de carrière et les employés consulaires qui remplissent les conditions prévues au paragraphe (6) du présent article, seront autorisés à importer dans le territoire, lors de leur premier établissement et pendant la période d'affectation à leur poste, tous bagages, effets et autres articles, y compris les véhicules, navires et aéronefs, destinés exclusivement à leur usage personnel ou à celui des membres de leur famille faisant partie de leur ménage.

(b) De même, ils seront autorisés à réexporter du territoire jusqu'à l'expiration d'une période raisonnable après la cessation de leurs fonctions, tous bagages, effets et autres articles ainsi importés.

(4) Tous biens et objets importés ou réexportés conformément au présent article seront exempts du paiement de toutes taxes ou autres droits de quelque nature que ce soit, qui sont ou pourraient être imposés ou perçus par l'Etat de résidence ou par quelque état, province, municipalité ou autre subdivision administrative de l'Etat de résidence à l'occasion ou en raison de l'importation ou de la réexportation.

(5) L'Etat de résidence pourra cependant décider que l'exonération prévue au présent article

- (a) ne s'applique pas
- (i) aux articles importés à l'intention d'autres personnes ou aux fins d'être vendus ou dans d'autres buts commerciaux;
- (ii) aux articles cultivés, produits ou fabriqués sur le territoire, qui en ont été exportés sans paiement ou sur remboursement de taxes ou de droits qui auraient été dus si cette exportation n'avait pas eu lieu;
- (iii) aux articles dont l'entrée dans le territoire est, en vertu de la loi, défendue ou subordonnée à des conditions qui ne seraient pas remplies;

(b) ne sera pas interprétée en ce sens qu'elle devrait donner lieu au remboursement des taxes et droits acquittés sur les articles qui se trouveront déjà en libre pratique sur le territoire.

(4) De Verblijfstaat heeft ook het recht te beslissen dat de bepalingen van lid (1) van dit artikel niet van toepassing zijn op

(a) de taken of andere gelijksoortige lasten van welke aard ook gelegd op of geheven van de transacties of de akten die deze transacties helpen verwezenlijken, zoals de taken op de verkoop of de overdracht van geld of van goederen, of de zegelrechten gevorderd of geheven met betrekking tot deze transacties, alsmede de rechten en taken geheven ter gelegenheid van het presenteren van een dienst door een gerechtelijk of een administratief overheidsorgaan;

(b) de accijsrechten, de verbruiksbelastingen of andere gelijksoortige taken of lasten, met uitsluiting van de taken of lasten gevorderd of geheven met betrekking tot de eigendom of het gebruik van voertuigen, schepen en vliegtuigen, televisieapparaten en apparaten voor radioverbindingen of artikelen die in het gebied ingevoerd zijn overeenkomstig de bepalingen van artikel 22 van deze Overeenkomst.

(5) Om het voordeel van de bepalingen van lid (1) van dit artikel te kunnen genieten mag de consul of de consulaire bediende

- (a) geen onderdaan zijn van de Verblijfstaat;
- (b) in het gebied geen beroeps- of winstgevend bedrijvigheid uitoefenen buiten zijn officiële functies;
- (e) en moet hij, bovendien, vast aangestelde zijn van de Uitzendstaat of, zo niet, gewoonlijk niet in het gebied verbleven hebben op het ogenblik van de kennisgeving zijner aanstelling bij het consulaat.

Artikel 22.

(1) De Uitzendstaat, of een consul van deze Staat die in zijn naam optreedt, is gemachtigd alle officiële kentekens en documenten, mobiliair en bureaubenodigdheden door deze Staat, of in zijn naam, naar een consulaire post voor officiële doeleinden verzonden, in het gebied in te voeren en ze er later weder uit te voeren.

(2) De bepalingen van lid (1) van dit artikel zijn eveneens van toepassing

(a) op voertuigen, schepen en vliegtuigen, op voorwaarde dat de betrokken consulaire post bestuurd wordt door een beroepsconsul die persoonlijk de bij lid (6) van dit artikel gestelde voorwaarden vervult;

(b) ten aanzien van de niet-moederlandse gebieden, op bouwmaterialen; en

(c) op in de Uitzendstaat gekweekte, geproduceerde of gefabriceerde produkten bestemd om in de lokalen van een consulaire post als handelsmonsters tentoongesteld te worden mits zij later weder uitgevoerd of vernietigd worden.

(3) (a) Bij hun aankomst in het gebied om hun ambt te aanvaarden en zolang zij met dit ambt bekleed zijn, hebben de beroepsconsuls en consulaire bedienden die de in lid (6) van dit artikel gestelde voorwaarden vervullen het recht alle reisgoed, persoonlijke zaken en andere artikelen, met inbegrip van voertuigen, schepen en vliegtuigen uitsluitend bestemd voor hun persoonlijk gebruik of dat van de personen die tot hun gezin behoren in het gebied in te voeren;

(b) Zij zijn eveneens gemachtigd alle aldus ingevoerd reisgoed, persoonlijke zaken en andere artikelen weder uit te voeren, totdat een redelijke periode verstreken is na hun vertrek ingevolge het einde van hun ambtsbezigheden.

(4) Alle overeenkomstig dit artikel ingevoerde of weder uitgevoerde goederen en voorwerpen zijn vrijgesteld van alle taken of andere rechten van welke aard ook, die opgelegd of geheven worden of zouden kunnen worden door de Verblijfstaat of door enige Staat, provincie, gemeente of andere bestuurlijke onderverdeling van de Verblijfstaat ter gelegenheid van of wegens invoer of wederuitvoer.

(5) De Verblijfstaat kan nochtans beslissen dat de vrijstelling in dit artikel voorzien

- (a) niet van toepassing is
- (i) op artikelen die zijn ingevoerd voor andere personen, om verkocht te worden of voor andere handelsdoeleinden;
- (ii) op de artikelen die in het gebied werden gekweekt, geproduceerd of gefabriceerd, en die er zijn uitgevoerd zonder betaling of met terugbetaling van taken of rechten die verschuldigd zouden geweest zijn indien deze uitvoer niet had plaats gehad;
- (iii) op artikelen waarvan de invoer in het gebied krachtens de wet verboden is of onderworpen aan voorwaarden die niet vervuld zijn;

(b) niet in deze zin mag worden uitgelegd, dat zij voor alle artikelen die in het gebied reeds tot het vrij handelsverkeer zijn toegelaten, aanleiding geeft tot terugbetaling van daarop betaalde taken en rechten.

(6) Pour bénéficier des dispositions des paragraphes (3) et (4) du présent article, le consul ou employé consulaire doit

- (a) ne pas être un ressortissant de l'Etat de résidence;
- (b) ne se livrer sur le territoire à aucune activité professionnelle ou lucrative autre que sa tâche officielle; et
- (c) être un agent permanent de l'Etat d'envoi ou, s'il n'est pas un agent permanent, ne pas avoir résidé ordinairement sur le territoire au moment de la notification de son affectation au consulat.

Article 23.

(1) L'Etat d'envoi ou les consuls ou employés consulaires de cet Etat, selon le cas, se conformeront aux formalités prescrites par les autorités administratives du territoire concernant l'octroi des exemptions prévues au présent Titre IV.

(2) Dans le cas de cession d'un véhicule, d'un navire ou d'un aéronef qui a été importé ou acheté en exemption de droits, taxes ou autres charges de quelque nature que ce soit, sur base des dispositions du dit Titre IV, ces dispositions ne pourront être invoquées par l'une ou l'autre des Hautes Parties contractantes, ni par aucun de leurs consuls ou employés consulaires en vue d'obtenir le maintien de l'exemption de pareils droits, taxes et charges, à moins que le cessionnaire, et pour autant qu'il ait été satisfait à toutes les conditions prescrites par la loi du territoire, ne soit également bénéficiaire, soit à raison de la présente Convention, soit autrement, de l'exemption des dits droits, taxes et charges; la même règle pourra être appliquée *mutatis mutandis* aux cessions d'objets mobiliers ou autres articles qui auront été importés ou achetés dans le territoire en exemption de droits, taxes ou autres charges de quelque nature que ce soit, sous le bénéfice des mêmes dispositions.

TITRE V. — Attributions générales des consuls.

Article 24.

(1) Les consuls auront le droit de protéger les ressortissants de l'Etat d'envoi et de défendre leurs droits et intérêts. Ils pourront, à cette fin,

(a) intervenir entre autres dans les questions concernant leur admission, séjour et sortie du territoire, l'exercice de leurs activités professionnelles ou lucratives, la jouissance des droits civils et tous droits résultant des conventions ou traités applicables;

(b) s'entretenir et communiquer avec tout ressortissant de l'Etat d'envoi et les conseiller;

(c) s'informer au sujet de tout incident ayant affecté ou pouvant affecter les intérêts d'un tel ressortissant;

(d) assister les ressortissants de l'Etat d'envoi dans leurs démarches auprès des autorités judiciaires ou administratives du territoire, les aider dans leurs procédures devant celles-ci, leur assurer à cet effet, s'il y a lieu, l'assistance d'un homme de loi et, à la demande des dites autorités ou avec leur consentement, servir d'interprète pour ces ressortissants ou en désigner un pour les assister.

(2) (a) A cet effet, les consuls auront le droit d'exercer les attributions prévues par la présente Convention.

(b) Ils pourront à l'occasion de l'exercice de leurs fonctions, percevoir les droits et taxes prévus par l'Etat d'envoi. Les droits et taxes ainsi perçus seront librement convertibles et transférables dans la monnaie de l'Etat d'envoi.

(3) Les consuls n'auront le droit d'exercer les dites attributions que dans le ressort de leur propre circonscription consulaire ou, dans le cas d'un consul à qui l'Etat d'envoi n'a pas attribué une circonscription propre, dans le ressort de la juridiction du consul ou chef de poste dont il relève. Néanmoins, moyennant notification aux autorités du territoire et sauf opposition de celles-ci, les consuls pourront exercer leurs attributions hors de la dite circonscription.

(4) Les dispositions de la Convention, relatives aux attributions des consuls ne sont pas limitatives. Un consul sera également autorisé à exercer d'autres attributions, à condition

(a) qu'elles soient conformes au droit des gens ou aux usages internationaux, reconnus dans le territoire en matière consulaire; ou

(b) qu'elles n'entraînent pas de conflit avec la législation du territoire et que les autorités de ce dernier ne s'y opposent pas.

(6) Om het voordeel te genieten van de bepalingen van leden (3) en (4) van dit artikel, mag de consul of consulaire bediende

- (a) geen onderdaan zijn van de Verblijfstaat;
- (b) in het gebied geen beroeps- of winstgevende bedrijvigheid uitoefenen buiten zijn officiële taak; en moet hij
- (c) vast aangestelde zijn van de Uitzendstaat of, zo niet, gewoonlijk niet in het gebied verbleven hebben op het ogenblik van de kennisgeving zijner aanstelling bij het consulaat.

Artikel 23.

(1) De Uitzendstaat of de consuls of de consulaire bedienden van deze Staat, naar gelang het geval, zijn ertoe gehouden zich te schikken naar de formaliteiten die door de bestuurlijke overheden van het gebied zijn voorgeschreven met betrekking tot het verlenen van de vrijstellingen welke in deze Titel worden voorgeschreven.

(2) In geval van overdracht van een voertuig, schip of vliegtuig, dat is ingevoerd of gekocht met vrijstelling van rechten, taksen of andere lasten van welke aard ook, op grond van de bepalingen van deze Titel, mogen deze bepalingen noch door één der Hoge Verdragsluitende Partijen, noch door één harer consuls of consulaire bedienden worden ingeroepen om het behoud van de vrijstelling van zulke rechten, taksen en lasten te bekomen tenzij de koper eveneens recht heeft op de vrijstelling van genoemde rechten, taksen en lasten tenzij op grond van deze Overeenkomst of wegens een andere reden en voor zover alle voorwaarden vervuld zijn die door de wetgeving van het gebied worden gesteld; dezelfde regel geldt *mutatis mutandis* voor de overdracht van huisraad of andere artikelen die krachtens dezelfde bepalingen in het gebied zijn ingevoerd of gekocht met vrijstelling van rechten, taksen of andere lasten van welke aard ook.

TITEL V. — Algemene consulaire bevoegdheden.

Artikel 24.

(1) Consuls hebben het recht de onderdanen van de Uitzendstaat te beschermen en hun rechten en belangen te verdedigen. Te dien einde mogen zij :

(a) onder meer tussenbeide komen in kwesties die betrekking hebben op de toelating, het verblijf en het vertrek van deze onderdanen uit het grondgebied, het uitoefenen van hun beroepsactiviteit of het verrichten van winstgevende arbeid, het genot van de burgerlijke rechten en van alle rechten die uit de van kracht zijnde overeenkomsten of verdragen voortvloeien;

(b) zich onderhouden en in contact komen met alle onderdanen van de Uitzendstaat en hun raad verstrekken;

(c) inlichtingen inwinnen omtrent elk incident waardoor deze onderdanen in hun belangen werden of zouden kunnen worden getroffen;

(d) bijstand verlenen aan de onderdanen van de Uitzendstaat die stappen doen bij de gerechtelijke en de administratieve instanties van het gebied, hen helpen ingeval zij betrokken zijn in gedingen die bij deze instanties aanhangig zijn, hun desnoods hiertoe de hulp verschaffen van een rechtsgeleerde en, op verzoek van gezegde instanties of met haar instemming, als tolk van deze onderdanen fungeren of een tolk aanduiden om hen bij te staan.

(2) (a) Te dien einde zijn de consuls ertoe gemachtigd alle functies die in deze Overeenkomst zijn voorzien waar te nemen.

(b) Zij mogen in verband met de uitoefening van deze functies de door de Uitzendstaat opgelegde rechten en taksen innen. De aldus geïnde rechten en taksen kunnen zonder enige beperking in de munt van de Uitzendstaat omgewisseld en naar deze Staat overgebracht worden.

(3) Consuls mogen gezegde functies slechts uitoefenen in hun consulaire omschrijving of, in het geval van een consul aan wie de Uitzendstaat geen eigen ressort heeft toegewezen, in de omschrijving van de consul of het posthoofd van wie deze consul afhangt. Consuls kunnen hun ambt evenwel buiten vermelde omschrijving uitoefenen, indien zij de overheden van het grondgebied hiervan in kennis stellen en deze laatste er geen bezwaar tegen hebben.

(4) De bepalingen van deze Overeenkomst waarbij de bevoegdheden van de consuls worden omschreven, zijn niet van beperkende aard. Een consul mag nog andere functies vervullen op voorwaarde dat

(a) deze functies overeenkomen met de regels van het volkenrecht of de internationale gebruiken die in het gebied met betrekking tot consuls worden erkend;

(b) zij niet kunnen leiden tot een conflict met de wetgeving van het gebied en de overheden van dit gebied er zich niet tegen verzetten.

(5) Il appartient à l'Etat d'envoi de préciser les attributions de chaque consul dans le cadre de la Convention, ainsi que la mesure dans laquelle il les exercera.

(6) (a) Les consuls auront le droit, dans l'exercice de ces attributions, de s'adresser à toute autorité locale de leur circonscription et s'ils l'estiment nécessaire en raison des circonstances particulières du cas, à toute autorité centrale du territoire.

(b) Les autorités compétentes procureront aux consuls toute assistance et information en leurs pouvoirs.

(c) Les consuls ne pourront cependant pas avoir recours directement au Ministère des Affaires Etrangères ou au Foreign Office, si ce n'est en l'absence de tout représentant diplomatique de l'Etat d'envoi.

(7) Les ressortissants de l'Etat d'envoi auront en tout temps le droit de communiquer avec les consuls compétents et, sauf s'ils sont en état de détention, de se rendre au poste consulaire.

Article 25.

Les consuls pourront favoriser les intérêts économiques, commerciaux et culturels de l'Etat d'envoi.

TITRE VI. — Attributions particulières des consuls.

Article 26.

Les consuls auront le droit

(a) de délivrer des passeports ou autres titres de voyage aux ressortissants de l'Etat d'envoi et à toute autre personne qualifiée pour les obtenir;

(b) de délivrer des pièces d'identité aux ressortissants de cet Etat;

(c) d'accorder tout visa ou document d'entrée dans l'Etat d'envoi; et

(d) de délivrer des certificats d'origine ou de provenance de marchandises et autres pièces similaires.

Article 27.

(1) Dans tous les cas où un document requiert une traduction, celle-ci pourra être effectuée par les consuls sous réserve des dispositions du paragraphe (2) du présent article.

(2) Si le document à traduire doit être produit devant une autorité judiciaire ou administrative de l'Etat de résidence, celle-ci pourra exiger

(a) que la traduction soit effectuée par une personne autre que le consul; ou

(b) que, si la législation du territoire le requiert, le consul prête serment ou fasse la déclaration en tenant lieu.

Article 28.

(1) Les consuls auront le droit

(a) de recevoir toute déclaration prévue par les lois de l'Etat d'envoi sur la nationalité;

(b) (i) de dresser ou recevoir un acte de naissance ou de décès ou tout autre acte relatif à l'état civil des ressortissants de cet Etat;

(ii) d'enregistrer un mariage célébré conformément à la loi du territoire et dont un des futurs conjoints au moins est ressortissant de l'Etat d'envoi;

(iii) de célébrer un mariage, à condition qu'au moins l'un des futurs conjoints soit ressortissant de l'Etat d'envoi, qu'aucun d'eux ne soit ressortissant de l'Etat de résidence et que la loi du territoire ne s'oppose pas à la célébration d'un tel mariage;

étant entendu que la réception d'un acte de naissance ou de décès, de même que l'enregistrement ou la célébration d'un mariage par un consul n'exempte en aucune façon les intéressés des obligations prévues par la législation territoriale quant aux déclarations ou enregistrement requis.

(2) Les consuls auront de même le droit de signifier des actes judiciaires ou extra-judiciaires ou d'exécuter des commissions rogatoires à la demande des tribunaux de l'Etat d'envoi dans la forme autorisée par les arrangements spéciaux conclus en la matière entre les Hautes Parties contractantes ou de toute autre manière compatible avec la législation du territoire.

(5) Het behoort tot de bevoegdheid van de Uitzendstaat, de functies van iedere consul binnen het raam van deze Overeenkomst, alsmede de mate waarin de consul deze functies zal uitoefenen, nader te bepalen.

(6) (a) Consuls hebben het recht zich in verband met de uitoefening van deze functies tot elke plaatselijke overheid van hun omschrijving te wenden en, indien zij het nodig achten om reden van bijzondere aard van het geval, tot de centrale overheid van het gebied.

(b) De bevoegde overheden zijn de consuls alle bijstand en inlichtingen verschuldigd die zij kunnen verschaffen.

(c) Het is de consuls evenwel verboden, behoudens bij afwezigheid van elke diplomatieke vertegenwoordiger van de Uitzendstaat, zich rechtstreeks tot het Ministerie van Buitenlandse Zaken of het Foreign Office te wenden.

(7) De onderdanen van de Uitzendstaat hebben steeds het recht zich in betrekking te stellen met de bevoegde consuls en, tenzij zij zich in hechtenis bevinden, zich naar de consulaire post te begeven.

Artikel 25.

Consuls mogen de economische, commerciële en culturele belangen van de Uitzendstaat bevorderen.

TITEL VI. — Bijzondere consulaire bevoegdheden.

Artikel 26.

Consuls hebben het recht

(a) reispassen of andere reisdocumenten af te leveren aan de onderdanen van de Uitzendstaat en aan alle andere personen die gerechtigd zijn zulke documenten te ontvangen;

(b) identiteitsbewijzen aan de onderdanen van deze Staat af te leveren;

(c) visa of andere documenten te verlenen, die nodig zijn om de Uitzendstaat binnen te komen, en

(d) getuigschriften van oorsprong of herkomst van koopwaren en andere gelijkaardige stukken af te leveren.

Artikel 27.

(1) Telkens als een document dient te worden vertaald om in de Verblijfstaat of elders te worden gebruikt, mag dit document door de consuls worden vertaald mits inachtneming van het bepaalde bij lid (2) van dit artikel.

(2) Indien het te vertalen document aan een gerechtelijke of een administratieve overheid van de Verblijfstaat moet worden overgelegd, kan deze overheid eisen

(a) dat de vertaling door een andere persoon dan de consul wordt gemaakt; of

(b) dat de consul de eed of een daarmee gelijkstaande verklaring aflegt, indien zulks door de wetgeving van het grondgebied wordt vereist.

Artikel 28.

(1) Consuls hebben het recht

(a) alle verklaringen af te nemen die door de wetgeving van de Uitzendstaat inzake nationaliteit worden vereist;

(b) (i) de geboorte of het overlijden van een onderdaan van de Uitzendstaat in te schrijven en stukken te ontvangen in verband met de geboorte, het overlijden of de burgerlijke staat van die onderdaan;

(ii) een huwelijk in te schrijven dat overeenkomstig de wetgeving van het gebied is voltrokken en waarbij ten minste een der toekomstige echtgenoten een onderdaan van de Uitzendstaat is;

(iii) een huwelijk te voltrekken, op voorwaarde dat ten minste een der toekomstige echtgenoten een onderdaan van de Uitzendstaat is, dat geen van beiden een onderdaan van de Verblijfstaat is en dat de wetgeving van het gebied de voltrekking van zulk huwelijk niet verbiedt;

met dien verstande dat het opmaken van een geboorte- of een overlijdensakte, evenals de inschrijving of de voltrekking van zulk huwelijk door een consul, de betrokkenen geenszins vrijstelt van de verplichtingen die door de wetgeving van het gebied met betrekking tot de aangifte of de inschrijving van geboorten, overlijdens of huwelijken wordt vereist.

(2) Consuls hebben eveneens het recht gerechtelijke en buitengerechtelijke akten te betekenen of, op verzoek van de rechtbanken van de Uitzendstaat, ambtelijke opdrachten uit te voeren zulks op een wijze die door de ter zake tussen de Hoge Verdragsluitende Partijen getroffen schikkingen toegelaten wordt of op enige andere wijze die met de wetgeving van het gebied verenigbaar is.

Article 29.

Les consuls auront le droit de publier des avis destinés aux ressortissants de l'Etat d'envoi et de recevoir leurs déclarations, lorsque ces avis et déclarations seront requis ou autorisés par la législation de l'Etat d'envoi, en ce qui concerne

- (a) le service militaire obligatoire; et
- (b) toute autre question se rapportant à leurs droits, obligations ou intérêts immédiats, pour autant que ces avis et déclarations soient compatibles avec les dispositions légales ou réglementaires du territoire.

Article 30.

(1) Les consuls auront le droit, conformément à la législation de l'Etat d'envoi,

- (a) d'exercer des fonctions notariales ou similaires; et
- (b) de légaliser des signatures ou sceaux.

(2) Il est toutefois entendu que les autorités de l'Etat de résidence ne seront pas tenues de reconnaître aux consuls compétence pour la passation d'un acte ou la légalisation d'une signature ou sceau lorsque ces formalités sont confiées exclusivement par la loi du territoire à d'autres catégories de personnes. Il est également entendu que s'il s'agit d'actes requis par la législation de l'Etat de résidence, il sera loisible aux autorités de cet Etat de ne pas reconnaître pareils actes dressés ou la légalisation donnée par un consul, comme ayant force probante.

Article 31.

(1) Les consuls auront le droit de prendre les mesures nécessaires pour sauvegarder les intérêts d'un mineur, ressortissant de l'Etat d'envoi, qui sera sans protection légale d'un parent ou de quelque autre personne ou autorité. Toute mesure ainsi prise sera en conformité avec la loi de l'Etat d'envoi et devra être permise par la loi de l'Etat de résidence; ces mesures pourront notamment comprendre, en ce qui concerne les consuls de Belgique, l'organisation de la tutelle.

(2) Les dispositions du paragraphe (1) du présent article ne porteront cependant pas atteinte au droit des autorités compétentes du territoire de prendre les mesures requises par la loi du territoire en vue de sauvegarder les intérêts de ce ressortissant.

(3) Si les autorités compétentes du territoire viennent à apprendre qu'un ressortissant mineur de l'Etat d'envoi, auquel les dispositions du présent article sont applicables, se trouve sur le territoire, elles en informeront le consul compétent, lequel, de son côté, informera les dites autorités de pareil fait qui viendrait à sa connaissance par une autre voie.

Article 32.

(1) Lorsqu'un défunt laisse des biens sur un territoire de l'Etat de résidence et qu'un intérêt basé sur le droit ou sur l'équité dans ces biens (par exemple, dans le chef d'un exécuteur testamentaire ou d'une succession *ab intestat*) sera possédé ou revendiqué par un ressortissant de l'Etat d'envoi ne résidant pas sur le dit territoire et n'y étant pas légalement représenté, le consul compétent aura le droit de représenter ce ressortissant quant à ses intérêts dans la succession ou les biens, comme si ce ressortissant avait donné procuration en faveur du consul. Si, ultérieurement, ce ressortissant se fait représenter légalement sur ce territoire, le consul sera dans la situation de fondé de pouvoirs qui aurait reçu antérieurement de ce ressortissant une procuration devenue sans effet à compter du jour où le consul sera informé que ce ressortissant est représenté légalement d'une autre manière. Dans le cas où un mandat judiciaire (grant) aura déjà été accordé au consul, conformément aux dispositions du présent article, ces pouvoirs de représentation cesseront à dater du jour où un autre mandat judiciaire (grant) aura été accordé au ressortissant à sa propre demande ou à la requête de son représentant légal.

(2) Les dispositions du paragraphe (1) du présent article seront applicables quels que soient la nationalité du de cujus et le lieu de son décès.

(3) Si un consul a le droit de représentation conformément au paragraphe (1) du présent article,

- (a) il sera habilité à prendre, le cas échéant concurremment avec l'autorité compétente du territoire, des mesures pour protéger et sauvegarder les droits de la personne qu'il aura pouvoir de représenter et aura de même le droit de prendre possession de la succession ou des biens au même titre que s'il était le fondé de pouvoirs dûment institué de la personne dont il représente les intérêts, à moins qu'une autre personne ayant des droits supérieurs ou égaux n'ait pris les mesures nécessaires pour en prendre possession;

Artikel 29.

Consuls hebben het recht berichten bekend te maken die bestemd zijn voor de onderdanen van de Uitzendstaat en de verklaringen van deze onderdanen te ontvangen, wanneer deze berichten en verklaringen vereist of toegelaten worden door de wetgeving van de Uitzendstaat inzake

- (a) de militaire dienstplicht; en
- (b) elk ander vraagstuk dat betrekking heeft op hun rechten, verplichtingen of rechtstreekse belangen, voor zover deze berichten en verklaringen verenigbaar zijn met de wettelijke of reglementaire bepalingen van het gebied.

Artikel 30.

(1) Consuls hebben het recht, in overeenstemming met de wetgeving van de Uitzendstaat,

- (a) notariële of gelijkaardige functies uit te oefenen; en
- (b) handtekeningen of zegels voor echt te verklaren.

(2) Het is echter wel verstaan dat de overheden van de Verblifstaat niet verplicht zijn de bevoegdheid der consuls te erkennen om akten te verlijden of een handtekening of zegel voor echt te verklaren wanneer deze formaliteiten bij de wet van het gebied uitsluitend aan een andere categorie van personen worden toevertrouwd. Tevens is het wel verstaan dat, indien het gaat om akten die door de wetgeving van de Verblifstaat vereist worden, het de overheid van deze Staat vrij staat de bewijskracht niet te erkennen van dergelijke door een consul opgestelde akten of verleende legalisatie.

Artikel 31.

(1) Consuls hebben het recht de nodige maatregelen te treffen ten einde de belangen te behartigen van een minderjarige onderdaan van de Uitzendstaat die geen wettelijke bescherming van een verwante of van enige andere persoon of overheid geniet. Elke aldus getroffen maatregel dient overeen te stemmen met de wet van de Uitzendstaat en moet toegelaten zijn door de wet van de Verblifstaat; voor de Belgische consuls kunnen deze maatregelen namelijk gaan tot het inrichten van de voogdij.

(2) Het bepaalde in lid (1) van dit artikel doet evenwel geen afbreuk aan het recht van de bevoegde overheden van het gebied om die maatregelen te treffen welke door de wetgeving van het gebied worden vereist met het oog op het veiligstellen der belangen van deze onderdaan.

(3) Indien de bevoegde overheden van het gebied vernemen dat er zich een minderjarige onderdaan van de Uitzendstaat in het gebied bevindt, op wie de bepalingen van dit artikel toepasselijk zijn, brengen zij de bevoegde consul hiervan op de hoogte, die op zijn beurt deze overheden in kennis stelt van zulk feit dat hem langs een andere weg bekend geraakt.

Artikel 32.

(1) Wanneer een overleden persoon in een gebied van de Verblifstaat goederen nalaat en een onderdaan van de Uitzendstaat die niet in dit gebied verblijft en er niet wettelijk is vertegenwoordigd, een wettelijk of billijk belang in deze goederen heeft of opeist (bij voorbeeld als testamentuitvoerder of als beneficiar bij uiterste wil of bij versterf), heeft de bevoegde consul het recht deze onderdaan te vertegenwoordigen om zijn belangen in de nalatenschap of de goederen te behartigen, alsof deze onderdaan aan de consul volmacht had gegeven. Indien deze onderdaan zich naderhand in dit gebied wettelijk laat vertegenwoordigen, is de toestand van de consul die van een procuratiehouder die tevoren van deze onderdaan een volmacht heeft gekregen welke vervalt de dag waarop de consul in kennis wordt gesteld van het feit dat deze onderdaan op een andere wijze wettelijk wordt vertegenwoordigd. Indien reeds, overeenkomstig de bepalingen van dit artikel, een gerechtelijke lastgeving (grant) aan de consul werd toegekend, vervallen deze bevoegdheden de dag waarop een andere gerechtelijke lastgeving (grant) aan de onderdaan op zijn eigen aanvraag of op verzoek van zijn wettelijke vertegenwoordiger, wordt toegekend.

(2) Het bepaalde in lid (1) van dit artikel is toepasselijk wat ook de nationaliteit van de cujus en de plaats van zijn overlijden mogen zijn.

(3) Indien een consul overeenkomstig lid (1) van dit artikel het recht heeft iemand te vertegenwoordigen,

- (a) is hij gerechtigd eventueel samen met de bevoegde overheid van het grondgebied maatregelen te treffen om de rechten van de persoon, tot wiens vertegenwoordiging hij gemachtigd is, te beschermen en te vrijwaren en heeft hij ook het recht de nalatenschap of de goederen in bezit te nemen met hetzelfde recht als wanneer hij de behoorlijk aangestelde procuratiehouder was van de persoon wiens belangen hij behartigt, tenzij een andere persoon met hogere of gelijke rechten de nodige maatregelen heeft getroffen om er bezit van te nemen;

(b) si, conformément à la législation du territoire, un mandat judiciaire (grant) est nécessaire pour permettre au consul de sauvegarder les biens ou d'en prendre possession, tout mandat qui aurait pu être accordé à la demande d'un fondé de pouvoirs dûment institué par la personne intéressée sera accordé sur demande du consul. S'il apparaît qu'il est nécessaire de protéger et de sauvegarder immédiatement la succession, et qu'il existe des personnes ayant un intérêt que le consul a le droit de représenter, l'autorité compétente, si elle admet cette nécessité, donnera en faveur du consul un mandat provisoire, limité à la protection et à la sauvegarde de la succession jusqu'à ce qu'un nouveau mandat soit émis.

(4) (a) De même, le consul pourra administrer et liquider les biens dépendant d'une succession au même titre que s'il était fondé de pouvoirs dûment institué de la personne dont il représente les intérêts. Si, conformément à la législation du territoire, un mandat (ou si un mandat a déjà été accordé conformément au littéra (b) du paragraphe (3), un nouveau mandat) est nécessaire à cet effet, le consul aura le même droit de requérir et d'obtenir ce mandat, qu'un fondé de pouvoirs dûment institué.

(b) il est entendu, toutefois, que l'autorité compétente pourra, si elle le juge opportun,

(i) surseoir à la délivrance d'un mandat à la demande du consul pendant le temps qu'elle estimera nécessaire pour permettre à la personne représentée par celui-ci de s'informer et de décider si elle désire être représentée autrement que par lui;

(ii) demander au consul de fournir la preuve valable que les bénéficiaires de la masse active de la succession l'ont reçue ou l'inviter à restituer ces biens à l'autorité ou personne compétente, s'il n'a pu fournir cette preuve, ou encore prescrire, le consul ayant par ailleurs administré la succession, que la transmission proprement dite de la masse active aux bénéficiaires soit opérée par d'autres voies qu'elle pourra indiquer.

(5) Sous réserve d'opposition de personnes ayant des droits supérieurs ou égaux, un consul aura en outre le droit de recevoir et de distribuer les biens d'une succession de valeur minime ayant appartenu à un défunt ressortissant de l'Etat d'envoi, sans avoir obtenu, au préalable, un mandat judiciaire, à la condition que la législation du territoire le permette et qu'il se conforme aux prescriptions de celle-ci.

(6) (a) Si un ressortissant de l'Etat d'envoi vient à décéder pendant qu'il parcourt ou traverse le territoire sans y avoir ni son domicile ni sa résidence, le consul pourra, à l'effet de sauvegarder les fonds et les effets qui étaient en la possession du défunt, les mettre immédiatement en sûreté, sauf

(i) s'ils sont frappés d'un droit de gage au profit d'une personne résidant sur le territoire;

(ii) le droit des autorités administratives ou judiciaires du territoire d'en prendre possession si les intérêts de la justice ou une enquête en matière pénale l'exigent;

(b) Le droit de retenir ces fonds et effets ou d'en disposer sera subordonné aux dispositions des paragraphes précédents du présent article et à la législation du territoire.

(7) Si un consul exerce les droits en matière de succession visés aux paragraphes précédents du présent article, il se conformera en la matière à la législation du territoire.

(8) (a) Lorsque les autorités compétentes du territoire auront connaissance qu'il existe sur ce territoire une succession

(i) d'une personne de quelque nationalité que ce soit et au sujet de laquelle un consul peut avoir le droit de représenter des intérêts conformément aux paragraphes précédents du présent article; ou

(ii) d'un ressortissant de l'Etat d'envoi et dont il ne se trouvera aucune personne (autre qu'un administrateur public ou autorité similaire) qualifiée pour en revendiquer l'administration et qui soit présente ou représentée dans le territoire; lesdites autorités en informeront immédiatement le consul compétent.

(b) Le consul devra donner le même avis aux autorités compétentes si l'information lui parvenait par une autre voie.

Article 33.

(1) Sous réserve des dispositions de l'article 32 de la présente Convention, un consul pourra, aux fins de transmission à un ressortissant de l'Etat d'envoi, qui ne réside pas dans le territoire, recevoir d'un tribunal, organisme ou personne, des fonds ou des biens auxquels ce ressortissant a droit par suite d'un décès. Ces fonds

(b) indien, overeenkomstig de wetgeving van het gebied, een gerechtelijke lastgeving (grant) noodzakelijk is om de consul toe te staan de goederen te beschermen of in bezit te nemen, wordt elke lastgeving, die had kunnen worden toegekend op verzoek van een door de belanghebbende persoon behoorlijk aangestelde procuratiehouder, op aanvraag van de consul verleend. Indien blijkt dat het noodzakelijk is de nalatenschap onmiddellijk te beschermen en te beveiligen, en indien er personen zijn wier belang de consul gerechtigd is te vertegenwoordigen, verleent de bevoegde overheid, zo zij deze noodzakelijkheid aanvaardt, aan de consul een voorlopige lastgeving, die beperkt blijft tot het beschermen en beveiligen van de nalatenschap tot wanneer een nieuwe lastgeving wordt verleend.

(4) (a) Evenzeer mag de consul de bij de nalatenschap behorende goederen beheren en vereffenen met hetzelfde recht als wanneer hij de behoorlijk aangestelde procuratiehouder was van de persoon wiens belangen hij behartigt. Indien, overeenkomstig de wetgeving van het gebied, hiertoe een lastgeving (of indien overeenkomstig littera (b) van lid (3) reeds een lastgeving werd verleend, een nieuwe lastgeving) noodzakelijk is, heeft de consul hetzelfde recht deze lastgeving te eisen en te verkrijgen als een behoorlijk aangestelde procuratiehouder.

(b) Het is echter wel verstaan dat de bevoegde overheid zo zij het raadzaam acht,

(i) het verlenen van een lastgeving op verzoek van de consul kan uitstellen voor de tijd die zij nodig acht om de door deze laatste vertegenwoordigde persoon in de mogelijkheid te stellen inlichtingen in te winnen en mit te maken of hij door iemand anders dan de consul wenst vertegenwoordigd te worden;

(ii) aan de consul kan vragen het geldig bewijs te leveren dat de betrokkenen de gezamenlijke baten van de nalatenschap hebben ontvangen of hem kan verzoeken deze goederen aan de bevoegde overheid of persoon terug te geven, zo hij dit bewijs niet heeft kunnen leveren, of de consul kan gelasten, daar hij de nalatenschap op een andere wijze heeft beheerd, de overdracht van de gezamenlijke baten aan de betrokkenen langs andere wegen te doen gebeuren die door de overheid kunnen worden aangewezen.

(5) Behoudens verzet van personen met hogere of gelijke rechten, heeft een consul bovendien het recht de goederen van een nalatenschap van geringe waarde, die aan een overleden onderdaan van de Uitzendstaat hebben toebehoord, te ontvangen en te verdelen zonder voorafgaandelijk een gerechtelijke lastgeving te hebben verkregen, op voorwaarde dat de wetgeving van het gebied dit toestaat en hij zich naar de voorschriften van die wetgeving schikt.

(6) (a) Indien een onderdaan van de Uitzendstaat overlijdt tijdens zijn reis binnen of doorheen het grondgebied zonder er woonachtig te zijn of er te verblijven, kan de consul met het oog op het beveiligen van het geld en de persoonlijke voorwerpen die de overledene in zijn bezit had, deze onmiddellijk in veiligheid stellen,

(i) behalve indien zij zijn belast met een pandrecht ten voordele van een persoon die in het gebied verblijft;

(ii) en onverminderd het recht van de administratieve of gerechtelijke overheden van het gebied er bezit van te nemen zo het belang van de rechtspleging of een strafrechtelijk onderzoek zulks eisen;

(b) Het recht dit geld en deze voorwerpen in bezit te houden en erover te beschikken is afhankelijk van het bepaalde in de voorafgaande leden van dit artikel en afhankelijk van de wetgeving van het gebied.

(7) Indien een consul in verband met een nalatenschap de in de voorafgaande leden genoemde rechten uitoefent, moet hij zich des-aangaande naar de wetgeving van het gebied schikken.

(8) (a) Wanneer de bevoegde overheden van het gebied in kennis zijn gesteld van het feit dat er in dit gebied een nalatenschap bestaat

(i) van een persoon van welke nationaliteit ook en in verband waarmee een consul overeenkomstig de voorafgaande leden van dit artikel het recht kan hebben belangen te behartigen; of

(ii) een onderdaan van de Uitzendstaat in verband waarmee er zich geen enkele persoon (behalve een openbare beheerder of een gelijkaardige overheidspersoon) die bevoegd is om het beheer ervan op zich te nemen, in het gebied bevindt of er vertegenwoordigd wordt, dienen de voornoemde overheden onmiddellijk de bevoegde consul hiervan op de hoogte te stellen.

(b) De consul moet dezelfde mededeling verstrekken aan de bevoegde overheden als een dergelijke inlichting hem langs een andere weg bereikt.

Artikel 33.

(1) Onverminderd de bepalingen van artikel 32 van deze Overeenkomst, kan een consul, met het oog op het overmaken aan een onderdaan van de Uitzendstaat die niet in het gebied verblijft, van een rechtbank, een organisme of een persoon, gelden of goederen in ontvangst nemen waarop deze onderdaan ingevolge een overlijden recht heeft.

ou biens pourront comprendre, outre des biens successoraux, des paiements effectués en vertu des lois relatives à l'indemnisation des travailleurs ou de toutes autres lois similaires, ainsi que le produit d'assurances sur la vie.

(2) Le tribunal, l'organisme ou la personne qui opérera la distribution ne devra pas nécessairement recourir à l'intermédiaire du consul pour transmettre ces fonds ou biens et, d'autre part, ce dernier ne sera pas tenu de les recevoir, aux fins de transmission. Lorsque le consul recevra ces fonds ou biens, il se conformera à toutes les conditions posées par le tribunal, l'organisme ou la personne quant à la production d'une preuve suffisante que les fonds ou biens ont été transmis à l'ayant-droit et quant à leur restitution s'il est incapable de fournir cette preuve.

(3) Des fonds ou autres biens pourront n'être remis au consul que dans la mesure et moyennant les conditions auxquelles la remise pourrait se faire, conformément aux lois et règlements en vigueur dans le territoire, à la personne que le consul représente ou au nom de laquelle il reçoit les fonds ou biens.

(4) Le consul ne pourra prétendre, à l'égard de ces fonds ou biens, à des droits supérieurs à ceux que la personne qu'il représente ou pour compte de laquelle il les a reçus aurait pu invoquer si les fonds ou biens lui avaient été remis directement.

Article 34.

Dans tous les cas où, en application des dispositions des articles 32 ou 33 de la présente Convention, un consul recevra d'un tribunal, organisme ou personne, des fonds ou biens, il lui incombera de produire, sur demande, un récépissé en bonne et due forme de ces fonds ou biens.

Article 35.

(1) Les consuls compétents seront informés à bref délai, par les autorités du territoire, de l'incarcération de tout ressortissant de l'Etat d'envoi, de son arrestation ou de sa mise en détention préventive ou de sa détention sous une forme quelconque.

(2) Les consuls seront autorisés à visiter, aussitôt que possible, tout ressortissant de l'Etat d'envoi, arrêté ou détenu ou qui, déjà condamné, se trouve encore dans les délais pour interjeter appel, à s'entretenir avec lui en particulier et à prendre des dispositions en vue de sa représentation en justice. Toute communication émanant de ce ressortissant et destinée au consul sera transmise sans délai à ce dernier par les soins des autorités du territoire.

(3) Sans préjudice des dispositions du paragraphe (2) du présent article, qui s'appliquera aussi en cas de nouvelles poursuites, les consuls auront le droit, moyennant notification à l'autorité compétente, de rendre visite à un ressortissant de l'Etat d'envoi condamné et purgeant une peine d'emprisonnement. Toute visite de ce genre aura lieu conformément aux règlements de la prison, ceux-ci devant donner, dans des conditions satisfaisantes, accès auprès du prisonnier ainsi que la possibilité de s'entretenir avec lui. Les communications entre les détenus ressortissants de l'Etat d'envoi et les consuls seront également régies par ces règlements, ceux-ci devant permettre d'échanger ces communications dans des conditions raisonnables.

TITRE VII. — Attributions des consuls en matière maritime.

Article 36.

(1) Les consuls auront le droit de prêter toute assistance utile aux navires de l'Etat d'envoi durant leur séjour dans les ports ou les eaux territoriales ou intérieures de l'Etat de résidence. Par port, il faut entendre tout endroit où un navire peut se rendre.

(2) Le consul compétent pourra procéder librement aux devoirs énumérés à l'article 37 de la présente Convention sans intervention des autorités du territoire et, à cet effet, se rendre personnellement, accompagné s'il le désire de membres du personnel du consulat, à bord du navire, dès que celui-ci aura été admis à la libre pratique; pour l'exécution de ces devoirs, il pourra solliciter l'assistance des autorités compétentes du territoire et cette assistance sera accordée, à moins que dans un cas particulier des raisons spéciales ne justifient pleinement un refus.

* Behalve erfgoederen kunnen deze gelden en goederen, uitkeringen omvatten die krachtens de wetgeving betreffende de vergoeding van werknemers of krachtens enige andere gelijkaardige wetgeving werden gedaan, alsmede de opbrengst van levensverzekeringen.

(2) De rechtbank, het organisme of de persoon die de verdeling doet moet noodzakelijk beroep doen op de tussenkomst van de consul om deze gelden en goederen over te maken en anderzijds is deze laatste niet verplicht ze voor overmaking in ontvangst te nemen. Indien de consul deze gelden of goederen in ontvangst neemt dient hij zich te schikken naar al de voorwaarden die door de rechtbank, het organisme of de persoon worden gesteld in verband met het overleggen van een genoegzaam bewijs dat de gelden of goederen aan de rechthebbende werden overgemaakt en in verband met de teruggave ervan zo hij dit bewijs niet kan leveren.

(3) Gelden of andere goederen kunnen slechts aan de consul worden overhandigd in de mate en onder de voorwaarde dat overeenkomstig de binnen het gebied van kracht zijnde wetten en voorschriften de overdracht mag gebeuren aan de persoon die door de consul wordt vertegenwoordigd of in wiens naam de consul de gelden of goederen in ontvangst neemt.

(4) De consul kan niet betrekking tot deze gelden of goederen op geen hogere rechten aanspraak maken dan die welke de persoon die hij vertegenwoordigt of in wiens naam hij ze heeft ontvangen had kunnen invoeren, indien de gelden of goederen hem rechtstreeks zouden zijn overgemaakt.

Artikel 34.

In alle gevallen, waarin ter toepassing van de bepalingen der artikelen 32 of 33 van deze Overeenkomst, een consul van een rechtbank, een organisme of een persoon, gelden of goederen ontvangt, is hij ertoe gehouden, een in behoorlijke vorm gesteld bewijs van de ontvangst van deze gelden en goederen voor te leggen als hij hierom verzocht wordt.

Artikel 35.

(1) De bevoegde consuls moeten door de overheden van het gebied zonder verwijl worden verwittigd wanneer een onderdaan van de Uitzendstaat wordt gevangen gezet, aangehouden of in voorlopige hechtenis genomen of op enige andere wijze in verzekerde bewaring wordt gesteld.

(2) De consuls zijn ertoe gemachtigd zo haast mogelijk elke aangehouden of in hechtenis genomen onderdaan van de Uitzendstaat of hem die reeds is veroordeeld maar zich nog binnen de termijnen bevindt om in hoger beroep te gaan, te bezoeken, zich met hem afzonderlijk te onderhouden en schikkingen te treffen met het oog op zijn vertegenwoordiging voor het gerecht.

Elke mededeling van deze onderdaan die voor de consul is bestemd moet zonder verwijl door toedoen van de overheden van het gebied aan deze laatste worden overgemaakt.

(3) Onverminderd het bepaalde in lid (2) van dit artikel, dat eveneens toepasselijk is in geval van nieuwe vervolgingen, hebben de consuls het recht, mits kennisgeving aan de bevoegde overheid, een veroordeeld onderdaan van de Uitzendstaat die een gevangenisstraf uitzit, te bezoeken. Elk dergelijk bezoek moet plaatsgrijpen overeenkomstig de gevangenisreglementen, die evenwel zodanig moeten zijn dat de toegang tot de gevangene en de mogelijkheid zich met hem te onderhouden onder bevredigende voorwaarden kan gebeuren. Mededelingen tussen de gevangene onderdanen van de Uitzendstaat en de consuls zullen eveneens door deze reglementen worden geregeld, die het moeten mogelijk maken dat deze mededelingen in redelijke omstandigheden kunnen worden uitgewisseld.

TITEL VII. — Consulaire bevoegdheden inzake zeevaart.

Artikel 36.

(1) Consuls hebben het recht alle nuttige bijstand te verlenen aan de schepen van de Uitzendstaat tijdens het verblijf daarvan in de havens of de kust- of binnenwateren van de Verblifstaat. Onder haven dien te worden verstaan elke plaats waarheen een schip zich kan begeven.

(2) De bevoegde consul kan vrijuit en zonder tussenkomst vanwege de overheden van het gebied overgaan tot het vervullen van de bij artikel 37 van deze Overeenkomst aangehaalde plichten en, te dien einde, kan hij zich persoonlijk, en zo hij het wenst, vergezeld van de personeelsleden van het consulaat, aan boord van het schip begeven van het ogenblik af waarop dit verlof tot vrije landing en ontscheping heeft verkregen; voor het volbrengen van deze plichten kan de consul om de bijstand van de bevoegde overheden van het gebied verzoeken en deze bijstand moet worden verleend, tenzij wanneer in een speciaal geval een weigering door bijzondere redenen volkomen wordt gewettigd.

(3) Le capitaine et les membres de l'équipage pourront se mettre en rapport avec le consul compétent et, à moins que les autorités du territoire ne soulèvent des objections basées sur un éloignement excessif, se rendre au consulat; en cas de pareilles objections, les autorités du territoire en aviseront immédiatement le consul.

Article 37.

(1) Les consuls pourront

(a) interroger le capitaine et tout membre de l'équipage d'un navire de l'Etat d'envoi, examiner et viser tous documents de bord, recevoir les déclarations relatives au voyage du navire et à sa destination et, d'une façon générale, faciliter l'entrée, le séjour dans le port et le départ du navire;

(b) prendre toutes dispositions pour l'enrôlement et le licenciement du capitaine ou de tout membre de l'équipage;

(c) sans préjudice des dispositions du paragraphe (1) de l'article 39 de la présente Convention, régler tous différends entre le capitaine et les membres de l'équipage et spécialement ceux relatifs aux gages et au contrat d'engagement en général;

(d) prendre toutes dispositions pour assurer l'hospitalisation et le rapatriement du capitaine ou de tout membre de l'équipage;

(e) recevoir, rédiger ou signer toute déclaration ou tout autre document prescrit par la législation de l'Etat d'envoi, concernant notamment :

(i) l'inscription dans le registre de l'Etat d'envoi d'un navire non encore immatriculé dans cet Etat;

(ii) la radiation de tout navire du registre de l'Etat d'envoi;

(iii) le transfert d'un navire, d'un propriétaire à un autre, par transcription dans ce registre;

(iv) l'inscription de toute hypothèque ou charge grevant un navire;

(v) tout changement de capitaine de navire;

(vi) la perte d'un navire ou les avaries qu'il aurait encourues;

(f) prendre toutes dispositions pour le maintien de l'ordre et de la discipline à bord du navire;

(g) prendre toute autre disposition conformément à la législation de l'Etat d'envoi en matière maritime.

(2) Les consuls auront, en outre, le droit de prêter aide et assistance au capitaine ou aux membres de l'équipage d'un navire de l'Etat d'envoi dans leurs rapports avec les autorités et tribunaux du territoire et, à cette fin, recevront toutes facilités possibles, notamment en ce qui regarde l'assistance d'un homme de loi et leur intervention comme interprète en faveur du capitaine ou membre de l'équipage.

Article 38.

(1) Si un membre de l'équipage déserte un navire de l'Etat d'envoi dans un port de l'Etat de résidence, les autorités administratives et judiciaires du territoire prêteront leur concours, à la demande du consul, pour appréhender le déserteur et, si elles ont la preuve de la désertion, elles prendront toutes dispositions pour le faire conduire à bord du navire ou le livrer au capitaine ou à toute autre personne qualifiée à cette fin suivant la loi du territoire, pour être conduit à bord du navire.

(2) Toutefois, lesdites autorités ne seront pas tenues d'intervenir ainsi qu'il est prévu au paragraphe (1) du présent article, s'il s'agit d'un membre de l'équipage

(a) qui est ressortissant de l'Etat de résidence; ou

(b) à propos duquel elles ont de sérieuses raisons de croire que sa vie ou sa liberté sera en danger, à bord ou à terre, dans l'un quelconque des pays où le navire pourrait se rendre, en égard à sa race, sa nationalité, ses opinions politiques ou religieuses.

(3) Si le membre de l'équipage, déserteur, a été condamné ou est prévenu du chef d'une infraction autre que la désertion, infraction tombant sous le coup de la législation territoriale, les dites autorités ne seront pas tenues d'intervenir avant qu'il n'ait purgé toute peine prononcée à sa charge.

Article 39.

(1) Les tribunaux du territoire n'accepteront de se saisir d'une procédure tendant à régler des différends entre le capitaine et un membre de l'équipage d'un navire de l'Etat s'envoi, relatifs aux gages ou aux contrats de service, que si le consul compétent, préalablement avisé, ne s'y oppose pas.

(3) De kapitein en de leden der bemanning van het schip kunnen zich in verbinding stellen met de bevoegde consul en zij kunnen zich naar het consulaat begeven, tenzij de overheden van het gebied bezwaren maken uit hoofde van een te grote afstand; wanneer dergelijke bezwaren worden gemaakt dienen de overheden van het gebied de consul hiervan onmiddellijk kennis te geven.

Artikel 37.

(1) De consuls hebben het recht

(a) de kapitein en elk lid der bemanning van het schip van de Uitzendstaat te ondervragen, alle scheepspapieren te onderzoeken en te viseren, verklaringen af te nemen in verband met de reis en de bestemming van het schip en de binnenkomst, het verblijf in de haven en het vertrek van het schip in ieder opzicht te vergemakkelijken;

(b) alle schikkingen te treffen voor de aan- en afmonstering van de kapitein of van elk bemanningslid;

(c) onverminderd het bepaalde in lid (1) van artikel 39 van deze Overeenkomst, alle geschillen te regelen tussen de kapitein en de leden der bemanning en inzonderheid de geschillen met betrekking tot de lonen en de arbeidsovereenkomst in het algemeen;

(d) alle schikkingen te treffen om het opnemen in een hospitaal en de repatriëring van de kapitein of van elk bemanningslid te verzekeren;

(e) iedere verklaring of elk ander stuk dat door de wetgeving van de Uitzendstaat wordt voorgeschreven, te ontvangen, op te stellen of te ondertekenen, inzonderheid betreffende :

(i) de teboekstelling in het register van de Uitzendstaat van een schip dat in deze Staat nog niet is ingeschreven;

(ii) het schrappen van een schip uit het register van de Uitzendstaat;

(iii) de overdracht van een schip, van een eigenaar op een andere, door overschrijving in dit register;

(iv) de inschrijving van elke hypotheek of last die het schip bezwaart;

(v) elke verandering van scheepskapitein;

(vi) het verlies van een schip of eventueel opgelopen averij;

(f) alle schikkingen te treffen om de orde en de tucht aan boord van het schip te handhaven;

(g) elke andere schikking te treffen die met de wetgeving van de Uitzendstaat inzake zeevaart overeenstemt.

(2) Bovendien hebben de consuls het recht hulp en bijstand te verlenen aan de kapitein of aan de bemanningsleden van een schip van de Uitzendstaat in hun betrekkingen met de overheden en rechtbanken van het gebied, en te dien einde verkrijgen zij alle mogelijke faciliteiten, inzonderheid wat betreft het verschaffen van wettelijke bijstand en het optreden als tolk ten gunste van de kapitein of van een bemanningslid.

Artikel 38.

(1) Indien een bemanningslid op een schip van de Uitzendstaat dat in een haven van de Verblijfsstaat ligt, deserteert, moeten de administratieve en gerechtelijke overheden van het gebied, op verzoek van de consul, hun medewerking verlenen om de deserteur aan te houden en zo zij het bewijs van desertie hebben, moeten zij alle schikkingen treffen om hem aan boord van het schip te leiden of hem aan de kapitein of aan enig ander persoon die krachtens de wet van het gebied ter zake bevoegd is, uit te leveren, om aan boord van het schip te worden gebracht.

(2) Deze overheden zijn er evenwel niet toe verplicht tussen te komen zoals bij lid (1) van dit artikel wordt voorzien, indien het gaat om een lid van de bemanning

(a) die een onderdaan van de Verblijfsstaat is; of

(b) ten opzichte van wie er ernstige redenen bestaan te geloven dat gezien zijn ras, zijn nationaliteit, zijn politieke of godsdienstige overtuiging, zijn leven of vrijheid in gevaar zal zijn, aan boord of te land, in één der landen waarheen het schip zich kan begeven.

(3) Indien het deserterende bemanningslid reeds is veroordeeld omwille van of wordt verdacht van een ander misdrijf dan desertie, en zo dit misdrijf naar de wetgeving van het gebied strafbaar is, zijn deze overheden niet verplicht tussen te komen vooraleer hij elke te zijnen laste uitgesproken straf heeft uitgezeten.

Artikel 39.

(1) De rechtbanken van het gebied zullen zich ervan onthouden een rechtspleging in te leiden er toe strekkende geschillen te regelen tussen de kapitein en een lid van de bemanning van een schip van de Uitzendstaat inzake lonen of arbeidsovereenkomsten, tenzij de bevoegde consul, die er vooral van in kennis is gesteld er zich niet tegen verzet.

(2) Sauf à la requête ou avec le consentement du consul, les tribunaux du territoire n'accepteront de connaître d'infractions commises à bord du navire que s'il s'agit d'infractions

(a) commises par ou contre toute personne autre que le capitaine ou un membre de l'équipage ou par ou contre un ressortissant de l'Etat de résidence; ou

(b) compromettant la tranquillité ou la sécurité du port ou réprimées par la législation du territoire en matière de santé publique, d'immigration, de sauvegarde de la vie en mer, de douane ou d'autres questions analogues; ou

(c) tombant dans le cadre de la définition d'une infraction grave telle qu'elle est donnée au 10° de l'article 2 de la présente Convention.

(3) Les autorités du territoire n'interviendront dans aucun incident surgissant à bord du navire, sauf

(a) si une personne a été inculpée d'avoir commis à bord une infraction dont les tribunaux du territoire peuvent avoir à connaître conformément aux littéra (a), (b) ou (c) du paragraphe (2) du présent article ou s'il y a une raison valable de croire que pareille infraction est sur le point d'être, est ou a été commise à bord; ou

(b) si un membre de l'équipage est détenu à bord du navire et qu'il apparaît que cette détention est illégale aux termes de la législation de l'Etat d'envoi ou qu'elle s'accompagne de mesures inhumaines ou d'une sévérité injustifiable; ou

(c) s'il y a une raison valable de croire que la vie ou la liberté d'un membre de l'équipage retenu à bord du navire sera en danger, à bord ou à terre, dans un pays où le navire pourrait se rendre, eu égard à sa race, sa nationalité, ses opinions politiques ou religieuses; ou

(d) si une personne autre qu'un membre de l'équipage est retenue à bord contre sa volonté, étant entendu que les dispositions du présent littéra ne seront pas considérées comme autorisant une intervention qui serait contraire aux règles du droit international; ou

(e) aux fins d'une mesure ou d'un examen qu'elles considèrent nécessaire en relation avec l'un des objets prévus au littéra (b) du paragraphe (2) du présent article; ou

(f) à la requête ou avec le consentement du consul.

(4) Les autorités du territoire ne considéreront pas comme illégale la détention sur le navire d'un membre de l'équipage pour infraction disciplinaire, sauf dans les cas visés aux littéra (b) et (c) du paragraphe (3) du présent article.

(5) (a) Si, en vue d'une intervention conformément aux dispositions précédentes du présent article, il entre dans les intentions des autorités du territoire d'arrêter ou d'interroger une personne ou de saisir un bien ou d'instaurer une enquête officielle à bord du navire, le capitaine ou tout autre officier agissant en son nom sera mis à même d'informer le consul et, à moins que ce ne soit impossible en raison de l'urgence de l'affaire, de l'informer suffisamment à temps pour permettre au consul ou à son représentant d'être présent. Si le consul n'a pas été présent ou représenté, il aura le droit de recevoir, à sa demande, des autorités du territoire, des informations complètes au sujet des mesures intervenues.

(b) Les dispositions du littéra (a) du présent paragraphe ne s'appliqueront pas, cependant, aux examens usuels effectués par les autorités du territoire concernant la santé publique, l'immigration, la sauvegarde de la vie en mer, la douane, pas plus qu'à la détention du navire ou d'une partie de sa cargaison résultant d'une procédure civile devant les tribunaux du territoire.

Article 40.

(1) Sous réserve de l'autorisation du capitaine du navire, les consuls auront le droit de visiter les navires battant n'importe quel pavillon et faisant route vers un port de l'Etat d'envoi, afin de se procurer les renseignements qui leur permettront d'établir et de signer les documents requis en vertu de la législation de l'Etat d'envoi pour l'entrée du navire dans les ports de ce dernier Etat et de donner aux autorités compétentes de cet Etat tous renseignements quant aux problèmes sanitaires et autres demandés par elles.

(2) Les consuls devront agir avec toute la célérité possible lorsqu'ils exerceront les droits qui leur sont conférés par le présent article.

(2) Behalve op verzoek of met instemming van de consul, mogen de rechtbanken van het gebied geen uitspraak doen inzake misdrijven die aan boord van het schip werden bedreven, tenzij in het geval van misdrijven,

(a) die door of tegen elke andere persoon dan de kapitein of een bemanningslid hetzij door of tegen een onderdaan van de Verblijfsstaat werden bedreven, of

(b) die een gevaar betekenen voor de rust of de veiligheid van de haven of die krachtens de wetgeving van het gebied inzake volksgezondheid, inwijking, beveiliging van het leven op zee, douane of andere dergelijke kwesties, beteugeld worden; hetzij

(c) die binnen de bepaling vallen van een zwaar misdrijf zoals die bepaling bij lid (10) van artikel 2 van deze overeenkomst wordt gegeven.

(3) De overheden mogen in geen enkel incident dat aan boord van het schip plaatsgrijpt tussenkomen, behalve

(a) wanneer een persoon ervan wordt beschuldigd aan boord een misdrijf te hebben gepleegd waarover de rechtbanken van het gebied krachtens litt. (a), (b) of (c) van lid (2) van dit artikel uitspraak mogen doen of wanneer een geldige reden bestaat om aan te nemen dat zulk misdrijf aan boord dreigt te worden, wordt of is bedreven; hetzij

(b) wanneer een lid der bemanning aan boord van het schip gevangen wordt gehouden en wanneer blijkt dat deze gevangenhouding krachtens de wetgeving van de Uitzendstaat wederrechtelijk is of wanneer ze met een onmenselijke behandeling of een niet te rechtvaardigen strengheid gepaard gaat; hetzij

(c) wanneer een geldige reden bestaat om aan te nemen dat, gezien zijn ras, zijn nationaliteit, zijn politieke of godsdienstige overtuiging, het leven of de vrijheid van een aan boord vastgehouden bemanningslid in gevaar zal zijn, aan boord of te land, in een land waarheen het schip zich kan begeven, hetzij

(d) wanneer een ander persoon dan een bemanningslid tegen zijn wil in aan boord wordt vastgehouden, met dien verstande dat het bij deze littéra bepaalde niet aldus mag worden uitgelegd dat het een tussenkomst kan wettigen die strijdig is met het internationaal recht; hetzij

(e) met het oog op het treffen van een maatregel of het instellen van een onderzoek die zij noodzakelijk achten met betrekking tot één der punten die bij litt. (b) van lid (2) van dit artikel worden voorzien; hetzij

(f) op verzoek of met instemming van de consul.

(4) De overheden van het gebied mogen de gevangenhouding op het schip van een bemanningslid wegens een tuchtmisdrijf niet als onwettig beschouwen, behalve in de gevallen die bij litt. (b) en (c) van lid (3) van dit artikel worden bedoeld.

(5) (a) Indien, met het oog op een tussenkomst in overeenstemming met de voorafgaande bepalingen van dit artikel, de overheden van het gebied de bedoeling hebben een persoon aan te houden of te ondervragen of een goed in beslag te nemen of aan boord van het schip een officieel onderzoek in te stellen, moet de kapitein of enig ander officier die hem vervangt in de gelegenheid worden gesteld de consul daarvan kennis te geven en dit voldoende tijd, behalve wanneer het dringend karakter van de zaak dit niet toelaat, om de consul of zijn vertegenwoordiger de mogelijkheid te schenken aanwezig te zijn. Wanneer de consul niet aanwezig is geweest noch vertegenwoordigd, heeft hij het recht, wanneer hij erom verzoekt, door de overheden van het gebied volledig van de genomen maatregelen op de hoogte te worden gesteld.

(b) Het bepaalde onder litt. (a) van dit lid is echter niet toepasselijk op de gebruikelijke onderzoeken die door de overheden van het gebied worden gedaan met betrekking tot de volksgezondheid, inwijking, beveiliging van het leven op zee, douane en evenmin op het houden van het schip of van een gedeelte van de lading ingevolge een burgerlijke rechtsvordering voor de rechtbanken van het gebied.

Artikel 40.

(1) Mits toestemming van de kapitein van het schip hebben de consuls het recht de schepen, varende onder gelijk welke vlag en koers zettende naar een haven van de Uitzendstaat, te bezoeken ten einde de inlichtingen te winnen die hen moeten in staat stellen de documenten op te maken en te ondertekenen die krachtens de wetgeving van de Uitzendstaat worden vereist voor het binnenvaren van een schip in de havens van deze Staat, en aan de bevoegde overheden van deze Staat alle inlichtingen te verstrekken die deze in verband met de gezondheidsvraagstukken en andere problemen verlangen.

(2) Wanneer de consuls de hun bij dit artikel toegekende rechten uitoefenen, dienen zij zo snel mogelijk te handelen.

Article 41.

(1) Si un navire de l'Etat d'envoi fait naufrage dans l'Etat de résidence ou si des objets faisant partie de la cargaison d'un navire naufragé d'un Etat tiers mais appartenant à un ressortissant de l'Etat d'envoi sont trouvés sur le rivage de l'Etat de résidence ou à proximité ou sont amenés dans un port de cet Etat, les autorités compétentes du territoire en informeront le consul aussitôt que possible.

(2) (a) Dans le cas d'un navire naufragé de l'Etat d'envoi, les autorités du territoire prendront les mesures utiles en vue de la protection du navire, de la vie des personnes du bord, de la cargaison et des autres marchandises du bord, ainsi que pour empêcher et réprimer le pillage et le désordre sur le navire. Ces mesures s'étendront également aux objets faisant partie du navire ou de sa cargaison et qui auront été séparés du navire; elles seront éventuellement prises en collaboration avec le capitaine du navire et le consul ou son délégué.

(b) Si le navire fait naufrage dans un port ou constitue un danger pour la navigation dans les eaux territoriales ou intérieures de l'Etat de résidence, les autorités du territoire pourront ordonner que soient prises toutes les mesures qu'elles jugeront nécessaires dans le but d'éviter des dommages ou obstructions qui, sans cela, pourraient être causés par le navire aux voies d'accès des ports ou à leurs installations ainsi qu'aux autres navires.

(c) (i) Lorsque le navire naufragé ou des objets lui appartenant sont trouvés sur le rivage de l'Etat de résidence ou à proximité ou seront amenés dans un port de cet Etat et que ni le capitaine, ni le propriétaire du navire, ni son agent, ni les assureurs ne sont présents ou ne peuvent prendre de dispositions pour leur conservation ou destination, le consul compétent sera autorisé à prendre, en qualité de représentant du propriétaire du navire, les dispositions que le propriétaire aurait pu prendre aux mêmes fins s'il avait été présent.

(ii) Les dispositions du littéra (c) (i) du présent paragraphe s'appliqueront également aux objets faisant partie de la cargaison du navire pour autant que ces objets appartiennent à un ressortissant de l'Etat d'envoi.

(3) Lorsque des objets faisant partie de la cargaison d'un navire naufragé, autre qu'un navire de l'une des Hautes Parties contractantes et appartenant à un ressortissant de l'Etat d'envoi, sont trouvés sur le rivage de l'Etat de résidence ou à proximité ou seront amenés dans un port de cet Etat et que ni le capitaine du navire, ni le propriétaire des objets, ni son agent, ni les assureurs ne sont présents ou ne peuvent prendre de dispositions pour la conservation et la destination de ces objets, le consul compétent sera autorisé à prendre, en qualité de représentant du propriétaire, les dispositions que celui-ci aurait pu prendre aux mêmes fins s'il avait été présent.

(4) (a) Lorsque les dispositions du paragraphe (1) du présent article seront applicables à

(i) un navire naufragé de l'Etat d'envoi, sa cargaison ou autres biens appartenant à ce navire;

(ii) un objet faisant partie de la cargaison d'un navire naufragé d'un Etat tiers, mais appartenant à un ressortissant de l'Etat d'envoi, les autorités du territoire ne requerront aucun impôt, ni charge autres que ceux qui seraient perçus dans des circonstances similaires à l'égard d'un navire naufragé de l'Etat de résidence.

(b) Les dispositions du littéra (a) du présent paragraphe ne porteront toutefois pas atteinte au droit des autorités du territoire de percevoir des droits de douane ou autres taxes ou impôts exigibles à l'occasion ou en raison de l'importation de marchandises dans le territoire, sur la cargaison, l'équipement, les provisions et autres biens provenant du navire naufragé s'ils sont débarqués en vue d'être utilisés ou consommés dans le territoire. Les autorités pourront aussi, si elles le jugent opportun, réclamer des garanties en vue de la sauvegarde des intérêts du Trésor en ce qui concerne pareilles marchandises temporairement entreposées dans le territoire.

Article 42.

(1) Si le capitaine ou un membre de l'équipage d'un navire de l'Etat de résidence, ressortissant de l'Etat d'envoi et non de l'Etat de résidence, vient à décéder en mer ou sur le territoire d'un pays

Artikel 41.

(1) Indien een schip van de Uitzendstaat schipbreuk lijdt in de Verblifstaat of indien voorwerpen, deel uitmakend van de lading van een gezonken schip van een derde Staat maar toebehorend aan een onderdaan van de Uitzendstaat op het strand van de Verblifstaat of in de nabijheid worden gevonden of in een haven van deze Staat worden aangebracht, moeten de bevoegde overheden van het gebied de consul hiervan, zo spoedig mogelijk op de hoogte brengen.

(2) (a) In het geval van een schip van de Uitzendstaat dat schipbreuk heeft geleden, dienen de overheden van het gebied alle maatregelen te treffen die nuttig zijn voor de bescherming van het schip, van het leven der personen aan boord, van de lading en de andere vrachtgoederen aan boord, evenals maatregelen om plundering en wanordelijkheden op het schip te verhinderen en te beteugelen. Deze maatregelen gelden eveneens met betrekking tot voorwerpen die deel uitmaken van het schip of van de lading en die van het schip zijn losgekomen; eventueel dienen deze maatregelen in samenwerking met de kapitein van het schip en met de consul of zijn vertegenwoordiger te worden genomen.

(b) Indien het schip in een haven schipbreuk lijdt of een gevaar betekent voor de scheepvaart in de kust- of binnenwateren van de Verblifstaat, kunnen de overheden van het gebied alle maatregelen doen treffen welke zij nodig achten ten einde te vermijden dat het schip voor de toegangswegen tot de havens of voor de installaties ervan zowel als voor andere schepen een gevaarlijk of hinderlijk obstakel wordt.

(c) (i) Wanneer het schip dat schipbreuk heeft geleden of erbij behorende voorwerpen op de kust van de Verblifstaat of in de nabijheid ervan worden gevonden of in een haven van die Staat worden aangebracht en wanneer noch de kapitein, noch de eigenaar van het schip, noch diens vertegenwoordiger, noch de verzekeraars tegenwoordig zijn of maatregelen kunnen treffen met het oog op de bewaring ervan of de bestemming die er dient aan gegeven, is de bevoegde consul gemachtigd, als vertegenwoordiger van de eigenaar van het schip, de maatregelen te treffen die de eigenaar tot hetzelfde doel had kunnen nemen zo hij tegenwoordig ware geweest.

(ii) Het bepaalde in litt. (c) (i) van dit lid is eveneens toepasselijk op de voorwerpen die deel uitmaken van de scheepslading voor zover deze voorwerpen aan een onderdaan van de Uitzendstaat toebehoren.

(3) Wanneer voorwerpen, toebehorend aan een onderdaan van de Uitzendstaat en deel uitmakend van de lading van een schip dat schipbreuk heeft geleden en dat niet onder de vlag vaart van één der Hoge Overeenkomstsluitende Partijen, op de kust van de Verblifstaat of in de nabijheid ervan worden gevonden of in een haven van deze Staat worden aangebracht en wanneer noch de kapitein van het schip, noch de eigenaar der voorwerpen, noch diens vertegenwoordiger, noch de verzekeraars ter plaatse zijn of maatregelen kunnen treffen met het oog op de bewaring of de bestemming van die voorwerpen, is de bevoegde consul gemachtigd, als vertegenwoordiger van de eigenaar, de maatregelen te treffen die deze laatste had kunnen nemen zo hij tegenwoordig ware geweest.

(4) (a) Wanneer het bepaalde in lid (1) van dit artikel van toepassing is op

(i) een schip van de Uitzendstaat dat schipbreuk heeft geleden, de lading ervan of andere goederen bij dit schip behorend;

(ii) een voorwerp dat deel uitmaakt van de lading van een schip van een derde Staat dat schipbreuk heeft geleden, maar toebehorend aan een onderdaan van de Uitzendstaat, mogen de overheden van het gebied geen andere belasting noch heffing vorderen dan die welke in gelijkaardige omstandigheden worden geheven ten opzichte van een schip van de Verblifstaat dat schipbreuk heeft geleden.

(b) Het bepaalde in litt. (a) van dit lid mag evenwel geen inbreuk maken op de rechten van de overheden van het gebied tot het innen van douanerechten of andere rechten of belastingen die ter gelegenheid of omwille van de invoer van waren in het gebied kunnen worden geheven op de lading, de uitrusting, de voorraden en andere goederen voortkomend van het schip dat schipbreuk heeft geleden zo ze worden gelost om binnen het gebied te worden gebruikt of verbruikt. Zo zij het raadzaam achten, mogen de overheden eveneens waarborgen eisen te einde de belangen der Schatkist te vrijwaren met betrekking tot dergelijke tijdelijk binnen het gebied opgeslagen goederen.

Artikel 42.

(1) Indien de kapitein of een bemanningslid van een schip van de Verblifstaat, die een onderdaan van de Uitzendstaat en niet van de Verblifstaat is, op zee of binnen het gebied van gelijk welk

quelconque, l'autorité compétente de l'Etat de résidence transmettra immédiatement au consul compétent de l'Etat d'envoi copie des comptes de gages du défunt et l'inventaire des effets, valeurs et autres biens délaissés par le défunt, de même que tous autres renseignements qu'elle posséderait de nature à faciliter la recherche de toute personne ayant un droit successoral à faire valoir.

(2) Dans le cas du paragraphe (1) du présent article, si le défunt est le capitaine ou un membre de l'équipage d'un navire visé par le littéra (a) du 5° de l'article 2 de la présente Convention, les gages qui lui sont dus, ainsi que les effets, valeurs et autres biens délaissés par lui à bord, seront remis, avec copie du compte des gages et inventaire, au consul du Royaume-Uni au premier port où le navire touchera ou à une autorité à désigner si ce port est situé dans un des territoires visés par le 2° de l'article 1 de la Convention.

(3) (a) Dans le cas du paragraphe (1) du présent article, si le défunt est le capitaine ou un membre de l'équipage d'un navire visé par le littéra (b), du 5° de l'article 2 de la Convention et si la valeur des biens lui appartenant et qui tomberaient entre les mains de l'autorité compétente n'excède pas 100 livres sterling (ou toute autre somme supérieure dont le montant serait notifié ultérieurement), cette dernière autorité remettra ces biens au consul de Belgique compétent.

(b) Toutefois, avant de les remettre, elle aura le droit

i) d'acquitter les dettes qu'elle considérera dues vis-à-vis de personnes résidant ailleurs que dans l'Etat d'envoi; et

ii) de s'assurer qu'il existe dans l'Etat d'envoi une personne ayant droit à la succession; si l'autorité n'a pas cette assurance, avant de remettre les biens à toute autre personne considérée comme ayant droit à la succession du défunt, elle en informera le consul en précisant la personne à qui elle envisage d'effectuer cette remise de façon à donner au consul l'opportunité de fournir des informations notamment sur l'existence d'autres revendications dont l'autorité compétente n'aurait pas eu connaissance et qui pourraient être utiles en vue de la décision finale à prendre en ce qui concerne la personne ayant droit aux biens.

(4) Si le défunt est le capitaine ou un membre de l'équipage d'un navire visé par le littéra (b) du 5° de l'article 2 de la Convention, les dispositions du paragraphe (3) du présent article ne s'appliquent pas dans le cas d'une succession pour laquelle un mandat judiciaire (grant) est requis. Dans cette éventualité, l'autorité compétente remettra les biens se trouvant entre ses mains à la personne qui a obtenu un tel mandat; si le mandat est accordé à une autre personne que le consul, ce dernier en sera informé par l'autorité compétente.

(5) Toute revendication contre la succession du défunt qui serait reçue par l'autorité compétente de l'Etat de résidence après remise au Consul des biens de cette succession, lui sera référée pour transmission, le cas échéant, à l'autorité compétente de l'Etat d'envoi.

TITRE VIII. — Dispositions finales.

Article 43.

Les différends relatifs à l'interprétation et à l'application des dispositions de la présente Convention ou des Protocoles, qui surgiraient entre les Hautes Parties contractantes pourront être portés, par l'une d'Elles, devant la Cour internationale de Justice de La Haye, à moins que, dans un cas particulier, les Parties ne conviennent de déférer ces différends à une autre juridiction ou de les résoudre d'une autre manière.

Article 44.

(1) Chacune des Hautes Parties contractantes notifiera à l'autre Partie, avant l'entrée en vigueur de la présente Convention, les parties de ses territoires qui seront à considérer comme formant des unités territoriales aux fins de tous les articles de la Convention ou de certains d'entre eux et, dans ce dernier cas, aux fins de quels articles elles seront à considérer comme telles.

land komt te sterven, moet de bevoegde overheid van de Verblijfsstaat aan de bevoegde consul van de Uitzendstaat onmiddellijk een afschrift van de loonstaat van de overledene en de inventaris van zijn persoonlijke voorwerpen, waarden en andere goederen die door de overledene werden achtergelaten overmaken alsmede alle andere inlichtingen die zij eventueel bezit en die van aard zijn het opsporen te vergemakkelijken van iedere persoon die een erfrecht kan doen gelden.

(2) Zo in het geval voorzien bij lid (1) van dit artikel, de overledene de kapitein of een bemanningslid van een schip is dat bij littera (a) van lid (5) van artikel 2 van deze Overeenkomst wordt bedoeld, dienen de hem verschuldigde lonen, alsmede zijn persoonlijke voorwerpen, waarde en andere goederen die door hem aan boord werden achtergelaten, samen met een afschrift van de loonstaat en een inventaris, te worden overgemaakt aan de consul van het Verenigd Koninkrijk in de eerste haven die het schip aandoet of, indien die haven is gelegen binnen een der gebieden die in lid (2) van artikel 1 van de Overeenkomst worden genoemd aan een nader aan te duiden overheidspersoon.

(3) (a) Zo in het geval voorzien bij lid (1) van dit artikel, de overledene de kapitein of een bemanningslid van een schip is dat bij littera (b) van lid (5) van artikel 2 van deze Overeenkomst wordt bedoeld en indien de waarde der hem toebehorende goederen die in handen van de bevoegde overheid komen niet meer dan 100 pond sterling bedraagt (of enige andere hogere som waarvan het bedrag later zou worden medegedeeld), dient die overheid deze goederen aan de bevoegde consul van België over te maken.

(b) Vooraleer deze goederen over te maken heeft de bevoegde overheid echter het recht

(i) de schulden te vereffenen die zij acht verschuldigd te zijn aan personen, die elders verblijven dan in de Uitzendstaat;

(ii) zich ervan te vergewissen of er in de Uitzendstaat een persoon is die recht heeft op de nalatenschap; indien de overheid hieromtrent geen zekerheid heeft dient zij, alvorens de goederen over te maken aan een andere persoon, die geacht wordt op de nalatenschap recht te hebben, de consul hiervan op de hoogte te brengen en hem kennis te geven van de identiteit van de persoon aan wie zij de nalatenschap beoogt over te maken, ten einde de consul in de gelegenheid te stellen inlichtingen te verschaffen betreffende inzonderheid het bestaan van andere aanspraken waarvan de bevoegde overheid niet in kennis werd gesteld en die van nut kunnen zijn om uiteindelijk te beslissen wie de persoon is die recht heeft op de nalatenschap.

(4) Indien de overledene de kapitein of een bemanningslid is van een schip dat bij littera (b) van lid (5) van artikel 2 van deze Overeenkomst wordt bedoeld, is het bepaalde in lid (3) van dit artikel niet van toepassing ten aanzien van een nalatenschap waarvoor een gerechtelijke volmacht (grant) wordt vereist. In dergelijk geval moet de bevoegde overheid de in haar bezit zijnde goederen overmaken aan de persoon die een dergelijke volmacht heeft bekomen; indien de volmacht aan iemand anders van de consul wordt verleend, dient deze laatste hiervan in kennis te worden gesteld door de bevoegde overheid.

(5) Iedere vordering tegen de nalatenschap van de overledene die door de bevoegde overheid van de Verblijfsstaat wordt ontvangen na de overmaking van de goederen dezer nalatenschap aan de consul dient aan deze laatste te worden medegedeeld om gebeurlijk aan de bevoegde overheid van de Uitzendstaat te worden overgemaakt.

TITEL VIII. — Slotbepalingen.

Artikel 43.

Geschillen die tussen de Hoge Overeenkomstsluidende Partijen mochten gerezen zijn met betrekking tot de interpretatie en de toepassing van de bepalingen van deze Overeenkomst of van de daarbij behorende Protocollen kunnen door elk van beiden voor het Internationaal Gerechtshof van Den Haag gebracht worden, tenzij de Partijen in een bijzonder geval overeenkomen deze geschillen aan een andere rechtsmacht te onderwerpen of ze op een andere manier op te lossen.

Artikel 44.

(1) Vóór het van kracht worden van deze Overeenkomst, moet ieder der Hoge Overeenkomstsluitende Partijen ter kennis van de andere Partij brengen welke delen van haar gebied voor de toepassing van alle artikelen van de Overeenkomst, of van enkele daarvan en, in het laatstgenoemde geval, voor de toepassing van welke artikelen, als territoriale eenheden moeten worden beschouwd.

(2) Chacune des Hautes Parties contractantes pourra, en tout temps après l'entrée en vigueur de la Convention, modifier les dispositions notifiées conformément au paragraphe (1) du présent article. Toute modification sera notifiée à l'autre Partie et produira ses effets six mois après la date de la réception de la notification.

(3) Toute notification en exécution du présent article sera faite par écrit et par la voie diplomatique.

Article 45.

La présente Convention abroge en ce qui concerne les territoires auxquels elle s'applique :

(a) l'Arrangement des 24 janvier 1855-8 février 1855 entre le Royaume de Belgique et le Royaume-Uni, relatif à la remise des marins déserteurs; et

(b) l'Echange de Notes du 4 janvier 1943 entre le Royaume de Belgique et le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, concernant le sort des biens de marins décédés, de la marine marchande des deux pays; et

(c) l'Echange de Notes des 19 mars 1951-2 avril 1951, entre le Royaume de Belgique et le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, portant extension réciproque de certaines franchises douanières au bénéfice des consuls généraux, consuls et vice-consuls, ainsi que des employés des ambassades et consulats.

Article 46.

(1) La présente Convention sera ratifiée et les instruments de ratification seront échangés à Londres aussitôt que faire se pourra. Elle entrera en vigueur le trentième jour après la date de l'échange des instruments de ratification.

(2) La Convention restera en vigueur jusqu'à l'expiration d'un délai de six mois à partir de la date à laquelle l'une des Hautes Parties contractantes l'aura dénoncée, pareille dénonciation devant être donnée par écrit et par la voie diplomatique.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ci-dessus mentionnés ont signé la présente Convention et l'ont revêtue de leurs sceaux.

Fait en double à Bruxelles, le 8 mars 1961, dans les langues française et anglaise, les deux textes faisant également foi.

Pour le Royaume de Belgique :

(Signé) P. Wigny.

Pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord :

(Signé) John Nicholls.

Annexe.

Les catégories de sujets et protégés britanniques visées au littéra (b) du 4e de l'article 2 de la Convention consulaire en date de ce jour sont les suivantes :

sujets britanniques qui sont citoyens des Royaume-Uni et Colonies;

sujets britanniques qui sont citoyens de la Fédération de la Rhodésie et du Nyassaland;

sujets britanniques qui sont citoyens de l'Etat de Singapour;

sujets britanniques qui, étant citoyens de la République d'Irlande, ont revendiqué la conservation du statut de sujet britannique conformément aux dispositions de la Section 2 de « The British Nationality Act, 1948 »;

personnes qui, conformément aux dispositions de la Section 13 (1) de « The British Nationality Act, 1948 » sont sujets britanniques sans citoyenneté;

personnes qui sont protégés britanniques conformément aux termes de « The British Protectorates, Protected States and Protected Persons Order in Council, 1949 », tel qu'il a été amendé subséquemment.

(2) Te allen tijde na het van kracht worden van de Overeenkomst, kan ieder der Hoge Verdragsluitende Partijen de bepalingen wijzigen waarvan kennis is gegeven overeenkomstig lid (1) van dit artikel. Iedere wijziging moet ter kennis van de andere Partij gebracht worden; zij zal uitwerking hebben zes maanden na ontvangst van de kennisgeving.

(3) Iedere kennisgeving ter uitvoering van dit artikel moet schriftelijk en langs diplomatieke weg gedaan worden.

Artikel 45.

Ten aanzien van de gebieden waarop zij toepasselijk is schaft deze Overeenkomst af :

(a) de Schikking van 24 januari 1855-8 februari 1855 tussen het Koninkrijk België en het Verenigd Koninkrijk met betrekking tot het overleveren van deserterende zeelieden; en

(b) de Wisseling van Nota's van 4 januari 1943 tussen het Koninkrijk België en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland aangaande het lot van de goederen der overleden zeelieden van de koopvaardijvloot der beide landen; en

(c) de Wisseling van Nota's van 19 maart 1951-2 april 1951, tussen het Koninkrijk België en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, waarbij sommige douanewijzigingen ten voordele van de consuls-generaal, consuls en vice-consuls alsook van de ambassade- en consulaatsbedienden wederzijds worden uitgebreid.

Artikel 46.

(1) Deze Overeenkomst zal bekrachtigd worden en de bekrachtigingsoorkonden zullen zo spoedig mogelijk te Londen uitgewisseld worden. Zij zal de dertigste dag na de uitwisseling der bekrachtigingsoorkonden in werking treden.

(2) De Overeenkomst zal van kracht blijven tot bij het verstrijken van een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf de dag dat één der Hoge Overeenkomstsluitende Partijen haar opzegt, met dien verstande dat elke opzegging schriftelijk en langs diplomatieke weg moet worden gedaan.

Ten blijk daarvan, de voornoemde Gevolmachtigden deze Overeenkomst ondertekend en van hun zegels hebben voorzien.

Opgemaakt in tweevoud te Brussel, de 8e maart 1961 in de Franse en de Engelse taal, beide teksten zijnde gelijkelijk rechtsgeldig.

Voor het Koninkrijk België :

(Get.) P. Wigny.

Voor het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland.

(Get.) John Nicholls.

Bijlage.

De categorieën Britse onderdanen en onder Britse bescherming staande personen bedoeld onder litt. (b) lid (4) van artikel 2 van de Consulaire Overeenkomst, gedagtekend van heden, zijn de volgende :

Britse onderdanen die burgers zijn van het Verenigd Koninkrijk en koloniën;

Britse onderdanen die burgers zijn van de Federatie Rhodesië en Nyassaland;

Britse onderdanen die burgers zijn van de Staat Singapore;

Britse onderdanen die burgers zijnde van de Republiek Ierland, aanspraak gemaakt hebben op het behoud van het statuut van Brits onderdaan, overeenkomstig de bepalingen van Sectie 2 van « The British Nationality act, 1948 »;

personen die, overeenkomstig de bepalingen van Sectie 13 (1) van « The British Nationality Act, 1948 » Britse onderdanen zijn zonder burgerschap;

personen die onder Britse bescherming staan overeenkomstig de bepalingen van « The British Protectorates, Protected States and Protected Persons Order in Council, 1949 », zoals deze achteraf werd gewijzigd.

Premier protocole de signature.

Au moment de signer la Convention consulaire en date de ce jour au nom de Sa Majesté le Roi des Belges et de sa Majesté la Reine du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord et de ses autres Royaumes et Territoires, Chef du Commonwealth (désignée ci-après comme « Sa Majesté Britannique »), pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, les Plénipotentiaires soussignés, dûment autorisés à cet effet, se sont mis d'accord pour admettre que

(1) les dispositions du paragraphe (1) de l'article 9 de la Convention ne seront pas applicables en ce qui concerne l'acquisition de terrains en pleine propriété,

(a) à l'Île de Jersey; ou

(b) à tout territoire de Sa Majesté Britannique, sur lequel, en vertu de la législation actuellement en vigueur, l'acquisition de terrain en pleine propriété est réservée aux habitants autochtones de ce territoire, aussi longtemps que Sa Majesté Britannique n'aura pas fait notifier à Sa Majesté le Roi des Belges que la législation de l'Île de Jersey ou celle du territoire en question a été amendée pour permettre d'y donner pleinement effet;

(2) chacune des Hautes Parties contractantes peut, si la législation d'un territoire auquel la Convention s'applique le requiert, décider que les dispositions du littéra (b) de l'article 19 de la Convention ne seront pas applicables en ce qui concerne les immeubles de résidence situés dans ce territoire; une décision dans ce sens ne pourra cependant s'appliquer à des immeubles acquis, occupés, construits ou aménagés pour servir à la résidence de consuls qui sont chefs de poste ou occupent une situation considérée comme similaire;

(3) quand, dans une succession, un consul exercera les droits prévus par l'article 32 de la Convention, les dispositions du paragraphe (2) de l'article 13 ne s'appliqueront pas aux procédures résultant de l'exercice de ces droits et sa position dans pareille procédure sera celle d'une personne privée.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires respectifs ont signé le présent Protocole et l'ont revêtu de leurs sceaux.

Fait en double, à Bruxelles, le 8 mars 1961, dans les langues française et anglaise, les deux textes faisant également foi.

Pour le Royaume de Belgique :

(s.) P. Wigny.

Pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord :

(s.) John Nicholls.

Deuxième protocole de signature.

Au moment de signer la Convention consulaire en date de ce jour au nom de Sa Majesté le Roi des Belges et de Sa Majesté la Reine du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord et de ses autres Royaumes et Territoires, Chef du Commonwealth, pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, les Plénipotentiaires soussignés, dûment autorisés à cet effet, sont convenus que les dispositions des littéra (a) et (b) du paragraphe (4) de l'article 13 et du paragraphe (2) de l'article 39 de la Convention n'entreront en vigueur qu'à la date à fixer de commun accord entre les Hautes Parties contractantes.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires respectifs ont signé le présent Protocole et l'ont revêtu de leurs sceaux.

Fait en double, à Bruxelles, le 8 mars 1961, dans les langues française et anglaise, les deux textes faisant également foi.

Pour le Royaume de Belgique :

(s.) P. Wigny.

Pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord :

(s.) John Nicholls.

Eerste ondertekeningsprotocol.

Op het ogenblik dat zij de Consulaire Overeenkomst, gedagtekend van heden, ondertekenen in naam van Zijne Majesteit de Koning der Belgen en, voor het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, in naam van Hare Majesteit de Koningin van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland en van Haar andere Rijken en Gebieden, Hoofd van het Commonwealth (hierna aangeduid als « Hare Britse Majesteit »), komen de ondergetekende Gevolmachtigden, die hiertoe behoorlijk gemachtigd zijn, overeen dat

(1) de bepalingen van lid (1) van artikel 9 van de Overeenkomst niet toepasselijk zullen zijn met betrekking tot de verwerving van gronden in volle eigendom

(a) op het Eiland Jersey; of

(b) op ieder gebied van Hare Britse Majesteit, waar krachtens de wetgeving die er voor het ogenblik geldt, de verwerving van grond in volle eigendom, voorbehouden is voor de autochtone bewoners van dit gebied,

zolang Hare Britse Majesteit er Zijne Majesteit de Koning der Belgen niet van in kennis zal gesteld hebben, dat de wetgeving van het Eiland Jersey of die van het bcwuste gebied gewijzigd werd opdat bedoelde bepalingen er volledige uitwerking kunnen hebben.

(2) Ieder der Hoge Overeenkomstsluitende Partijen kan, indien de wetgeving van een gebied waarop de Overeenkomst toepasselijk is het vergt, beslissen dat de bepalingen van littéra (b) artikel 19 van de Overeenkomst niet van toepassing zijn met betrekking tot de residentiële woningen gelegen in dit gebied; een dergelijke beperking zal echter niet kunnen opgelegd worden waar het gaat om woningen die verworven, betrokken, gebouwd of ingericht zijn om tot residentie te dienen van consuls die aan het hoofd van een post staan of een betrekking bekleden die als gelijkwaardige wordt beschouwd,

(3) wanneer een consul in een nalatenschap de bij artikel 32 van de Overeenkomst bepaalde rechten uitoefent, zullen de bepalingen van lid (2) van artikel 13 niet van toepassing zijn op de procedures die voortvloeien uit de uitoefening van deze rechten en in dergelijke procedures zal zijn positie die zijn van een privaatspersoon.

Ten blijk van waarvan, de respectieve Gevolmachtigden dit Protocol ondertekend en met hun zegels bekleed hebben.

Gedaan in tweevoud, te Brussel, de 8e maart 1961, in de Franse en de Engelse taal, beide teksten zijnde gelijkelijk rechtsgeldig.

Voor het Koninkrijk België :

(Get.) P. Wigny.

Voor het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland :

(Get.) John Nicholls.

Tweede ondertekeningsprotocol.

Op het ogenblik dat zij de Consulaire Overeenkomst, gedagtekend van heden, ondertekenen in naam van Zijne Majesteit de Koning der Belgen en voor het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, in naam van Hare Majesteit de Koningin van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland en van Haar andere Rijken en Gebieden, Hoofd van het Commonwealth, zijn de ondergetekende Gevolmachtigden, hiertoe behoorlijk gemachtigd, het eens dat de bepalingen van litt. (a) en (b) van lid (4) van artikel 13 en van lid (2) van artikel 39 van de Overeenkomst, slechts van kracht zullen worden op de datum die eenparig door de Hoge Overeenkomstsluitende Partijen zal worden vastgesteld.

Ten blijk van waarvan, de respectieve Gevolmachtigden dit Protocol hebben ondertekend en met hun zegels bekleed.

Opgemaakt in tweevoud, te Brussel, de 8e maart 1961, in de Franse en de Engelse taal, beide teksten zijnde gelijkelijk rechtsgeldig.

Voor het Koninkrijk België :

(Get.) P. Wigny.

Voor het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland :

(Get.) John Nicholls.

Troisième protocole de signature.

Au moment de signer la Convention consulaire en date de ce jour au nom de Sa Majesté le Roi des Belges et de Sa Majesté la Reine du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord et de Ses autres Royaumes et Territoires, Chef du Commonwealth, pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, les Plénipotentiaires soussignés, dûment autorisés à cet effet, déclarent ce qui suit :

Les Hautes Parties contractantes désirent prendre acte du fait qu'à leur avis, il appartient à tout Etat de ne pas reconnaître au consul d'un autre Etat le droit d'agir au nom d'un ressortissant de ce dernier Etat ou d'intervenir à son sujet si ce ressortissant est devenu un réfugié politique.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires respectifs ont signé le présent Protocole et l'ont revêtu de leurs sceaux.

Fait en double, à Bruxelles, le 8 mars 1961, dans les langues française et anglaise, les deux textes faisant également foi.

Pour le Royaume de Belgique :
(s.) P. Wigny.

Pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord :
(s.) John Nicholls.

Quatrième protocole de signature.

Au moment de signer la Convention consulaire en date de ce jour au nom de Sa Majesté le Roi des Belges et de Sa Majesté la Reine du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord et de Ses autres Royaumes et Territoires, Chef du Commonwealth, pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, les Plénipotentiaires soussignés, dûment autorisés à cet effet, déclarent ce qui suit :

Les Hautes Parties contractantes désirent affirmer qu'Elles considèrent que les principes ci-après sont applicables aux postes consulaires ainsi qu'aux consuls, conformément aux règles reconnues du droit des gens :

(1) en cas de guerre ou de rupture des relations diplomatiques entre deux Etats, chacun d'eux aura le droit d'exiger la fermeture des postes consulaires de l'autre sur son territoire. Chacun d'eux aura également le droit de fermer les postes consulaires de l'autre situés dans d'autres pays soumis à son occupation militaire;

(2) en cas de fermeture d'un poste consulaire d'un Etat, établi sur le territoire de l'autre Etat ou sur un territoire soumis à l'occupation militaire de ce dernier, les consuls (y compris les consuls honoraires) ainsi que les employés consulaires intéressés du premier Etat qui sont des ressortissants de cet Etat et ne le sont pas de l'autre, pourvu que leurs noms aient été dûment notifiés par la voie appropriée, ainsi que les membres de leur famille faisant partie de leur ménage, se verront accorder un délai raisonnable et les facilités adéquates pour quitter le territoire en vue de regagner leur propre pays. Ils seront traités avec égard et protégés jusqu'au moment de leur départ, qui aura lieu dans un délai raisonnable, et ils seront autorisés à emporter leurs archives et leurs documents officiels, ainsi que leurs effets personnels et leur mobilier, ou, s'ils le préfèrent, ils pourront les mettre en sécurité sur le territoire. Dans chaque cas, leurs archives et documents officiels demeureront inviolables et toutes les mesures possibles seront prises pour sauvegarder leurs effets personnels et leur mobilier.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires respectifs ont signé le présent Protocole et l'ont revêtu de leurs sceaux.

Fait en double, à Bruxelles, le 8 mars 1961, dans les langues française et anglaise, les deux textes faisant également foi.

Pour le Royaume de Belgique :
(s.) P. Wigny.

Pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord :
(s.) John Nicholls.

Derde ondertekeningsprotocol.

Op het ogenblik dat zij de Consulaire Overeenkomst, gedagtekend van heden, ondertekenen in naam van Zijne Majesteit de Koning der Belgen en, voor het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, in naam van Hare Majesteit de Koningin van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland en van Haar andere Rijken en Gebieden, Hoofd van het Commonwealth, verklaren de ondergetekende Gevolmachtigden, die hiertoe behoorlijk gemachtigd zijn, het volgende :

De Hoge Overeenkomstsluitende Partijen wensen akte te nemen van het feit dat, naar hun mening, iedere Staat een consul van een andere Staat het recht kan ontfangen op te treden in naam van of tussenbeide te komen ten aanzien van een onderdaan van laatstgenoemde Staat, indien deze onderdaan politiek vluchteling geworden is.

Ten blijk daarvan, de respectieve Gevolmachtigden dit Protocol ondertekend en met hun zegels bekleed hebben.

Opgemaakt in tweehoud, te Brussel, de 8e maart 1961, in de Franse en Engelse taal beide teksten zijnde gelijkelijk rechtsgeldig.

Voor het Koninkrijk België :
(Get.) P. Wigny.

Voor het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland :
(Get.) John Nicholls.

Vierde ondertekeningsprotocol.

Op het ogenblik dat zij de Consulaire Overeenkomst, gedagtekend van heden, ondertekenen in naam van Zijne Majesteit de Koning der Belgen en, voor het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, in naam van Hare Majesteit de Koningin van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland en van Haar andere Rijken en Gebieden, Hoofd van het Commonwealth, verklaren de ondergetekende Gevolmachtigden, die hiertoe behoorlijk gemachtigd zijn, het volgende :

De Hoge Overeenkomstsluitende Partijen wensen te bevestigen dat Zij de hierna volgende principes beschouwen als zijnde van toepassing op de consulaten en de consuls, overeenkomstig de erkende regels van het volkenrecht.

(1) In geval van oorlog of verbreken der diplomatieke betrekkingen tussen twee Staten, zal ieder Staat het recht hebben de sluiting te eisen van de consulaten van de andere Staat in zijn gebied. Ieder Staat zal eveneens het recht hebben de consulaten van de andere Staat die in andere landen gelegen zijn, die hij militair bezet houdt, te sluiten.

(2) In geval van sluiting van een consulaat van een Staat, gevestigd in het gebied van de andere Staat of in een gebied die deze laatste militair bezet houdt, zal er aan de consuls (met inbegrip van de ereconsuls), alsook aan de betrokken consulaire bedienden van de eerste Staat, die onderdanen zijn van deze Staat en niet van de andere, mits namen officieel werden medegedeeld langs de gepaste weg, alsook aan de leden van hun familie die deel uitmaken van hun huishouden, een redelijk uitstel en de nodige faciliteiten verleend worden om het grondgebied te verlaten met bestemming naar hun eigen land. Ze zullen behandeld worden met eerbied en beschermd tot op het ogenblik van hun vertrek, dat zal plaatshebben binnen een redelijke termijn, en het zal hun toegestaan zijn hun archief en officiële documenten, alsook hun persoonlijke voorwerpen en hun inboedel mee te nemen of, indien zij het kiezen, zullen zij deze in het gebied kunnen in veiligheid brengen. In elk geval blijven hun archief en officiële documenten onschendbaar en alle mogelijke maatregelen zullen getroffen worden om hun persoonlijke voorwerpen en hun inboedel te vrijwaren.

Ten blijk daarvan, de respectieve Gevolmachtigden dit Protocol ondertekend en met hun zegels bekleed hebben.

Opgemaakt in tweevoud, te Brussel, de 8e maart 1961, in de Franse en de Engelse taal, beide teksten zijnde gelijkelijk rechtsgeldig.

Voor het Koninkrijk België :
(Get.) P. Wigny.

Voor het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland,
(Get.) John Nicholls.

Cinquième protocole de signature.

Au moment de signer la Convention consulaire en date de ce jour au nom de Sa Majesté le Roi des Belges et de Sa Majesté la Reine du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord et de Ses autres Royaumes et Territoires, Chef du Commonwealth, pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, les Plénipotentiaires soussignés, dûment autorisés à cet effet, sont convenus de ce qui suit :

(1) dès l'entrée en vigueur de la Convention et aussi longtemps que celle-ci restera en vigueur, chacune des Hautes Parties contractantes accordera aux employés diplomatiques de l'autre Partie, en matière de franchises douanières, un traitement non moins favorable que celui prévu par la Convention en ce qui concerne les employés consulaires, pour autant que leur désignation ait été dûment notifiée par la voie diplomatique;

(2) aux fins du présent Protocole, il faut entendre par employé diplomatique toute personne d'un rang inférieur à celui d'attaché, employée par la mission diplomatique d'une Partie, accréditée auprès de l'autre Partie, à l'exclusion des chauffeurs ainsi que des personnes chargées uniquement de l'entretien des locaux ou d'autres tâches domestiques;

(3) il est entendu, toutefois, qu'un employé diplomatique ne sera admis au bénéfice du présent Protocole qu'à condition de

(a) ne pas être, selon le cas, ressortissant belge ou citoyen des Royaume-Uni et Colonies; et

(b) ne pas se livrer en Belgique ou dans le Royaume-Uni, selon le cas, à une activité professionnelle ou lucrative autre que sa tâche officielle; et

(c) être un agent permanent de la Partie qui l'a désigné, ou, s'il n'est pas un agent permanent de cette Partie, ne pas avoir résidé ordinairement en Belgique ou dans le Royaume-Uni, selon le cas, au moment de la notification de sa désignation.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires respectifs ont signé le présent Protocole et l'ont revêtu de leurs sceaux.

Fait en double, à Bruxelles, le 8 mars 1961, dans les langues française et anglaise, les deux textes faisant également foi.

Pour le Royaume de Belgique :

(s.) P. Wigny.

Pour le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord :

(s.) John Nicholls.

Ministère
des
Affaires étrangères
et du
Commerce extérieur

8 mars 1961.

Monsieur l'Ambassadeur,

Au moment de signer la Convention consulaire entre nos deux pays, j'ai l'honneur d'attirer l'attention de Votre Excellence sur ce qui suit :

Aux termes du Traité d'Union économique Benelux, signé à La Haye, le 3 février 1958, la Belgique, le Grand-Duché de Luxembourg et les Pays-Bas se sont engagés notamment à appliquer, sous des conditions identiques, un régime commun en matière de franchises de droits d'entrée au bénéfice des consulats, consuls de carrière et employés consulaires étrangers.

Je dois, par conséquent, informer Votre Excellence que s'il arrivait que quelque divergence s'élevait ultérieurement à ce sujet entre les obligations résultant dudit Traité et les dispositions de l'article 22 de la Convention consulaire, le Gouvernement belge se verrait amené à proposer au Gouvernement de Sa Majesté dans le Royaume-Uni de modifier les dispositions en cause de la Convention consulaire de façon à éviter qu'elles soient en opposition avec le régime commun institué en application du Traité d'Union économique Benelux.

Vijfde ondertekeningsprotocol.

Op het ogenblik dat zij de Consulaire Overeenkomst, gedagtekend van heden, ondertekenen in naam van Zijne Majesteit de Koning der Belgen en, voor het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, in naam van Hare Majesteit de Koningin van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland en van Haar andere Rijken en Gebieden, Hoofd van het Commonwealth, zijn de ondergetekende Gevolmachtigden, die hiertoe behoorlijk gemachtigd zijn, omtrent het volgende overeengekomen :

(1) Vanaf het van kracht worden van de Overeenkomst en zolang deze van kracht blijft, zal ieder der Hoge Overeenkomstsluitende Partijen en diplomatieke bedienden van de andere Partij, op het gebied van de vrijstelling van douanerechten, een behandeling toestaan die niet minder gunstig is dan die welke door de Overeenkomst aan de consulaire bedienden wordt toegestaan op voorwaarde dat hun benoeming behoorlijk werd medegedeeld langs diplomatieke weg.

(2) Voor de toepassing van dit Protocol dient onder diplomatieke bediende verstaan, ieder persoon van een lagere rang dan die van attaché, tewerkgesteld door de diplomatieke zending van een Partij, geaccrediteerd bij de andere Partij, met uitzondering van de chauffeurs der lokalen of andere huishoudelijke bezigheden.

(3) Het is echter wel verstaan dat een diplomatieke bediende slechts het voorrecht van dit Protocol zal kunnen genieten op voorwaarde dat hij

(a) volgens het geval, geen Belgisch onderdaan of geen burger van het Verenigd Koninkrijk of Koloniën is; en

(b) volgens het geval, in België of in het Verenigd Koninkrijk, geen beroeps- of winstgevend bedrijfsgedrag uitoefent buiten zijn officiële taak; en

(c) een vast ambtenaar is van de Partij die hem heeft aangesteld, of, indien hij geen vast ambtenaar is van deze Partij, volgens het geval, niet gewoonlijk in België of in het Verenigd Koninkrijk verbleven heeft op het ogenblik van de kennisgeving van zijn benoeming.

Ten blijk daarvan, de respectieve Gevolmachtigden dit Protocol ondertekend en met hun zegels bekleed hebben.

Opgemaakt in tweevoud, te Brussel, de 8e maart 1961, in de Franse en de Engelse taal, beide teksten zijnde gelijkelijk rechtsgeldig.

Voor het koninkrijk België :

(Get.) P. Wigny.

Voor het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland.

(Get.) John Nicholls.

Vertaling.

Ministerie
van
Buitenlandse Zaken
en
Buitenlandse Handel.

Mijnheer de Ambassadeur,

8 maart 1961.

Op het ogenblik van de ondertekening van de Consulaire Overeenkomst tussen onze beide landen, heb ik de eer de aandacht van Uwe Excellentie te vestigen op hetgeen volgt :

Ingevolge het Verdrag van de Benelux Economische Unie, dat op 3 februari 1958 te 's-Gravenhage werd ondertekend, hebben België, het Groothertogdom Luxemburg en Nederland zich onder meer verbonden, onder dezelfde voorwaarden, een gemeenschappelijk stelsel toe te passen inzake vrijdom van invoerrechten ten gunste van de buitenlandse consulaten, beroepsconsuls en consulaire bedienden.

Derhalve dien ik er Uwe Excellentie van te verwittigen dat, indien later op dit gebied onenigheid mocht ontstaan met betrekking tot de verplichtingen voortvloeiend uit voornoemd Verdrag en het bepaalde in artikel 22 van de Consulaire Overeenkomst, de Belgische Regering zich genoodzaakt zou zien om aan de Regering van Hare Majesteit in het Verenigd Koninkrijk een wijziging van de betrokken bepalingen van de Consulaire Overeenkomst voor te stellen ten einde te verhinderen dat zij een tegenstelling vormen met het gemeenschappelijk stelsel ingevoerd door de toepassing van het Verdrag van de Benelux Economische Unie.

Je saisis cette occasion, Monsieur l'Ambassadeur, de renouveler à Votre Excellence, l'assurance de ma très haute considération.

Son Excellence Sir John Nicholls,
Ambassadeur de Grande-Bretagne,
à Bruxelles.

(signé) P. Wigny.

Traduction.

Ambassade britannique
Bruxelles

8 mars 1961.

Monsieur le Ministre,

J'ai l'honneur d'accuser réception de la lettre de Votre Excellence, datée d'aujourd'hui, relative à l'article 22 de la Convention consulaire entre nos deux pays, également datée d'aujourd'hui et dont la traduction se lit comme suit :

(suit la traduction anglaise de la lettre du Ministre belge des Affaires étrangères).

Sur instructions du Principal Secrétaire d'Etat aux Affaires étrangères de Sa Majesté, j'ai l'honneur de déclarer, pour l'information du Gouvernement belge, que le Gouvernement de Sa Majesté au Royaume-Uni a pris note du contenu de la communication de Votre Excellence.

Je saisis cette occasion, Monsieur le Ministre, de renouveler à Votre Excellence, l'assurance de ma très haute considération.

(signé) John Nicholls.

Monsieur Pierre Wigny,
Ministre des Affaires étrangères,
Bruxelles.

Ik meen deze gelegenheid te baat, Mijnheer de Aambassadeur, om Uwe Excellentie de verzekering mijner bijzondere hoogachting te hernieuwen.

Zijne Excellentie Sir John Nicholls,
Ambassadeur van Groot-Brittannië,
te Brussel.

(get.) P. Wigny.

Vertaling

Britse Ambassade
Brussel

Mijnheer de Minister,

Ik heb de eer U de ontvangst te berichten van de nota van Uwe Excellentie, gedagtekend van heden, met betrekking tot artikel 22 van de Consulaire Overeenkomst tussen onze beide landen, die eveneens gedagtekend is van heden. De vertaling van deze nota luidt als volgt :

(De Engelse vertaling van de brief van de Belgische Minister van Buitenlandse Zaken volgt)

Ingevolge de instructies van de Eerste -Staatssecretaris voor Buitenlandse Zaken van Hare Majesteit, heb ik de eer te verklaren ter voorlichting van de Belgische Regering, dat de Regering van Hare Majesteit in het Verenigd Koninkrijk nota heeft genomen van de inhoud van de mededeling van Uwe Excellentie.

Ik neem deze gelegenheid te baat, Mijnheer de Minister, om Uwe Excellentie de verzekering mijner bijzondere hoogachting te hernieuwen.

(get.) J. Nicholls.

De Heer Pierre Wigny,
Minister van Buitenlandse Zaken,
Brussel